

శ్రీమద్భాగవతము
దశమస్కంధము
ప్రథమ అధ్యాయము.

పదునాలుగు మన్వంతరములు, సూర్య వంశము,
చంద్రవంశము లో జన్మించిన రాజుల వంశ చరిత్రలు అన్ని విన్న
తరువాత పరీక్షిత్తు మహారాజు శుక మహర్షిని ఇలా అడిగాడు.

“ఓ శుకయోగీంద్రా! తమరు నాకు సూర్య వంశ రాజుల
చరిత్రలు, చంద్ర వంశ రాజుల చరిత్రలు వివరంగా చెప్పారు. ఆ
వంశములలో ధర్మశీలుడైన యదువు పేరుతో పిలువబడే పరమ
పవిత్రమైన యదువంశము గురించి కూడా వివరించారు. ఈ
యదువంశములో శ్రీకృష్ణుడు, బలరాముడు ఉద్భవించారు అని
అన్నారు.

ఈ విశ్వసృష్టికి మూలమైన వాడు, ఈ విశ్వము అంతా నిండి
ఉన్న వాడు అయిన పరమాత్మ, యాదవ కులములో శ్రీకృష్ణునిగా
అవతరించి, ఏయే లీలలు చేసాడో ఆయా లీలావిశేషములు, నాకు
వివరంగా చెప్పమని ప్రార్థిస్తున్నాను. శ్రీకృష్ణుడు పుట్టినప్పటి నుండి
ఆయన తన బాల్యములో ఏయే లీలలు చేసాడో సవిస్తరంగా చెప్పండి.
ఎందుకంటే, శ్రీకృష్ణుని గుణములను కీర్తించడం, వినడం, చెప్పడం
ఇవన్నీ మోక్షము కోరుకునే వారిలో ఉన్న ప్రాపంచిక విషయములు,
విషయవాసనలు అనే రోగములను సమూలంగా నాశనం చేసే
చక్కని ఔషధము వంటిది.

శ్రీకృష్ణుని చరిత్ర వినడం కృష్ణభక్తులకు చెవులలో అమృతం పోసినట్టు ఉంటుంది. బుద్ధి మంతుడు అయిన వాడు ఎవరైనా శ్రీకృష్ణుని లీలలను వినడానికి ఉత్సాహపడుతుంటాడు. కేవలము ఆహారం సంపాదించుకోవడం, కామసుఖాలు అనుభవించడం నిద్రపోవడం, మాత్రమే తెలిసిన వారు తప్ప, బుద్ధిమంతులగు మానవులు ఎవరైనా శ్రీహరిని కీర్తించకుండా ఉంటాడా!

మా తాతలు అందరూ శ్రీకృష్ణుని ఒక నావగా చేసుకొని, భీష్ముడు మొదలగు తిమింగలములు సంచరిస్తున్న కురుక్షేత్రము అనే మహా సముద్రమును, చిన్న పిల్లకాలువ మాదిరి దాటి, విజయము అనే తీరాన్ని చేరుకున్నారు. పాండవ వంశ నిర్మూలన కొరకు అశ్వత్థామ సంధించిన బ్రహ్మాస్త్రము బారి నుండి శ్రీకృష్ణుడు నా తల్లి ఉత్తర గర్భంలో ఉన్న నన్ను రక్షించాడు.

అన్ని జీవుల లోపల ఆత్మస్వరూపుడు గానూ, బయట కాల స్వరూపుడుగానూ, ప్రకటితమవుతూ, తన మాయచేత సంసార బంధనములను కలుగచేస్తున్న ఆ పరమాత్మ, మనుష్యరూపంలో శ్రీకృష్ణుడిగా అవతరించి దుష్టశిక్షణ చేసాడు గదా! ఆ శ్రీకృష్ణుని అవతార లీలా విశేషములను నాకు విశదంగా చెప్పండి.

ఓ శుకదేవా! తమరు బలరాముడు రోహిణీ కుమారుడు అని చెప్పారు కదా! కాని ఆ బలరాముడు దేవకీదేవి గర్భము నుండి ఏడవ కుమారుడిగా కూడా జన్మించాడు అని చెబుతారు. ఇది ఎలా జరిగింది. దేవకీదేవి గర్భంలో ఉన్న బలరాముడు రోహిణీదేవి గర్భంలోకి ఎలా వచ్చాడు? అంతా అయోమయంగా ఉంది. అంతేకాకుండా, వసుదేవుని

గృహములో జన్మించిన శ్రీకృష్ణుడు, ఏ కారణం చేత, ఎవరి చేత, ఏ ప్రకారంగా నందుని గ్రామమునకు చేరుకున్నాడు. నందుని గ్రామంలో బలరాముడితో కలిసి ఎలా పెరిగాడు. నందుని గ్రామంలోనూ, మధురలోనూ ఎటువంటి లీలలను ప్రదర్శించాడు.

శ్రీకృష్ణుడు తన మేనమామ, మహాబలవంతుడు అయిన కంసుని ఎందుకు, ఎలా వధించాడు. అందుకు కారణమేమి? శ్రీకృష్ణుడు మధురా నగరములో ఎన్ని సంవత్సరములు నివసించాడు. శ్రీకృష్ణునికి ఎంతమంది భార్యలు? ఇవే కాకుండా శ్రీకృష్ణుడు చేసిన లీలలు ఇంకా ఏవన్నా ఉంటే అవన్నీ కూడా వివరించండి. ప్రాయోపవేశదీక్షలో ఉన్న నేను కనీసము నీటిని కూడా తాగకుండా గడుపుతున్నాను. అయినా తమరి ముఖము నుండి స్రవిస్తున్న శ్రీకృష్ణుని లీలలు అనే అమృతధారలను తాగుతున్న నాకు, ఆకలి, దప్పిక ఎందుకుంటాయి.” అని అన్నాడు.

శుక మహర్షి పరీక్షిత్ మహారాజుకు ఈ విధంగా చెప్పసాగాడు.

“ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! నీ బుద్ధి పరమాత్మయందు లగ్నం అయింది. నీవు శ్రీకృష్ణుని యందు ఏకాగ్రభక్తి కలిగి ఉన్నావు. శ్రీమహావిష్ణువు పాదముల నుండి ఉద్భవించిన గంగ మూడులోకములను పావనం చేసినట్టు, శ్రీకృష్ణుని చరిత్ర గురించిన అడిగిన ప్రశ్నలు, ఆ ప్రశ్నించిన వాడిని, ఆ ప్రశ్నలకు సమాధానం చెప్పిన వాడిని, శ్రీకృష్ణచరిత్ర విన్న వాడిని, పవిత్రులుగా చేస్తుంది.

ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! ద్వాపర యుగంలో అధర్మం పెచ్చరిల్లి పోయింది. క్షత్రియులు అందరూ ధర్మం తప్పారు. వారిలో రాక్షసత్వం పెల్లుబికింది. ఎవరికి వారు సైన్యములను సమకూర్చుకొని యుద్ధాలు చేసుకుంటున్నారు. ప్రజాక్షేమం మరిచారు. రాక్షసుల్లా ప్రవర్తిస్తున్నారు. దానితో భూమి భారం పెరిగిపోయింది.

ఆ సమయంలో భూదేవి గోవు రూపంలో బ్రహ్మ వద్దకు పోయి ఆయనకు తన కష్టములను చెప్పుకుంది. బ్రహ్మదేవుడు భూదేవిని తీసుకొని మహాశివుని వెంటబెట్టుకొని, దేవతలతో సహా వైకుంఠము నకు వెళ్లాడు. బ్రహ్మదేవుడు పురుషసూక్తమును పఠిస్తూ శ్రీమహా విష్ణువును ప్రార్థించాడు. బ్రహ్మదేవుడు ధ్యానంలో కూర్చున్నాడు. పరమాత్మను ధ్యానించాడు.

సమాధి అవస్థలో ఉన్న బ్రహ్మదేవుని హృదయంలో కొన్ని మాటలు వినిపించాయి. ఆ మాటలను జాగ్రత్తగా విన్నాడు బ్రహ్మ. సమాధిలో నుండి బయటకు వచ్చాడు. తన వెంట వచ్చిన దేవతా గణములతో ఇలా అన్నాడు.

“వైకుంఠవాసుడయిన శ్రీమహావిష్ణువు నా మనసులో గోచరించి ఈ మాటలు చెప్పాడు. ఆయనకు భూదేవి కష్టము ఇంతకు ముందే తెలుసట. ఆయన భూలోకములో అవతరించబోతున్నాడు. ఆయన భూలోకములో సంచరిస్తున్న కాలములో మీరందరూ యాదవ వంశంలో ఆయనకు పుత్రులుగా, పౌత్రులుగా, బంధువులుగా, అనుచరులుగా జన్మించండి. ఆయనకు సహకరించండి.

పరమాత్మ భూలోకంలో వసుదేవుని ఇంటిలో కృష్ణుడు అనే పేరుతో జన్మిస్తాడు. అక్కడి నుండి నందుని గ్రామమునకు తీసుకొని పోబడతాడు. దేవతాస్త్రీలందరూ ఆ గ్రామములో గ్రామస్థులుగానూ, గోప కాంతలుగానూ పుట్టండి. పరమాత్మ రాక కోసరం ఎదురు చూడండి. వాసుదేవుని అంశ అయిన సంకర్షణుడు (ఆదిశేషువు) పరమాత్ముడి కన్నా ముందే పుడతాడు. శ్రీకృష్ణుడికి అన్నగారుగా వ్యవహరిస్తాడు. మూడులోకములను ఏ విష్ణుమాయ ఆవరించి ఉందో, ఆ మాయాశక్తి భగవంతుని ఆదేశము ప్రకారము ఆవిర్భవిస్తుంది. దేవకిని నిద్రావస్థలో ఉంచుతుంది. కంసుని మోసం చేస్తుంది. కాబట్టి మీరందరూ మీ మీ శక్తికి తగ్గట్టు భూలోకములో అవతరించండి. భగవానునికి సహకరించండి.” అని పలికి బ్రహ్మదేవుడు దేవతా గణములను ఆదేశించి, భూదేవిని తగువిధంగా ఓదార్చి, తన లోకమునకు వెళ్లిపోయాడు.

(ఇక్కడ ఒక విషయం గమనించండి. పరమాత్మ నిరాకారుడు. బ్రహ్మకు, శివుడికి, దేవతలకు, భూదేవికి ఏ రూపంలోనూ కనపడలేదు. సమాధి అవస్థలో ఉన్న బ్రహ్మకు మనసులో గోచరించాడు. కర్తవ్యమును ఉపదేశించాడు. మనం పూజించే విష్ణుమూర్తి మనం కల్పించుకున్న మూర్తి. మనం ఏ విధంగా సంకల్పిస్తే ఆరూపంలో కనపడతాడు. ఆ పరమాత్మను సాక్షాత్కరింపజేసుకోవాలంటే ధ్యానమే ముఖ్యము. పరమాత్మను దర్శించాలంటే ధ్యానం ఒకటే మార్గము. మనసును నిశ్చలంగా ఉంచుకొని ధ్యానం చేయాలి. ఈ పూజలు అవన్నీ ధ్యానము కుదరడానికి ఉపాయాలు మాత్రమే. కాని మనం మాత్రం పూజలు, వ్రతాలు, తీర్థప్రసాదాల హడావిడి దగ్గరే ఆగిపోయాము.

ధ్యానం సంగతి మరిచిపోయాము.)

ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! పరమాత్మ శ్రీకృష్ణునిగా
అవతరించడానికి మూల కారణం ఈ విధంగా పరిణమించింది.
ఇంక భూలోకంలో ఏమి జరుగుతూ ఉందో తెలుసుకుందాము.

ద్వాపర యుగంలో శూరసేనుడు అనే యాదవ రాజు మధురా
నగరమును రాజధానిగా చేసుకొని, మాధురము, శూరసేనము అనే
రాజ్యములను పరిపాలిస్తున్నాడు.

(తొమ్మిదవ అధ్యాయములో చెప్పబడిన యాదవ రాజుల
వంశములను అన్వయం చేసుకుంటే అర్థం అవుతుంది. మరొకసారి
గుర్తు చేస్తాను. శూరుని కుమారుడు వసుదేవుడు. ఆహుకుడు అనే
రాజుకు దేవకుడు, ఉగ్రసేనుడు కుమారులు. దేవకుని కుమార్తె దేవకి.
ఉగ్రసేనుని కుమారుడు కంసుడు. దేవకి, కంసుడు పెదతండ్రి,
పినతండ్రి సంతానము.ఆ విధంగా అన్న, చెల్లి అయ్యారు. శూరుని
కుమారుడు వసుదేవుడు, దేవకుని కుమార్తె దేవకిని వివాహం
చేసుకున్నాడు. ఇంక చదవండి.)

మధురా నగరము యాదవ రాజులకు రాజధానిగా
ప్రసిద్ధిచెందింది. దేవకీ వసుదేవుల వివాహము మధురా నగరములో
వైభవంగా జరిగింది. కొత్త పెళ్లి కూతురు దేవకిని వెంటబెట్టుకొని
వసుదేవుడు తన ఇంటి వెళ్లాడానికి రథం ఎక్కాడు. దేవకి తండ్రి
అయిన దేవకుడు వివాహ సమయంలో కుమార్తెకు 400 ఏనుగులు,
10,000 గుర్రములు, 1800 వందల రథములు, వివిధ ఆభరణములు,

రెండు వందల మంది దాసీలను కానుకగా ఇచ్చాడు.

ఉగ్రసేనుని కుమారుడు, దేవకి అన్నగారైన కంసుడు, తన చెల్లి మీద ఉన్న ప్రేమతో, దేవకి వసుదేవులు ఎక్కిన బంగారు రథాన్ని స్వయంగా నడపడానికి రథం ఎక్కి పగ్గములను పట్టుకున్నాడు. శంఖములు, మృదంగములు, తూర్వనాదముల శబ్దం మిన్నుముట్టింది. కంసుడు నడుపుతున్న రథం బయలుదేరింది. కొంత దూరంవెళ్లిన తరువాత ఆకాశంలో నుండి ఒక శబ్దం వినిపించింది.

“ఓరి మూర్ఖుడా! కంసా! నీవు ఎవరి రథం నడుపుతున్నావో తెలుసా! నీ రథంలో ప్రయాణిస్తున్న నీ చెల్లెలికి అష్టమ గర్భంలో పుట్టబోయేవాడి చేతిలో నీవు మరణిస్తావు.” అని వినిపించింది.

భోజకులానికి కళంకం తెచ్చేవాడు, పాపాత్ముడు, క్రూరుడు అయిన కంసునికి భయం, కోపం రెండూ ఒకేసారి కలిగాయి. అతని ఆలోచనా శక్తి నశించింది. బుద్ధి పెడతోవ బట్టింది. వెంటనే రథం దిగాడు. కత్తి తీసుకున్నాడు. తన చెల్లెలు దేవకి జుట్టు పట్టుకొని కిందికి లాగాడు.

ఇదంతా చూచి వసుదేవుడు నిర్ఘాంత పోయాడు. తన భార్యను వధించడానికి కత్తిఎత్తిన కంసుని ఆపడానికి ప్రయత్నించాడు. కంసునితో ఇలా అన్నాడు. “నీవు భోజవంశములో పుట్టావు. నీవు వీరుడవనీ, గుణవంతుడవనీ అందరూ నిన్ను పాగుడుతుంటారు. నీ వంటి వీర్యవంతుడు, గుణవంతుడు ఈ ప్రకారంగా ఒక అబలను, ఒక

నూతన వధువును అదీ నీ సోదరిని చంపడం న్యాయమా! ధర్మమా!

ఓ వీరుడా! ఈమెకు కలగబోయే ఎనిమిదవ సంతానము నీ మృత్యుకారకుడు అని కదా ఆకాశవాణి పలికింది. మృత్యువు నిన్నే కాదు ఈ లోకంలో పుట్టిన వారి నందరినీ వరిస్తుంది. అది సహజం. పుట్టినవారు గిట్టక తప్పదు కదా! ఎవరూ కలకాలం జీవించి ఉండరు. మనిషి పుట్టగానే వాడితోపాటు వాడి మృత్యువు కూడా పుడుతుంది. అది ఎప్పుడు వస్తుందో ఎవరికీ తెలియదు. కాకపోతే నీ మరణం గురించి నీకు ముందే తెలిసింది. అంతే!

దేహమును ధరించిన వారందరికీ మరణం ఒక వరం లాంటిది. ఒక దేహము శిథిలము కాగానే ఆ దేహములో ఉన్న జీవుడు, ఎటువంటి ప్రయత్నం లేకుండానే, శిథిలమైన దేహమును వదిలి మరొక కొత్త దేహంలోకి ప్రవేశిస్తాడు. ఇది సహజం. మనము నడిచేటప్పుడు ఒక పాదమును ముందు పెట్టిన తరువాత, వెనుకపాదమును ఎత్తుతాము. గడ్డి పురుగు కూడా తనముందు కాళ్ళను ముందుకు చాచి ఒక ఆకు మీద పెట్టిన తరువాతనే, తన వెనుక కాళ్ళను ఎత్తుతుంది. అలాగే జీవుడు కూడా తాను ధరించబోయే దేహమును ముందుగానే ఎంచుకొన్న తరువాతనే అంతకు ముందు దేహమును విడిచిపెడతాడు. నూతన దేహంలోకి ప్రవేశిస్తాడు.

ఓ కంసరాజా! మానవుడు ఈ లోకంలో ప్రాపంచిక సంబంధమైన కోరికలు కోరుకుంటూ ఉంటాడు. వాటిగురించి వింటూ ఉంటాడు. ఆ కోరికల యందు తన మనసును లగ్నం చేస్తాడు. ఆ

కోరికలు తీరడానికి సకల ప్రయత్నాలు చేస్తాడు. ఆ కోరికల తాలూకు
జ్ఞాపకాలను, తలచుకుంటూ, తాను నిద్రపోయినప్పుడు కూడా,
అవయవములు పనిచేయనప్పుడు కూడా, వాటి గురించి కలలు
కంటూ ఉంటాడు. ఈ దేహమును విడిచిపెట్టేటప్పుడు కూడా ఆ తీరని
కోరికలను తలచుకుంటూ ఈ దేహాన్ని విడిచిపెడతాడు. మరుజన్మలో
కూడా ఆ కోరికలను తీర్చుకోడానికి అనువైన శరీరాన్ని పొందడం కోసం
నానా అవస్థలుపడతాడు. తుదకు తన కోరికలను తీర్చుకోడానికి
అనువైన దేహాన్నిపొంది, ఆ దేహంలో ఉన్నప్పుడు తానే ఆ కోరికలను
తీర్చుకుంటున్నట్టు అహంకరిస్తాడు. ఈ కారణంగానే జనన
మరణాలుసంభవిస్తుంటాయి.

ఓ కంసరాజేంద్రా! సూర్యుడు, చంద్రుడు ఆకాశంలో
వెలుగుతుంటారు. వారి ప్రతి బింబములు భూమి మీద ఉన్న
జలాశయములలో పడుతుంటాయి. ఆ జలాశయములలో ఉన్న నీరు
కదిలినపుడు, సూర్యచంద్రుల ప్రతి బింబములు కూడా కదిలినట్టు
కనిపిస్తాయి. నిజానికి సూర్యుడు, చంద్రుడు ఆకాశంలో స్థిరంగా
ఉంటారు. అదేమాదిరి ఈ దేహము కూడా మన అవిద్య వలన
ఎర్పడింది. మనస్సు ఈ దేహాన్ని తన ఇష్టం వచ్చినట్టు ఆడిస్తుంది.
దేహధారి అయిన జీవుడు, ఈ దేహమే శాశ్వతము అనీ, ఈ దేహంతో
చేసే పనులు అన్నీ తనే చేస్తున్నాను అనే అహంకారంతో
ప్రవర్తిస్తుంటాడు. కాని మానవుడు చేసే పనులు అన్నీ అతని
పూర్వజన్మలో చేసిన కర్మల ఫలితంగానే జరుగుతుంటాయి. అలాగే
జనన మరణాలుకూడా జీవుడు పూర్వజన్మలో చేసిన కర్మల ఫలితంగానే
సంప్రాప్తిస్తాయి. పూర్వ జన్మలో మంచి కర్మలు చేస్తే తరువాతి జన్మలో
మంచి దేహం లభిస్తుంది. పూర్వజన్మలో చెడు కర్మలు చేస్తే తరువాతి

జన్మలో నికృష్టమైన దేహం లభిస్తుంది.

ఓ కంసరాజా! నీకు నీ పూర్వజన్మలో చేసిన సత్కర్మల ఫలితంగా ఈ జన్మలో రాజుగా ప్రజలను పరిపాలించే దేహం లభించింది. ఈ జన్మలో కూడా నీవు సత్కర్మలు చేస్తే, దేవకికి పుట్టబోయే అష్టమ గర్భము వలన గానీ, మరి ఎవరి వలనకానీ, నీకు అకాల మరణం ఎందుకు సంభవిస్తుంది. నీవు చెడ్డ పనులు చేస్తే నీ మరణం నీవెన్నంటి ఉంటుంది. నీ మరణానికి దేవకి అష్టమగర్భమే కారణం కానవసరం లేదు.

ఓ కంసరాజా! దీనంగా చూస్తున్న ఈ నూతన వధువు నీకు వరసకు చెల్లెలు అయినా నీకు కుమార్తె వంటిది. కాబట్టి ఆమెను సంహరించడం నీ వంటి వీరునకు, గుణశీలునకు తగదు.” అని అన్నాడు వసుదేవుడు.

పరీక్షిత్ మహారాజా! ఈ కంసుడు మహా క్రూరుడు. రాక్షస అంశలో జన్మించినవాడు. అతడు ఎప్పుడూ దుష్టులైన రాక్షసుల మార్గమునే అనుసరిస్తాడు. దేవ మార్గమును అవలంబించడు. ఆ కారణం చేత వసుదేవుని పలుకులు కంసునిలో ఏ మార్పు తేలేకపోయాయి. కంసుడు దేవకిని చంపడానికే నిశ్చయించుకున్నాడు.

తను ఎన్ని చెప్పినా కంసుడు తన పట్టు విడవకపోవడం గమనించాడు వసుదేవుడు. తనలో తాను ఈ విధంగా అనుకున్నాడు. “వీడు దుర్మార్గుడు. వీడికి ధర్మసూక్ష్మములు చెబితే తలకెక్కదు. ఏదో ఒక ఉపాయం చేత దేవకిని మృత్యుముఖం నుండి కాపాడాలి. దీనికి

మూడుమార్గాలుఉన్నాయి. ఒకటి. దేవకికి పుట్టిన కుమారుల వలన
కదా వీడికి మృత్యువు. పుట్టిన కుమారులను పుట్టినట్టు వీడికి
అప్పగిస్తానని చెబుతాను. అప్పుడైనా తన చెల్లెలి వధను ఆపుతాడేమో.
దేవకికి సంతానము కలిగినపుడు తీరికగా నచ్చచెప్పవచ్చు.
రెండవది. దేవకికి సంతానం కలగక ముందే వీడు చస్తాడేమో!
ఎవరు చూసొచ్చారు. మూడవది. నాకు కొడుకులు పుట్టిన తరువాత
కూడా కంసుడు చావకుండా బతికి ఉంటే, నాకుపుట్టబోయే
కొడుకులే వీడిని చంపుతారేమో! విధిని ఎవరూ మార్చలేరు కదా!

ఒక కట్టెకు నిప్పు అంటుకోవడం, అంటుకోకపోవడం విధి
నిర్ణయం కాని వేరు కాదు. (గ్రామములలో ఇళ్లు తగలబడుతున్నప్పుడు,
ఒక ఇల్లు కాలుతుంటే పక్కన ఉన్న ఇల్లు కాలదు. దూరంగా ఉన్న
ఇంటిమీద నిప్పురవ్వపడి కాలుతుంది.) అలాగే జీవునికి ఒక దేహం
వదిలిన తరువాత మరుజన్మలో ఏ దేహం ఎప్పుడు ఎలా లభిస్తుందో
ఎవరూ చెప్పలేరు. అంతా విధిలిఖితం. కాబట్టి ప్రస్తుతానికి దేవకికి
పుట్టిన బిడ్డలను పురుటిలోనే అప్పగిస్తాను అంటే ఈ మూర్ఖుడు ఈ
మారణ కాండను ఆపుతాడు. ” అని అనుకున్నాడు వసుదేవుడు.
కంసునితో, తన మాటలమీద నమ్మకం కలిగేటట్టు, ఇలా అన్నాడు.

“కంసరాజా! నీవు సౌమ్యుడవు. గుణవంతుడవు.
పరాక్రమంతుడవు. నీకు తెలియని విషయములు లేవు. నీకు నీ చెల్లెలు
దేవకికి పుట్టబోయే సంతానం వలన తప్ప, దేవకి వలన ఎటువంటి
మరణభయం లేదుకదా! అటువంటప్పుడు ఈమెను ఎందుకు
చంపడం! ఒక ఆడుదానిని అదీ సోదరిని చంపాడు అన్న అపకీర్తిని

మూటకట్టుకోవడం ఎందుకు? అయినా, ఈమెకు ఇప్పుడేగా వివాహం అయింది. ఈమె గర్భవతి కావాలి. ఈమెకు మగ సంతానం కలగాలి. అదీ ఎనిమిదవ సంతానం వలన కదా నీకు మృత్యుభయం. ఈమెకు సంతానం కలగగానే, పుట్టిన బిడ్డను పుట్టినట్టు నీకు తెచ్చి నీకు అప్పగిస్తాను. నీ ఇష్టం వచ్చినట్టు చేసుకో.” అని అన్నాడు.

ఇదేదో బాగానే ఉంది అనుకున్నాడు కంసుడు. ఇప్పుడు ఈమెను చంపితే అపకీర్తి వస్తుందే తప్ప ఏమీ లాభం ఉండదు అనుకున్నాడు. కాబట్టి ప్రస్తుతానికి దేవకిని వదిలిపెట్టాడు. బతుకుజీవుడా అనుకుంటూ వసుదేవుడు, దేవకి కంసుని బారి నుండి బయట పడ్డారు. తన ఇంటికి పెళ్లికూతురుతో సహా క్షేమంగా చేరుకున్నాడు వసుదేవుడు.

కాలం గడుస్తూ ఉంది. దేవకి గర్భవతి అయింది. మొదటి సంతానం కొడుకుపుట్టాడు. ఇచ్చిన మాట ప్రకారము వసుదేవుడు పుట్టిన బిడ్డను తీసుకొని పోయి కంసునికి అప్పగించాడు. అప్పటికి కంసుడు ఆకాశవాణి మాటల ప్రభావం నుండి బయట పడ్డాడు. అతనిలోపల ఉన్న ఆలోచనా శక్తి పనిచేయడం ప్రారంభించింది. వసుదేవుడు తీసుకువచ్చిన మగ బిడ్డను చూచి ఇలా అన్నాడు.

“వసుదేవా! ఈ బిడ్డ నాకు అక్కరలేదు. తీసుకొని వెళ్లు. నా మరణకారకుడు నీకు పుట్టబోయే ఎనిమిదవ వాడు. మొదటి వాడి వలన నాకు ఎలాంటి భయం లేదు. నీ కుమారుని తీసుకొని వెళ్లు.” అని అన్నాడు. వసుదేవుడుసంతోషంగా తన ప్రధమ సంతానాన్ని తీసుకొనివెళ్లాడు.

తరువాత దేవకికి వరుసగా ఆరుగురు మగబిడ్డలుపుట్టారు. కంసుడు వారిని చంపకుండా వదిలిపెట్టాడు. కంసుడు తనకు కలిగిన సంతానాన్ని చంపకుండా తాత్కాలికంగా వదిలిపెట్టాడు అన్న సంతోషం కలిగింది కాని మనసులో మాత్రం వసుదేవునికి కంసుని మీద నమ్మకం కలగలేదు. ఎప్పుడు ఏ ఉపద్రవం వస్తుందేమో అని భయపడుతున్నాడు.

వసుదేవుడు అనుకున్న ఉపద్రవం నారదుని రూపంలో రానే వచ్చింది. ఒక రోజు నారదుడు కంసుని వద్దకు వచ్చాడు. కంసునితో ఇలా అన్నాడు. “కుమారా! నీవు సామాన్యుడివి కావు. పూర్వజన్మలో నీవు కాలనేమి అనే రాక్షసుడివి. అప్పుడు విష్ణువు నిన్ను చంపాడు. ఈజన్మలో నీవు కంసుడిగాపుట్టావు. ఈ జన్మలో కూడా నిన్ను చంపడానికి నీ చెల్లెలు దేవకి అష్టమ గర్భంలో పుట్టబోతున్నాడు. నీకు ఒక దేవ రహస్యం చెబుతాను విను. భూభారము పెరిగిపోయిందని భూదేవి, బ్రహ్మ, విష్ణువును ప్రార్థిస్తే, విష్ణువు మానవుడిగా అవతరిస్తానని మాట ఇచ్చాడు. దేవతలు అందరూ ఆయనకు సహాయకులుగా ఇప్పటికే ఈ భూమి మీద జన్మించారు. వారే వ్రజములో నివసిస్తున్న నందుడు, అతని భార్యలు, నందుని బంధుమిత్రులు, వసుదేవుడు, నీ చెల్లెలు దేవకి, వృష్ణి వంశము వారు, యాదవులు, వారి బంధువులు, మిత్రులు. వీరందరూ దేవతల అంశలతో జన్మించిన వారే. వీరందరికీ నాయకుడు దేవకి గర్భవాసాన జన్మించి దైత్యులను, రాక్షసులను సంహరిస్తాడు. కాబట్టి నీ జాగ్రత్తలో నీవు ఉండు.” అని చెప్పి నారదుడు వెళ్లిపోయాడు.

కంసునికి విషయం అర్థం అయింది. విష్ణువు మరలా తనను చంపడానికి తన చెల్లెలు గర్భాన పుడుతున్నాడు. ఇంక ఉపేక్షించి లాభం లేదు అనుకున్నాడు. ముందు దేవకీ వసుదేవులను కారాగారంలో బంధించాడు. దేవకీ వసుదేవులకు పుట్టిన ఆరుగురు పిల్లలను సంహరించాడు. విష్ణువు యాదవులలో పుడుతున్నాడు అని తెలిసి యాదవుల మీద విరోధము పెంచుకున్నాడు కంసుడు. యదువులకు, భోజులకు, అంధకులకు అభిపతి, తన తండ్రిఅయిన ఉగ్రసేనుడిని కారాగారంలో బంధించాడు. తాను మధుర సింహాసనమును అధిష్టించాడు. శూరసేన దేశమును నిరంకుశంగా పరిపాలిస్తున్నాడు.

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము ప్రథమ అధ్యాయము సంపూర్ణము

ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్.

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము

ద్వితీయ అధ్యాయము.

శుక మహర్షి పరీక్షిత్ మహారాజుకు పరమాత్మ దేవకీ గర్భములో ఎలా ప్రవేశించాడో వివరిస్తున్నాడు.

“పరీక్షిత్ మహారాజా! మధురను పరిపాలిస్తున్న కంసుడు మగధరాజు జరాసంధునకు మిత్రుడు, ఆశ్రితుడు. కంసునికి ప్రలంబుడు, బకుడు, చాణూరుడు, తృణావర్తుడు, అఘాసురుడు, ముష్టికుడు, ద్వివిదుడు, పూతన, కేశి, ధేనుకుడు, బాణుడు,

నరకాసురుడు మొదలగు రాక్షసులు మిత్రులు. వారి సాయంతో కంసుడు యాదవులను నానాకష్టాలు పెడుతున్నాడు. కంసుడు పెట్టే బాధలు తట్టుకోలేక చాలా మంది యాదవులు కురు, పాంచాల, కేకయ, సాశ్వ, విదర్భ, నిషధ, కోసల దేశాధిపతులను ఆశ్రయించారు. మరి కొంత మంది కంసుడుచెప్పిన మాట వింటూ దినదినగండంగా కాలం గడుపుతున్నారు. వసుదేవుడు కూడా దేవకిని మాత్రం తన దగ్గర ఉంచుకొని, రోహిణి తదితర భార్యలను నందుడు నివసించే వ్రజములో రహస్యంగా ఉంచాడు.

కాలం గడుస్తూ ఉంది. కంసుడు వసుదేవునికి, దేవకికి పుట్టిన ఆరుగురు పుత్రులను సంహరించాడు. కాలక్రమేణా దేవకి మరలా గర్భం ధరించింది. ఇది ఆమెకు ఏడవ గర్భము. తనకు సాయం చెయ్యడానికి యాదవులుగా పుట్టిన దేవతలను కంసుడు కష్టాలు పెడుతున్న సంగతి గమనించాడు శ్రీమహావిష్ణువు. వెంటనే యోగమాయను పిలిచాడు. ఆమెతో ఇలా అన్నాడు.

“యోగమాయా! నీవు వెంటనే నందుడు మొదలగు యాదవులు నివసించే గ్రామమునకు వెళ్లు. అక్కడ వసుదేవుని భార్య రోహిణి , వసుదేవుని ఇతర భార్యలు, కంసునికి భయపడి, ఎవరికీ తెలియకుండా నివసిస్తున్నారు. ప్రస్తుతము దేవకి ఏడవ గర్భం ధరించింది. ఆ గర్భంలో ఆదిశేషువు పెరుగుతున్నాడు. నీవు దేవకి వద్దకుపోయి ఆమెకు తెలియకుండా, ఆమె గర్భమును ఏ మాత్రం దెబ్బతినకుండా బయటకు తీసి, ఆ గర్భమును గోకులములో నివసిస్తున్న వసుదేవుని భార్య రోహిణి గర్భంలో ప్రవేశపెట్టు.

తరువాత నేను నా అంశతో దేవకి గర్భంలో ప్రవేశిస్తాను. నీవు నందుని భార్య యశోద గర్భంలో ప్రవేశించు. గర్భసంకర్షణము వలన రోహిణీ గర్భం నుండి జన్మించిన కుమారుని సంకర్షణుడని పిలుస్తారు. ఇతడు గోకులములో పెరుగుతూ గోకులవాసులకు ఆనందాన్ని కలుగచేస్తాడు కాబట్టి ఇతనిని రాముడని, ఇతనికి ఎక్కువ బలము ఉండటం వలన బలరాముడనీ పిలుస్తారు.

ఈ సందర్భంలో నీకు ఒక వరం ఇస్తున్నాను. భూలోకంలో ప్రజలు నిన్ను వాళ్లకు సకల వరాలు, సకల భోగములు, ఐశ్వర్యములు ఇచ్చే దేవతగా వివిధములైన పేర్లతో పూజిస్తారు. నిన్ను దుర్గ, భద్రకాళి, విజయ, వైష్ణవి, కుముద, చండిక, కృష్ణ, మాధవి, కన్య, మాయ,నారాయణి, ఈశాని, శారద, అంబిక మొదలగుపేర్లతో నిన్ను పూజిస్తారు, ఆరాధిస్తారు, నివేదనలు, బలులు సమర్పిస్తారు. నీవు వారికి కోరిన వరాలు ఇచ్చి తృప్తిపరుస్తావు.” అని చెప్పాడు.

(ఇదేదో వింతగా ఉందని అనుకుంటున్నారా! కాదు. ఈ రోజుల్లో కూడా జరుగుతూ ఉంది. ఒక స్త్రీ గర్భంలో నుండి పిండాన్ని తీసి మరొక స్త్రీ గర్భంలో ప్రవేశపెట్టడం. ఈఇతివృత్తం మీద సినిమాలు నాటకాలు వచ్చాయి. నాకు తెలిసి గర్భగుడి అనే నాటకం నంది అవార్డుకూడా తీసుకుంది. 11.7.2013 ఈనాడు దినపత్రికలో వచ్చిన వార్త ప్రకారం సినీనటుడు షారుఖ్ ఖాన్ దంపతులు అద్దెగర్భం ద్వారా మగ సంతానమును పొందారు. దీనిని ఈ రోజుల్లో సర్ట్రోగేటెడ్ మదర్, రెంటల్ మదర్, అని కూడా అంటున్నారు. కాబట్టి ఈ రోజుల్లో జరుగుతున్న ఈ ప్రక్రియ ద్వాపర యుగంలోనే అమలులో ఉంది. కాకపోతే ఈ నాడు టెక్నాలజీ మారింది. అంతే.)

విష్ణువు ఆదేశము మేరకు యోగమాయ దేవకి ఏడవ గర్భము లోనుండి పిండమును ఆమెకు తెలియకుండా జాగ్రత్తగా బయటకు తీసి, దానిని గోకులము లో ఉన్న రోహిణి గర్భంలో ప్రవేశపెట్టింది. దేవకికి గర్భ స్రావము అయిందని అందరూ అనుకున్నారు. రోహిణి నవమాసాలు మోసి పండంటి మగ బిడ్డను ప్రసవించింది.

తరువాత భగవానుడు వసుదేవుని శరీరంలో ప్రవేశించాడు. శ్రీహరి తేజస్సును ధరించిన వసుదేవుడు సూర్యుని వలె ప్రకాశిస్తున్నాడు. కంసునికి కూడా వసుదేవుని తల ఎత్తి చూడటానికి సాహసించలేకపోతున్నాడు. వసుదేవుని ప్రకాశానికి తట్టుకోలేక పోతున్నాడు.

కంసుడికి మనసులో కలవరం మొదలయింది. “ఇప్పుడు దేవకికి వచ్చేది ఏడవ గర్భమా. ఎనిమిదవదా! ఏడవది గర్భస్రావం అయింది కదా! అది లెక్కలోకి వస్తుందా రాదా!” ఈ ఆలోచనలతో, సందేహాలతో కంసుని మనస్సు ఆందోళన చెందుతూ ఉంది.

వసుదేవునిలో ఉన్న విష్ణుతేజము వీర్య రూపంలో దేవకి గర్భంలోకి ప్రవేశించింది. సకల జగత్తుకు ఆశ్రయభూతుడైన శ్రీమహావిష్ణువును తన గర్భంలో ధరించిన దేవకి, కంసుని కారాగారంలో బంధింపబడిన దేవకి, కుండలో పెట్టిన అగ్ని వలె ప్రకాశిస్తూ ఉంది. దేవకి గర్భంలో భగవానుడు పెరుగుతూ ఉండటం వలన, దేవకి శరీరం వింత కాంతితో శోభిల్లుతూ ఉంది. ఆమె ముఖం ఆనందంతో వెలిగిపోతూ ఉంది.

ఇదంతా ఒక కంట కనిపెడుతున్నాడు కంసుడు.

“దేవకి ఇంతకు ముందు గర్భం ధరించి నపుడు ఇంత వింత కాంతితో ప్రకాశించలేదు. కొంపదీసి విష్ణువు దేవకి గర్భంలో పెరగడం లేదు కదా!” అని అనుకున్నాడు.

“విష్ణువు పుట్టాడంటే నన్ను చంపకుండా వదిలిపెట్టాడు. ఇప్పుడు ఏం చేయాలి?” ఇదే కంసుని మనసును కలవరపెడుతున్న ప్రశ్న.

“ఇప్పుడే దేవకిని చంపేస్తే! అమ్మో! ఎలాగ! దేవకి ఒక స్త్రీ. తన సోదరి. పైగా గర్భంతో ఉంది. ఆమెను చంపితే తన కీర్తి, తన సంపదలు, తన ఆయుష్షు అన్నీ నశిస్తాయి. తనకు చెడ్డపేరు వస్తుంది. ఇటువంటి క్రూరమైన పని చేసిన తరువాత నేను జీవించినా మరణించినట్టే. దేవకిని వధించి జీవితాంతం ప్రజలచే నిందింపబడలేను. మరణించిన తరువాత కూడా ఒక అబలను చంపినందుకు నాకు నరకవాసము తప్పదు. నన్ను అంధతమస్సు అనే నరకంలో పడేసి చిత్రహింసలు పెడతారు. కాబట్టి ఈ సమయంలో దేవకిని వధించడం క్షేమం కాదు. ఏమయితే అది అయింది. దేవకి ఎనిమిదవ గర్భంలో ఎవరు పుడతారో చూద్దాము.” అని అనుకున్నాడు కంసుడు.

దేవకికి ప్రసవం వచ్చే వరకు ఆమెను జాగ్రత్తగా గమనిస్తున్నాడు. కాని కంసునికి విష్ణుభయం పోలేదు. సింహాసనం మీద కూర్చున్నా, భోజనం చేస్తున్నా, నడుస్తున్నా, ఏపని చేస్తున్నా విష్ణువే కనపడుతున్నాడు. విష్ణువు మీద ద్వేషభావంతో సదా విష్ణువునే

స్వరిస్తున్నాడు కంసుడు.

శ్రీమహావిష్ణువు దేవకీ గర్భంలో ప్రవేశించాడు అని తెలుసుకున్న బ్రహ్మ ఇతర దేవతా గణములు, శివుడు, నారదుడు, అందరూ దేవకీ ఉన్న కారాగారమునకు వచ్చారు. దేవకీ గర్భంలో ఉన్న శ్రీమహావిష్ణువును ఇలా స్తుతించసాగారు.

“ఓ దేవా! నీవే సత్యము. నీవు సత్యవ్రతుడవు. సత్యస్వరూపుడవు. సత్యమే అన్నిటి కన్నా గొప్పది. భూత,భవిష్యత్ వర్తమాన కాలములలో నీవే సత్యముగా నిలిచిఉన్నావు. సత్యమునకు మూలకారణము నువ్వే. సత్యంలోనే నీవు ఉంటావు. సత్యవాక్కువు నువ్వే. పంచభూతములు నీనుండి ఉద్భవించాయి. సకల భూతములలో నువ్వే అంతర్యామిగా వెలుగుతుంటావు. ఆ అంతర్యామియే సత్యము. అటువంటి సత్యాత్మకుడైన నిన్ను శరణు వేడుతున్నాను.

ఓ దేవా! ఈ సంసారము అనే మహావృక్షం ఈ ప్రకృతిలో ఉంది. సుఖము, దుఃఖము ఆ చెట్టుకు కాచిన రెండు పళ్లు. సత్యగుణము, రజోగుణము, తమోగుణము దానికి వేళ్లు. ధర్మము, అర్థము, కామము, మోక్షము ఆ వృక్షము నుండి స్రవించే రసాలు. శోకము, మోహము,జర, మృత్యువు, ఆకలి, దష్టిక అనే ఆరు ఆ వృక్షముయొక్క స్వభావములు. చర్మము, రక్తము, మాంసము, మేధస్సు, ఎముకలు, మజ్జి, వీర్మము అనేవి ఆ చెట్టు యొక్క బెరడు. పంచభూతములు, మనస్సు, బుద్ధి, అహంకారము దాని కొమ్మలు.

ఆ చెట్టుకు తొమ్మిది రంధ్రములు ఉన్నాయి. శరీరములో ఉన్న పది ప్రాణములు దాని ఆకులు. ఈ సంసారము అనే వృక్షము మీద రెండు పక్షులు కూర్చుని ఉన్నాయి. ఆ పక్షులే జీవాత్మ, పరమాత్మ.

ఓ దేవా! ఈ సంసారము అనే మహావృక్షమునకు నీవే మూలము. అది నీనుండే ఉద్భవించింది. నీ వలననే పోషింపబడుతూ ఉంది. నీలోనే లయం అయిపోతుంది. నీ మాయచేత మోహితులైన ప్రజలు ఈ సంసారములో పడి నిన్ను వివిధములైన రూపములతో పూజిస్తూ ఉంటారు. కాని నీ అసలు తత్వమును తెలిసినవారు అలాచెయ్యరు.

ఓ దేవా! నీవు జ్ఞాన స్వరూపుడవు. ఈ అనంత విశ్వములో ఉండే చరాచర జీవులను పాలించుటకు, ధర్మాత్ములను రక్షించడానికి, దుష్టులను శిక్షించడానికి శుద్ధసత్వగుణస్వరూపములైన వివిధములైన అవతారములను ధరించావు.

ఓ దేవా! జ్ఞానులు, నీ గురించి బాగా తెలిసిన వారు, ధ్యానము, సమాధి వీటి ద్వారా నీ మీద మనసు నిలిపి, నీ పాదములను ఆశ్రయించి ఈ సంసారము అనే సాగరమును అవలీలగా దాటుతున్నారు. అటువంటి జ్ఞానులు, వివేకులు తాము ఈ సంసార సాగరమును నీ పాదములను ఆశ్రయించి దాటడమే కాకుండా, తాము అవలంబించిన మార్గమును ఇతరులకు కూడా చూపి, నీ పాదములను ఆశ్రయించమని వారికి బోధించి, వారిని కూడా ఈ సంసార సాగరము నుండి విముక్తులను చేస్తున్నారు. ఎందుకంటే వారికి సకలజీవుల యందు సమాన మైన ప్రేమ కలిగి

ఉండటం వలననే కదా!

అలా కాకుండా మరి కొందరు ఈ సంసార సాగరమునుండి విముక్తి పొందిన తరువాత, తాము ముక్తి పొందామని, తాము అందరికంటే గొప్పవారి మనీ అహంకరిస్తుంటారు. గర్విస్తుంటారు. అటువంటి వారు తమ గొప్పతనమును ఇతరులకు చాటి చెప్పుకోడానికే ఆసక్తి చూపిస్తారు కానీ, నీ యందు భక్తి, శ్రద్ధకలిగి ఉండరు. వారి చిత్తములు మలినమై ఉంటాయి. అటువంటి వారు ధ్యానము, సమాధి మొదలగు ప్రక్రియల ద్వారా అత్యంతకష్టములకు పీర్చుకొని, ముక్తిని పొందినప్పటికినీ, వారు నీ పాదపద్మములను సేవించకపోవడం వలన, ఆ మోక్ష మార్గము నుండి జారిపోతున్నారు.

ఓ దేవా! నీ యందు అచంచలమైన, ఏకాగ్రమైన ప్రేమ, భక్తి ఉన్న భక్తులు ఎన్నటికీ నీ మార్గము నుండి జారిపోరు. వారిని నీవు ఎల్లప్పుడూ రక్షిస్తూ ఉంటావు. వారు ఎవరికీ భయపడరు. వారికి అటువంటి అనుమానము, శంక ఉండవు. వారికి ఎవరైనా విఘ్నములు కలుగజేస్తే, వారు ఆవిఘ్నములను లెక్కచేయకుండా తమ మార్గములో ముందుకు సాగుతుంటారు.

ఓ దేవా! నీవు ఈ అనంత విశ్వమునకు స్థితి కారకుడవు. శుద్ధసత్వగుణ స్వరూపైన చైతన్యంగా ప్రకటితమౌతుంటావు. మానవులందరూ వేదములలో చెప్పబడిన కర్మల ద్వారా, యోగము ద్వారా, తపస్సు ద్వారా నిన్ను పూజిస్తూ ఉంటారు.

ఓ దేవా! నీవే కనుక శుద్ధచైతన్యంగా ప్రకటితం కాకపోతే,
మాలో ఉన్న అజ్ఞానము అంతరించి జ్ఞానము అనేది కలిగేది కాదు.
మేము ఇదమితంగా దేనినీ తెలుసుకోలేక పోయేవాళ్లము. నీ
చైతన్యము అణువణువునా విశ్వమంతా వ్యాప్తిచెంది ఉంది కాబట్టే
మేము ఈ ప్రపంచం గురించి తెలుసుకోగలుగు తున్నాము. నీ
చైతన్యస్వరూపాన్ని పరమాత్మగా తెలుసుకుంటున్నాము.

తరువాత దేవకిని చూచి బ్రహ్మ ఇలా అన్నాడు. “అమ్మా! నీ
అదృష్టము వలన నీవు పూర్వజన్మలో చేసుకున్న పుణ్యము వలన
భగవానుడు నీ గర్భంలో పెరుగుతున్నాడు. నీకు కంసుని వలన
ఎటువంటి భయము లేదు. నీకు పుట్టబోమే భగవానుడు యాదవ
కులమును రక్షిస్తాడు.” అని చెప్పి బ్రహ్మ మొదలగు దేవతాగణములు
తమ తమ స్థానములకు వెళ్లిపోయారు.” అని శుకుడు పరీక్షిత్
మహారాజుడు భగవానుడు దేవకి గర్భంలో ప్రవేశించడం గురించి
వివరించాడు.

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము ద్వితీయ అధ్యాయము సంపూర్ణము

ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్

శ్రీమద్భాగవతము
దశమస్కంధము
తృతీయ అధ్యాయము.

శుక మహర్షి పరీక్షిత్ మహారాజుకు శ్రీకృష్ణ జనన
విశేషములను ఈ విధంగా వివరిస్తున్నాడు. “ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా!
దేవకీదేవి అష్టమ గర్భం ధరించింది. శ్రీకృష్ణుని జనన కాలము
ఆసన్నమయింది. అశ్విని మొదలగు నక్షత్రములు శాంతంగా
సంచరిస్తున్నాయి. ఆ సమయంలో రోహిణి నక్షత్రము ఉంది. చిక్కులన్నీ
ప్రశాంతంగా ఉన్నాయి. ఆకాశం నిర్మలంగా ఉంది. నక్షత్రములు
దేదీప్యమానంగా ప్రకాశిస్తున్నాయి. భూమి మీద ఉన్న నగరములు పల్లెలె
అన్నీ వింతశోభను సంతరించుకున్నాయి. నదులు స్వచ్ఛమైన
జలములతో నిండా ప్రశాంతంగా ప్రవహిస్తున్నాయి. అడవులలో,
ఉద్యానవనములలో కోయిలలు మొదలగు పక్షులు శ్రావ్యంగా
కూస్తున్నాయి. పుష్పముల మీదనుండి సుగంధమును మోసుకుంటూ
వాయువు మెల్ల మెల్లగా వీస్తూఉంది. బ్రాహ్మణుల ఇళ్లలో
అగ్నిహోత్రములు ప్రజ్వలిల్లుతున్నాయి. దేవతలు దుందుభులు
మోగిస్తున్నారు. కిన్నరులు, కింపురుషులు, గంధర్వులు శ్రావ్యంగా
పాడుతున్నారు. సిద్ధులు, చారణులు పరమాత్మను స్తుతిస్తున్నారు.
అష్టరసలు, విద్యాధర స్త్రీలు ఆనందంతో నృత్యం చేస్తున్నారు. దేవతలు,
మునులు పూలవాన కురిపిస్తున్నారు. సాగరఘోషతో సమానంగా
మేఘాలు వీనుల విందుగా గర్జిస్తున్నాయి.

అర్థరాత్రి సమయం అయింది. మధురానగరము అంతా
యోగ మాయ ఆవహించింది. మధురానగరములో ఉన్న
దేవకీవసుదేవులు ఉన్న కారాగారము వద్ద కాపలాగాఉన్న భటులు
అందరూ నిద్రావస్థలోకి జారుకున్నారు. ఆసమయంలో పరమాత్మ దేవకీ
గర్భము నుండి ఆవిర్భవించాడు.

కందపద్మములు:

సుతుగనె దేవకి నడురే యతిశుభగతి దారలును గ్రహంబులు నుండన్
దితిసుత నిరాకరిష్టున్, శ్రితవదనాలంకరిష్టు జిష్టున్ విష్టున్.

వెన్నుని నతిప్రసన్నుని, గ్రన్ననగని మెఱుగుబోణి గడునొప్పారెం
బున్నమనాడు కళానిధి గన్న మహేంద్రాశ చెలువు గలిగి నరేంద్రా.

శ్రీమహావిష్ణువు దేవకి గర్భాన చిన్ని శిశువుగా అవతరించాడు.
అప్పుడే పుట్టిన ఆ బిడ్డను దేవకీ వసుదేవులు ఆశ్చర్యంతో చూచారు.
కారణం ఏమిటంటే ఆ చిన్ని శిశువు తామర రేకుల వంటి
కన్నులతోనూ, నాలుగు భుజములతోనూ, శంఖ,చక్ర, గద,
తామరపూవుతోనూ, గుండెల మీద శ్రీవత్సము అనే మచ్చతోనూ,
మెడలో కౌస్తుభమణితోనూ, పీతాంబరములు ధరించి,
నీలమేఘచ్ఛాయతో, చెవులకు కుండలములతో, నల్లటి ముంగురులతో,
ఇంకా వివిధ అలంకారములతో ప్రకాశిస్తున్నాడు.

అప్పుడే పుట్టిన బాలుడు ఈ విధంగా కనపడటం వారికి
ఆశ్చర్యం వేసింది. కళ్లంతా విప్పార్చి ఈ వింతను చూస్తున్నారు. తమకు
సాక్షాత్తు ఆ శ్రీమహావిష్ణువు కుమారుడుగా జన్మించాడని ఆనందంతో
పొంగి పోయారు. వసుదేవుడు తన మనసులోనే పదివేల ఆవులను

బ్రాహ్మణులకు దానం ఇస్తున్నట్టు ఊహించుకున్నాడు. దేవకీ వసుదేవులు తమకు పుట్టిన కుమారుడు సాక్షాత్తు శ్రీమన్నారాయణ మూర్తి అని నిర్ధారించుకున్నారు. వసుదేవుడు రెండు చేతులు ఎత్తి నమస్కరిస్తూ పరమాత్మను ఇలా స్తుతించాడు.

“ఓ దేవా! నీవు సాక్షాత్తు పరమాత్ముడవని నాకు తెలుసు. నీవు ప్రకృతి కన్నా భిన్నమైన పురుషుడవు. నీ సచ్చిదానంద స్వరూపమును కేవలం అనుభవంతో తప్ప ఇతర విధములుగా తెలుసుకోలేరు. నీవు జ్ఞానమూర్తివి.

ఓ దేవా! నీవు నీ మాయ ద్వారా త్రిగుణాత్మకమైన ఈ ప్రకృతిని సృష్టించావు. నీవు ఈ ప్రకృతిలో ప్రవేశించకపోయినా ప్రవేశించినట్టు కనపడుతున్నావు. అన్నింటిలోనూ ఉన్నట్టు కనపడుతున్నావు. నిజానికి నీవు దేనిలోనూ లేవు.

(ఇది పరస్పర విరుద్ధభావము. ఈ విరుద్ధభావము ఆ పరమాత్మకే సాధ్యము. వివరంగా చెప్పాలంటే..... పరమాత్మ ఈ విశ్వంతా నిండి ఉన్నాడు. విష్ణువు అంటే సర్వేసర్వత్రా వ్యాపించి ఉన్నాడు అని అర్థం. అటువంటప్పుడు ప్రకృతిలో ప్రవేశించకపోయినా ప్రవేశించినట్టు కనపడటం ఏమిటి? అణువణువునా వ్యాపించి ఉన్నపరమాత్మ ప్రకృతిలో ప్రవేశించడం, ప్రవేశించకపోవడం అంటూఉండదు.

అందుగలడిందులేడను సందేహము వలదు,చక్రి సర్వోపగతుండు) అందుకే దీనిని విరుద్ధభావము అని అన్నారు.)

ఓ దేవా! మహత్తత్వము, అహంకారము, పంచభూతములు, పంచతన్మాత్రలు మొదలగు మార్పుచెందని వాటితో మార్పు చెందే ఈ బ్రహ్మాండమును సృష్టించావు. తరువాత దానిలో ప్రవేశించినట్లు కనపడుతున్నావు. కాని ఇవన్నీ బ్రహ్మాండ సృష్టికి ముందు నుండి ఉన్నాయి. అటువంటప్పుడు అవి కొత్తగా బ్రహ్మాండంలో ప్రవేశించడం సంభవం కాదు కదా! ఎందుకంటే మార్పుచెందని అహంకారము, మహత్తత్వము మొదలగు వాటితోనే ఈ బ్రహ్మాండము సృష్టించబడింది కాబట్టి.

(ఉదాహరణకు ఒక విత్తనం భూమిలో పాతి పెట్టాము. అందులో నుండి మొక్క వచ్చింది. అది పెరిగింది. చెట్టు అయింది. వటవృక్షము అయింది. విత్తనం మాయం అయింది. అంటే విత్తనం లేదని చెప్పలేము కదా. విత్తనం చెట్టుగామారి విత్తనం కనపించడంలేదు. మహత్తత్వము అహంకారము మొదలగు వాటి నుండి బ్రహ్మాండము పుట్టింది. అవి సూక్ష్మరూపంలో ఉన్నాయి. ప్రకృతి స్థూలరూపంలోఉంది.)

ఓ దేవా! నీవు ఇంద్రియముల చేత గానీ, నీరూపములను పూజించడం చేత గానీ నీవు తెలుసుకోబడవు. కేవలం కళ్లతో నీ రూపం చూడగలడే కానీ నీ గురించి తెలుసుకోలేడు. నీవు ఇంద్రియములకు అగోచరంగా, ఆత్మస్వరూపుడుగా వెలుగుతున్నావు. నీవు లోపల ఆత్మస్వరూపంగానూ, బయట కాల స్వరూపంగానూ ఉన్నావు. నీకు లోపల బయట అనే భేదం లేదు. లోపలా ఉన్నావు బయటా ఉన్నావు. అట్టి నీవు ఈ దేవకీ గర్భంలో ప్రవేశించడం, మాకు కుమారుడుగా జన్మించడం ఆశ్చర్యంగా ఉంది.

ఓ దేవా! దేహములు ఆత్మకన్నా భిన్నమైనవి. కాని మానవులు ఈ దేహములే శాశ్వతములు అనుకుంటుంటారు. రకరకాల పేర్లు పెట్టుకుంటారు. అవి కలకాలం ఉంటాయి అనుకుంటారు. ఇలా దేహమే శాశ్వతము అనుకునేవాళ్లు నిజంగా మూర్ఖులు. నిజానికి ఈ దేహములు మనం సృష్టించుకున్నవే. (స్త్రీపురుషుల సంయోగము చేతనే దేహం ఏర్పడుతుంది.) ఈ దేహాలు రోజూ రాలిపోవడం చూస్తూనే ఉన్నాము. కాని ఇవే శాశ్వతములు అనుకుంటున్నాము. ఈ అజ్ఞానంలో పడి కొట్టుకుంటున్నాము.

ఓ దేవా! నీకు చేయాల్సిన కర్మ అంటూ ఏమీ లేదు. నీకు సత్త్వ,రజస్తమోగుణములు అంటవు. నీకు రాగద్వేషములు మొదలగు వికారములు లేవు. సృష్టి, స్థితి, లయములు కేవలం క్రీడగా చేస్తున్నావు. నీవు పరబ్రహ్మస్వరూపుడవు. నీయందు విరుద్ధభావములు లేవు. ఇక్కడా ఉంటావు అక్కడా ఉంటావు. లోపలాఉంటావు బయటా ఉంటావు. అన్నిటో ఉన్నట్టే ఉంటావు. దేనిలోనూ ఉండవు. అన్ని కార్యములు చేస్తున్నట్టు కనిపిస్తావు. ఏ కార్యము చెయ్యవు. నీకు ఎవరిమీదా, దేని మీద ఆసక్తి లేదు. కాని మానవులు నీవు బ్రహ్మగా సృష్టిస్తున్నావనీ, విష్ణువుగా పోషిస్తున్నావనీ, శివుడుగా లయం చేస్తున్నావనీ, మానవుల సుఖదుఃఖములకు నీవే కారకుడవనీ అనుకుంటూ ఉంటారు. కానీ నీవు అన్నీ కేవలం సాక్షీభూతంగా చూస్తూఉంటావు అని వారికి తెలియదు.

ఓ దేవా! నీవు మూడుగుణములకు అతీతుడవు. కాని సృష్టిచేసేటప్పుడు రజోగుణమును, (బ్రహ్మ రజోగుణ ప్రధానుడు),

లయం చేసేటప్పుడు తమోగుణమును (శివుడు తమోగుణ
ప్రధానుడు), పోషించేటప్పుడు సత్వగుణమును (విష్ణువు శుద్ధసత్వగుణ
ప్రధానుడు) ధరిస్తున్నావు.

ఓ దేవదేవా! నీవు ఈ మానవ లోకమును ఉద్ధరించడానికి
మానవునిగా మా ఇంట్లో అవతరించావా! నీవు మా ఇంట్లో
పుడుతున్నావని తెలిసి, రాక్షసప్రవృత్తి కల కంసుడు మాకు పుట్టిన
కుమారులను అందరినీ సంహరించాడు. నీవు పుట్టావని తెలిసి, నీ
ఏడుపు విని, రాజభటులు ఈ విషయమును కంసునికి చెప్పి
ఉంటారు. ఈ పాటికి కంసుడు ఖడ్గము చేతిలో ధరించి నిన్ను
చంపడానికి వస్తూ ఉంటాడు. ఏం చెయ్యాలో ఏమిటో!” అని కంసుడు
తనలో తాను అనుకుంటూ ఉంటే, దేవకీదేవి చతుర్బుజుడు
పీతాంబరధారి అయిన విష్ణుస్వరూపమును చూచి తనలో తాను ఇలా
అనుకుంది.

“దేవతలందరూ నిన్ను జగత్కారకుడివి అనీ,
బ్రహ్మాస్వరూపుడవు అనీ, జ్యోతిస్వరూపుడవు అనీ, మాయారహితుడవు
అనీ, ఏ ఆకారము లేని వాడివి అనీ, ఈ అనంత విశ్వంలో నీవు తప్ప
ఇంక ఏమీ లేదనీ, అని వర్ణిస్తూ ఉంటారు.

ఓ దేవా! ప్రళయకాలంలో కాలశక్తి వలన ఈ సమస్త
విశ్వము, పంచభూతములు సూక్ష్మరూపం ధరించి నీలో లీనం
అయినప్పుడు, నీవు ఒక్కడివే మిగిలి ఉంటావు. నీవు తప్ప మరేమీ
మిగలదు.

ఓ దేవా! ఈ అనంత విశ్వము కాలము అభీనములో ఉంది.
నిమిషము నుండి సంవత్సరము వరకూ నడిచే కాలము నీ
అభీనములో ఉంది. నీవే కాలస్వరూపుడవు. ఇదంతా నీ లీల కాక
మరేమున్నది. నీవు ఈ సృష్టిసమస్తానికి ఈశ్వరుడవు. అట్టినీకు
నమస్కారము.

ఓ దేవా! ఈ మానవలోకము నిరంతరము మృత్యువుకు
భయపడుతూ ఉంటుంది. మృత్యువును తప్పించుకోడానికి సకల
ప్రయత్నాలు చేస్తుంటుంది. బ్రహ్మమొదలు అందరు దేవతలను
ఆశ్రయిస్తుంది. కాని మృత్యుభయం మాత్రం మానవలోకమును
వదిలిపెట్టదు. కాని నీ పాదపద్మములను ఆశ్రయించిన నీ భక్తులకు
మృత్యువు అంటే ఏ మాత్రం భయం ఉండదు. వారిని చూచి మృత్యువు
దూరంగా పరుగెట్టిపోతుంది. ఎందుకంటే నీవు నీ భక్తులయొక్క
మృత్యుభయాన్ని దూరంచేస్తావు. అటువంటినీవు మా అందరినీ ఈ
దుర్మార్గుడైన కంసుని బారినుండి రక్షించు.

ఇప్పుడు నీవు చతుర్ముఖములతో పీతాంబరధారివై మాకు
కనిపిస్తున్నావు. ఈ రూపమును నీవు ఇతరులకు చూపవద్దు. వారిని
అవిద్య అజ్ఞానము ఆవహించి ఉంది. వారు నిన్ను చూడటానికి
అర్హులు కారు. ముఖ్యంగా కంసుడు నిన్ను చూస్తే ఊరుకోడు నిన్ను
చంపేస్తాడు. నీ గురించే నా భయం అంతా. నువ్వు పుట్టావని
కంసునికి తెలియకపోతే వాడు ఇక్కడకు రాడు. నిన్ను చంపడు. నిన్ను
ఈ రూపంలో చూస్తే ఈ భటులు వెళ్లి కంసునికి ఈ వార్త చెబుతారు.
కాబట్టి వెంటనే నీ విష్ణురూపమును ఉపసంహరించు. మామూలు

చిన్ని బాలునిగా మారిపో.

దేవదేవా! అయినా నాకు ఒక అనుమానము. ఈ చరాచరబ్రహ్మాండములు నీలోనే ఉన్నాయి కదా. నీవు విరాట్ స్వరూపుడవు కదా! అటువంటి నీవు ఇంతకాలము నా కడుపులో ఎలా ఉండగలిగావు. ఒక సామాన్య మానవకాంతకు నిన్ను భరించడం సంభవమా! ఏమో! నాకు మాత్రం అత్యంత ఆశ్చర్యంగా ఉంది. తల్లుకుంటేనే ఆనందం కలుగుతూ ఉంది.” అని దేవకీదేవి పరమాత్మనుస్తుతించింది.

దేవకీ వసుదేవుల స్తోత్రములను విన్న పరమాత్మ వారితో ఇలా అన్నాడు. “దేవకీదేవీ! స్వాయంభువ మన్వంతరములో నీవు పృథ్వి అనే పేరుతో నన్ను ఆరాధించావు. అప్పుడు ఈ వసుదేవుడు సుతపుడు అనే ప్రజాపతి. మీరు ఇద్దరూ భార్యభర్తలు. మీరు ఇద్దరూ బ్రహ్మదేవునిచేత ప్రజలను సృష్టించడానికి నియోగింపబడ్డారు. ఆ కారణంగా మీరు ఇద్దరూ, ఎండను, వానను, చలిని సహిస్తూ, ప్రాణాయామం చేస్తూ, కేవలము గాలిని ఆహారంగా తీసుకుంటూ, తీవ్రంగా తపస్సుచేసారు. 12.000 దివ్య సంవత్సరములు గడిచిపోయాయి. మీ తపస్సుకు మెచ్చి నేను మీ ఇద్దరికి ఇప్పుడు మీరు చూస్తున్న ఈ దేహముతో మీ ముందు సాక్షాత్కరించాను. మీకు ఏం వరం కావాలని అడిగాను. మీరిద్దరూ మోక్షం కోరుకోకుండా, నా వంటి కుమారుడు మీకు పుట్టాలని మూడుసార్లు కోరుకున్నారు. మీ కోరిక ప్రకారంగా నేను మీకు కుమారుడుగా అవతరించాను. ఆ జన్మలో నీ పేరు పృథ్వి కావడం వల్ల నాకు పృథ్వి గర్భుడు అనే పేరువచ్చింది.

మరుజన్మలో నీవు అదితిగా జన్మించావు. ఈ వసుదేవుడు కశ్యప ప్రజాపతిగా జన్మించాడు. అప్పుడు కూడా నీవు నా గురించి గొప్ప వ్రతం చేసావు. ఆ కారణంగా నేను నీకు కుమారుడుగా జన్మించాను. పొట్టిగా ఉండటం వలన నాకు వామనుడు అనే పేరు వచ్చింది. తరువాత నేను ఉపేంద్రుడిని అయ్యాను. లోకపాలకులకు పాలకుడను అయ్యాను.

మూడవ జన్మలో మీరు దేవకి వసుదేవులు అనే పేర్లతో జన్మించారు. ఇప్పుడు కూడా నేను మీకు పుత్రుడుగా జన్మించాను. ఇది సత్యము. మీకు మీ పూర్వజన్మలు స్ఫురణకు రావడానికే నేను మీకు ఈ రూపంతో సాక్షాత్కరించాను. నేను మామూలు శిశువుగా పుట్టి ఉంటే నేను పలికిన పలుకులు మీరు నమ్మరు. నేను విష్ణువును, మీ ఇంట్లో అవతరించాను అన్న జ్ఞానం మీకు కలుగదు. మీరు ఇద్దరూ నన్ను మీ పుత్రుడిగా భావించండి. నా మీద అనురాగంతో భగవంతుని స్మరిస్తూ ముక్తిని పొందండి.” అని పలికాడు శ్రీమహావిష్ణువు.

తరువాత చతుర్ముఖములతో ఉన్న ఆ శిశువు మామూలు మానవ శిశువుగా మారిపోయింది. కేరు కేరు మంటూ ఏడవసాగింది. దేవకి వసుదేవులకు తమ పూర్వజన్మ స్మృతి అంతరించింది. మామూలు మనుషులు అయ్యారు. కాని వసుదేవునికి లోపల నుండి ఏదో శక్తి అది చెయ్యి ఇది చెయ్యి అని ప్రేరేపిస్తూ ఉంది.

మధురలో ఉన్న చెరసాలలో దేవకికి భగవానుడు అవతరిస్తే, నందగోకులంలో నందుని భార్య యశోద కూడా ఒక ఆడబిడ్డను

ప్రసవించింది. ఆమె భగవానుని ఆదేశానుసారము యశోదకు పుట్టిన విష్ణుమాయ. పుట్టి పుట్టగానే విష్ణుమాయ, ఇటు మధురా నగరములో ఉన్న వారినీ, అటు నందగోకులములో ఉన్న వారినందరినీ తనమాయతో కప్పేసింది. అందరూ గాఢనిద్రలో మునిగిపోయారు. ఒక్క వసుదేవుడు మాత్రం మేలుకొని ఉన్నాడు.

లోపల నుండి ఎవరో చెప్పినట్టు వసుదేవుడు, దేవకికి పుట్టిన మగశిశువును చేతిలోకి తీసుకున్నాడు. ద్వార పాలకులు, కారాగార భటులు గాఢ నిద్రలో ఉన్నారు. కారాగారము తలుపులు వాటంతట అవి తెరుచుకున్నాయి. వసుదేవుడు శిశువును తీసుకొని బయటకు వచ్చాడు. మేఘములు వర్షిస్తున్నాయి. ఆదిశేషుడు తన వేయి పడగలను విప్పి శిశువు రూపంలో ఉన్న భగవానునికి, ఆయనను మోస్తున్న వసుదేవునికి గొడుగుగా వెనక నడిచాడు. వర్షం కురుస్తూ ఉండటంతో యమునా నది గట్టు వరకు ఉధృతంగా పారుతూ ఉంది. నదీతీరాలు కొట్టుకుంటున్నాయి. నీరు సుడులు తిరుగుతూ పారుతూ ఉంది. కాని వసుదేవునికి ఇవన్నీ పట్టలేదు. అలా నడుచుకుంటూ వెళుతున్నాడు. యమునా నది వసుదేవునికి దోవ ఇచ్చింది.

వసుదేవుడు యమునను దాటి నదికి ఆవల ఉన్న నందగోకులము చేరుకున్నాడు. నందుని ఇంటికి వెళ్లాడు. నంద గోకులంలో కూడా అందరూ గాఢనిద్రలో ఉన్నారు. ఎవరో చెప్పినట్టు, వసుదేవుడు మగశిశువును యశోద పక్కలో పడుకోబెట్టి, యశోద ప్రసవించిన ఆడశిశువును (విష్ణుమాయ) తీసుకొని తిరిగి మధురకు వచ్చాడు. వసుదేవుడు కారాగారము ప్రవేశించగానే కారాగారము తలుపులు మూసుకున్నాయి తాళాలు వాటంతట అవే వేసుకున్నాయి.

వసుదేవుడు తాను తీసుకువచ్చిన ఆడశిశువును దేవకి పక్కలో పడుకోబెట్టాడు. తన చేతులకు, కాళ్లకు యధావిధిగా సంకెళ్లు తగిలించుకున్నాడు. అందరి మాదిరి వాసుదేవుడు కూడానిద్రలోకి జారుకున్నాడు.

ఇంత జరిగినా నంద గోకులములో ఉన్న యశోదకు తాను ప్రసవించింది అనీ, తనకు ఒక శిశువు పుట్టింది అన్న విషయం తప్ప ఇంక ఏమీ తెలియదు. ప్రసవం అయిన తరువాత గాఢనిద్రలోకి జారుకుంది. యోగమాయ ప్రభావంతో తనకు పుట్టింది ఆడశిశువా, మగశిశువా అన్నసంగతి కూడా ఆమెకు తెలియదు.” అని శుకమహర్షి పరీక్షిత్ మహారాజుకు శ్రీకృష్ణజననం గురించి వివరించాడు.

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము తృతీయ అధ్యాయము సంపూర్ణము

ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము

నాలుగవ అధ్యాయము.

దేవకికి పుట్టిన బిడ్డ కేరు కేరున ఏడవడం మొదలు పెట్టింది. అప్పటికి కాపలా దారులను ఆవహించిన విష్ణుమాయ తొలగిపోయింది. అందరూ మేలుకున్నారు. దేవకికి ప్రసవం అయిందని గ్రహించారు. పరుగు పరుగున కంసుని వద్దకు వెళ్లారు. కంసునికి దేవకి

ప్రసవించిన వార్త తెలియజేసారు.

ఆ వార్త కోసరమే కంసుడు ఎదురు చూస్తున్నాడు. దేవకికి అష్టమగర్భం ప్రసవమయింది అని తెలియగానే “వీడే నా మృత్యువు. వీడిని వెంటనే చంపేయ్యాలి” అని అనుకున్నాడు. వెంటనే కంసుడు కరవాలము చేతిలోకి తీసుకొని హుటాహుటిన కారాగారము చేరుకున్నాడు. దేవకి పొత్తిళ్లలో ఉన్న ఆడశిశువును చూచాడు.

కంసుని చూచి దేవకి గజగజవణికి పోయింది. “అన్నా! ఈ శిశువు బాలుడు కాదు. బాలిక. నీ మేనకోడలు. ఒక అబల. స్త్రీని వధించడం అందులోనూ అప్పుడే పుట్టిన బాలికను వధించడం మహాపాపం. అన్నా! నువ్వు ఇప్పటిదాకా నాకు పుట్టిన కుమారులందరినీ చంపావు. ఈమె ఆడుది. ఈమె నిన్ను ఏమి చేస్తుంది. నా కుమార్తెను నాకు విడిచిపెట్టు. ఏడుగురు కుమారులను పోగొట్టుకున్న నేను గర్భశోకంతో బాధపడుతున్నాను. కనీసం ఈ ఆడపిల్లను చూచుకొని నా శోకమును దూరం చేసుకుంటాను.” అనీ దీనంగా వేడుకొంది.

ఉ॥ అన్న శమింపుమన్న తగదల్లుడు గాడిదిమేనగోడలా
మన్ననసేయుమన్న విను మానిని చంపుట రాచపాడిగా
దన్న సుకీర్తివై మనుగదన్న మహాత్ములు వోవు త్రోవ బో
వన్న భవత్స్వహృదగదన్న నినున్ శరణంబు వేడెదన్॥

కం॥

కట్టా యార్గురు కొడుకుల బట్టి వధించితివి యాడుబడుచిది కోడల్
నెట్టన చంపగవలె నే కట్టడివి గదన్న యన్న కరుణింపగదే॥

దేవకి ఈ ప్రకారంగా పుట్టిన ఆడు బిడ్డను పొత్తికల్లో పెట్టుకొని కంసుని దీనంగా ప్రార్థించింది. కాని కంసుని మనసు కరగలేదు. పైపెచ్చు “నన్ను చంపే శిశువును కంటావా!” అని దేవకిని దూషిస్తూ ఆ బిడ్డను దేవకి వద్దనుండి లాక్కుని రెండు కాళ్లు పట్టుకొని తలకిందులుగా వేలాడేట్టు పట్టుకున్నాడు.

ఆ సమయంలో కంసునికి దేవకి తను ప్రాణం కన్నా మిన్నగా ప్రేమించిన తనసోదరి అనీ, ఆ శిశువు తన సోదరి కుమార్తె అనీ మరిచిపోయాడు. కంసునిలో తన ప్రాణం కాపాడుకోవాలన్న స్వార్థబుద్ధి వికటాట్టహాసం చేసింది. కంసుడు ఆ శిశువు రెండుకాళ్లు పట్టుకొని గిరా గిరా తిప్పి ఆ శిశువు తలను బలంగా నేలకేసి కొట్టాడు.

కంసుడు ఎంత వేగంగా కొట్టాడో అంతకన్నా రెట్టింపు వేగంతో ఆ శిశువు రివ్వున పైకి లేచింది. ఒక్కసారిగా ఆ శిశువు భద్రకాళిగా మారిపోయింది. ఆమె ఎనిమిది చేతులలో ఆయుధములు ప్రకాశిస్తున్నాయి. ఆమె దివ్యమైనవస్త్రములతోనూ, మెడలో పూలమాలలతోనూ, ఆభరణములతోనూ, అలంకరించుకొని ఉంది. ఆమె చేతులలో ధనుస్సు, శూలము, బాణములు, ఖడ్గము, శంఖము, చక్రము, గదను ధరించి ఉంది. సాక్షాత్తు విష్ణువు సోదరి అయిన విష్ణుమాయ భద్రకాళి అవతారంలో కంసునితో ఇలా పలికింది.

“మూర్ఖుడా! నీ చావు తథ్యం. నీకు శత్రువు, నిన్ను చంపే వీరుడు, ఇప్పటికే పుట్టాడు. నన్ను చంపితే నీకేం లాభం. నేను నిన్ను చంపదలచుకుంటే ఇప్పుడే ఇక్కడే ఈ క్షణమే చంపగలను. కాని అది

నా పని కాదు. నిన్ను చంపేవాడు వేరే ఉన్నాడు. ఆ శ్రమ నాకెందుకు!
కాబట్టి బుద్ధి తెచ్చుకొని ఇంకనైనా ఈ శిశుహత్యలు మానుకో.” అని
పలికిన ఆ విష్ణుమాయ అంతర్ధానం అయింది.

దేవి వాక్కులు విని కంసుడు ఆశ్చర్యపోయాడు. ఈ ప్రకారంగా
ఆలోచించాడు. “ఏ అష్టమ గర్భంలో పుట్టేవాడు తనను చంపుతాడని,
దేవకికి పుట్టిన అందరు కుమారులను చంపాడో ఆ అష్టమ గర్భంలోనే
విష్ణువు జన్మించాడు. ఎక్కడో పెరుగుతున్నాడు. ఇంకా దేవకీ
వసుదేవులను కారాగారంలో ఉంచినందు వలన ఏమీ
ప్రయోజనంలేదు. పైగా అది తనకే ముప్పుగా పరిణమించవచ్చు. దీని
వలన అనవసరైన అపకీర్తి మూటకట్టుకోవాల్సివస్తుంది.” ఈ ప్రకారంగా
ఆలోచించిన కంసుడు వెంటనే దేవకి వసుదేవులను కారాగారం
నుండి విముక్తులను చేసాడు. వారితో ఇలా అన్నాడు.

“అమ్మా దేవకీ! నీవునాకు ప్రియమైనసోదరివి. రాక్షసులు తమ
సంతానాన్ని తామే చంపుకుంటారట. అటువంటి రాక్షసత్వము నన్ను
ఆవహించి నీ కుమారులను అందరినీ చంపాను. నన్ను క్షమించు. నా
పాపములకు ప్రాయశ్చిత్తము లేదు. నేను నిర్దయుడను. క్రూరాత్ముడను.
నేను చేసిన పాపపు పనుల వలన నా బంధువులు స్నేహితులు నాకు
దూరం అయ్యారు. నేను చేసినపాపము బ్రహ్మహత్యాపాతకంతో
సమానము. చచ్చి ఏ నరకానికి పోతానో నాకే తెలియదు. ఆనాడు ఆ
ఆకాశవాణి మాటలు నమ్మి నిన్ను చంపబోయాను. తరువాత నారదుని
మాటలు విని నీ కుమారుల నందరినీ చంపాను. ఈ నాడు దేవి
మాటల వలన నాకు జ్ఞానోదయం అయింది. ఆఖరుకు
దేవతలు(ఆకాశవాణి) కూడా అసత్యం ఆడతారని తెలుసుకోలేక

పోయాను.

అమ్మా! జరిగింది ఏదో జరిగిపోయింది. దాని గురించి బాధపడవద్దు. నీ కుమారులు అదృష్టవంతులు. వారి పూర్వజన్మపుణ్య విశేషం చేత పుట్టి పుట్టగానే ఈ పాపపు లోకం నుండి నా చేతి గుండా విముక్తిపొందారు. వారు దైవసమానులు. మరలా ఎక్కడో శ్రీమంతుల గృహంలో పుట్టి ఉంటారు. వారి కోసరంగీపు శోకించవద్దు.

అమ్మా! కుమ్మరి వాడు కుండలు చేస్తాడు. కొన్ని కుండలు చాలాకాలం పాటు ఉంటాయి. కొన్నికుండలు చేస్తూ ఉంటేనే పగిలిపోతాయి. కొంత మంది మానవులు చిరకాలం బతుకుతారు. కొందరు పుట్టగానే చనిపోతారు. అంతా దైవలీల. మట్టి నుండి కుండ పుడుతుంది. పగిలిపోయిన తరువాత ఆ కుండ తిరిగి మట్టిలో కలిసిపోతుంది. కుండ ఉండదు కానీ మట్టి ఉంటుంది. అలాగే పంచభూతములతో కూడిన ఈ శరీరం మరణించినా జీవాత్మ శాశ్వతంగా ఉంటుంది కదా! అలాగే నీ కుమారుల శరీరాలు నశించినా, వారి జీవాత్మలు వెలుగుతూనే ఉంటాయి. కాని సాధారణ మానవులకు ఈ ఆత్మ తత్వము తెలియక, ఈ దేహమే శాశ్వతము అనుకుంటూ పాపాలు చేస్తుంటారు. ఒకరితో ఒకరు విరోధం పెంచుకుంటారు. ఒకరిని ఒకరు చంపుకుంటారు. వాటివలన దుఃఖము అనుభవిస్తుంటారు.

వివాహంతో భార్యా భర్తలు ఒకటవుతారు. వారికి సంతానం కలుగుతుంది. వారిలో కొందరు ఉంటారు. కొందరు మరణిస్తారు. ఈ

సంయోగ వియోగములు దేహం ఉన్నంత వరకు ఉంటాయి. ఈమె నా భార్య, వీడు నా కుమారుడు అన్న అజ్ఞానం ఉన్నంత వరకు ఈ బంధనములు, సుఖదుఃఖములు తప్పవు. దేహము అశాశ్వతము అనే జ్ఞానం కలిగితే ఈ సంయోగ వియోగములు సుఖదుఃఖాలను కలిగించవు. (కొడుకు పుట్టినపుడు సంతోషించడం, వాడు చనిపోగానే దుఃఖించడం. ఇవో సంయోగ వియోగాలు.)

అమ్మా! ఈ లోకంలో పుట్టిన మానవులు అందరూ తాము పూర్వ జన్మలో చేసుకున్న పుణ్యపాపములకు ఫలితాన్ని అనుభవించ వలసినదే. నీ కుమారులు కూడా తాము చేసు కున్న పురాకృత పుణ్యఫలం చేత పుట్టిన వెంటనే మరణించారు. ఈ పాపపు లోకము నుండి విముక్తి పొందారు. వారి కోసరం నీవు చింతించవద్దు. కేవలం ఆత్మజ్ఞానము లేని వాడు మాత్రమే “నేను చనిపోయాను, నేను చంపబడ్డాను, నేను నాశనము అయ్యాను” అని అనుకుంటూ ఉంటాడు. వాడు దేహమే సత్యము, శాశ్వతము అనుకుంటాడు. అంతే కానీ దేహము వేరు, ఆత్మ వేరు, దేహము నశించిపోయేది, ఆత్మ నశించనిది, అనే జ్ఞాన దృష్టి ఉండదు. అటాంటి వారు మాత్రమే పుడితే సంతోషిస్తారు. మరణిస్తే దుఃఖిస్తారు. మీరు ఆత్మజ్ఞానము కలవారు. దయాగుణము కలవారు. కాబట్టి నేను చేసిన తప్పులను క్షమించండి. మిమ్ములను పాదములు పట్టుకొని వేడుకుంటున్నాను.” అని దేవకి వసుదేవుల పాదములు పట్టుకొని ప్రార్థించాడు కంసుడు.

యోగ మాయ మాటలను విన్న తరువాత కంసునిలో వచ్చిన మార్పును గ్రహించాడు వసుదేవుడు. దేవకి మాత్రము తన అన్నలో నిజంగానే మార్పు వచ్చిందని అనుకొంది. కంసుని మీద కోపం

విడిచిపెట్టింది. వసుదేవుడు కంసుని లేవనెత్తి అక్కున చేర్చుకొని ఇలా అన్నాడు.

“బావా! ఈ మాత్రం దానికే మనలో మనకు క్షమాపణలు ఎందుకు. నీవే అన్నావు కదా! జీవులకు నేను, నాది అనే స్వార్థము సాధారణంగా ఉంటుంది అని. అది నిజమే. ఆ బుద్ధి అజ్ఞానము వలన కలుగుతుంది. దాని వలననే నేను, నీవు, వీడు నా వాడు, వాడు నా శత్రువు అనే భేదబుద్ధి కలుగుతుంది. మానవులందరూ ఆ అజ్ఞానములో పడి కొట్టుకుంటున్నారు. నీ ప్రాణాలు కాపాడుకోడానికి నీవు చేయాల్సింది నీవు చేసావు. ఈ దేహమే నేను, ఈ దేహము నాది అనుకునే మానవులు, నేను వేరు, ఆత్మ వేరు అనుకుంటూ ఉంటారు. ఆ అజ్ఞానము చేతనే వారు సుఖదుఃఖములు, భయము, రాగము, ద్వేషము, లోభము, మోహము వీటి ప్రభావానికి లోనవుతుంటారు. ఆ ప్రభావం చేతనే ఒకరిని ఒకరు చంపుకోవాలి, ఒకరికి ఒకరు ద్రోహం చేసుకోవాలి, అపకారం చేసుకోవాలి అనే భావములను కలిగి ఉంటారు. ఆ ప్రకారమే చేస్తుంటారు. అహంకారంతో ప్రవర్తిస్తుంటారు. ఆ అహంకారం ఆవహించినపుడు మానవుడు తానే గొప్పవాడు అనుకుంటూ విర్రవీగుతుంటాడు. తనను జయించేవాడు ఎవడూ లేడనుకుంటాడు. తన పైన దేవుడు ఒకడు ఉన్నాడు, అతడే తాను సృష్టించిన జీవులను, పదార్థాలను, ఒకదానితో మరొక దానిని నాశనం చేయిస్తుంటాడు అన్న నిజాన్ని మరచిపోతాడు. నీవు అన్నట్టు, జరిగింది ఏదో జరిగింది. జరిగిన దానికి నీవు చింతించవలదు.” అని ఓదార్చాడు వసుదేవుడు.

(ఇక్కడ ఒక విషయం గమనించండి. స్వతాహాగా ప్రతి మానవునిలో మంచితనం, మానవత్వం, ఆత్మజ్ఞానము ఉంటుంది. కాని అహంకారము, స్వార్థబుద్ధి, లోభము, ద్వేషము ఈ మంచితనాన్ని మాయం చేస్తాయి. మనిషిని రాక్షసునిగా మారుస్తాయి. కంసుడే కాదు, హిరణ్యకశిపుడు కూడా హిరణ్యాక్షుడు చనిపోయిన సందర్భంలో ఇవే మాటలను హిరణ్యాక్షుని భార్యకు చెప్పి ఓదార్చాడు. మనిషిలోని మానవత్వాన్ని స్వార్థం చంపేస్తే, రాక్షసత్వం ప్రజ్వలిల్లుతుంది. నాకు ఎదురులేదని మానవుడు అహంకరిస్తాడు. అదే అతడి పతనానికి నాంది. ఇక్కడ కూడా కంసుడు వసుదేవునితో ఇన్ని నీతి వాక్యాలు వల్లించాడు. తరువాత మరలా రాక్షసుడిగా మారి పోయాడు. ఆ సమయంలో పుట్టిన పసిబిడ్డలను అందరినీ చంపమని ఆదేశాలు ఇచ్చాడు. శ్వశాన వైరాగ్యాన్ని ప్రదర్శించే కంసులను మనం నిత్యజీవితంలో ఎంతోమందిని చూస్తుంటాము.)

వసుదేవుడు పలికిన మాటలకు కంసుడు సంతోషించాడు. ఎవరి భవనాలకు వారు వెళ్లిపోయారు. కంసుడు తాత్కాలికంగా పశ్చాత్తాప పడ్డాడు కానీ అతనిలోని మరణభయం మాత్రం పూర్తిగా పోలేదు. మరుసటి రోజు రాత్రి తనమంత్రులను అందరినీ సమావేశ పరిచాడు. వారితో ఇలా అన్నాడు.

“నాడు ఆకాశ వాణి చెప్పినట్టే నేడు యోగమాయ కూడా చెప్పింది. నన్ను చంపేవాడు ఎక్కడో పుట్టి పెరుగుతున్నాడట. వాడు ఎవరు? ఎక్కడ ఉన్నాడు?” అని అడిగాడు.

ఆ మాటలకుదైవద్వేషులు, ఏ మాత్రము విచక్షణా జ్ఞానము లేనివారు దేవతలకు శత్రువులు అయిన కంసుని మంత్రులు ఇలా అన్నారు. “మహారాజా! మీరు చెప్పిన దానిని బట్టి మిమ్ములను చంపేవాడు పుట్టి పది రోజులు అయిఉంటుంది. మీరు చెప్పిందే నిజం అయితే, మేము మన దేశం అంతా గాలించి పదిరోజుల వయసు ఉన్న బాలురను అందరినీ సంహరిస్తాము.

ఓ కంసమహారాజా! ఈ దేవతలు అందరూ ఒట్టి పిరికివాళ్లు. నీవు గట్టిగా హుంకరిస్తే చాలు, నీ ధనుస్సు నారి ధ్వనివింటే చాలు, పారి పోతారు. అటువంటి పిరికి వాళ్లు తమరికి ఏం అపకారం చేస్తారని భయపడుతున్నారు. ఇదివరలో తమరి పరాక్రమానికి భయపడి దేవతలందరూ పారిపోయారు. కొందరు దేవతలైతే వారి వారి శక్తులను తమరి పాదాల ముందు పెట్టి తమరి ముందు మోకరిల్లారు. కొందరు దేవతలు తమరి ముందు నిలబడి గజగజవణుకుతూ నిలబడ్డారు. తమరు ఎంతో దయామయులు కాబట్టి భయంతో వణికిపోతున్న దేవతలను క్షమించి వదిలిపెట్టారు.

దేవతలు అక్కడక్కడా ప్రగల్భాలు పలుకుతారు కానీ, నేరుగా యుద్ధరంగంలోకి దిగితే రాక్షసులకు భయపడి పారిపోతారు. అటువంటి దేవతల వలన మనకు భయం ఎందుకు? విష్ణువు నిరాకారుడు. ఎప్పుడూ మానవులహృదయాలలో దాక్కుని ఉంటాడు. ఇంక ఈశ్వరుడు శ్వశానాల వెంట, అడవుల వెంట తిరుగుతుంటాడు. ఇంద్రుడు ఎప్పుడూ అష్టరసల నాట్యం చూస్తూ, ఎవరు హుంకరించినా బెదిరిపోతూ, పిరికి వాడి వలె గజగజ వణుకుతుంటాడు.

బ్రహ్మగారికి తన తపస్సు ఏమిటో తనేమిటో ఎవరి గురించి
పట్టించుకోడు. కాబట్టి వీరి వలన మనకు ఏ మాత్రం భయం లేదు.

ఎంత పిరికి వాళ్లయినా దేవతలు మనకు శత్రువులు కాబట్టి
మనజాగ్రత్తలో మనం ఉండాలికదా! అందుకని, ఆ శత్రువుల మూలాలు
ఎక్కడ ఉన్నాయో కనుక్కుని వాటిని నాశనం చేయడానికి మాకు
తగిన ఆదేశాలు ఇవ్వండి. ఆయా పనులలో మమ్ములను
నియమించండి. ఎందుకంటే రోగము రాగానే దానిని జెషధము వేసి
నాశనం చేయాలి. రోగాన్ని ముదరనిస్తే, అది ఎటువంటి మందులకు
లోంగదు. అలాగే ఇంద్రియములను మొదటి నుండి లొంగదీసుకొని
స్వాధీనంలో ఉంచుకోవాలి. ఇంద్రియములను వాటి ఇష్టం వచ్చినట్టు
వదిలేస్తే, అవి మన మాట వినవు. అదేవిధంగా శత్రువును పిరికివాడు
అని వదిలేస్తే, వాడు బలం పుంజుకొని మనకు ఎదురుతిరుగుతాడు.
అప్పుడు శత్రువును గెలవడం చాలా కష్టం అవుతుంది.

మహారాజా! విష్ణువు దేవతలకు మూలము. సనాతన ధర్మము
ఉన్నచోట విష్ణువు నివసిస్తుంటాడు. ఆ సనాతన ధర్మమునకు దేవతలు,
గోవులు, బ్రాహ్మణులు, తపస్సు, యజ్ఞములు మూలములు. విష్ణువుకు
శరీరము లేదు కాబట్టి, బ్రాహ్మణులు, గోవులు, వేదములు, తపస్సు,
సత్యము, ఇంద్రియ నిగ్రహము, మనోనిగ్రహము, శ్రద్ధ, దయ,
సహనము, యజ్ఞము ఇవే విష్ణువు యొక్క శరీరములు. ఇన్ని
రూపములు కల విష్ణువు దైత్యులకు, రాక్షసులకు శత్రువు. ఈ విష్ణువు
సకల దేవతా గణములకు నాయకుడు. బ్రహ్మ, మహేశ్వరుడు
విష్ణువును ఆశ్రయించుకొని ఉంటారు. విష్ణువు తపస్సులో ఉంటాడు
కాబట్టి, తపస్సు చేసేవారిని హింసిస్తే, వారి కోసరం విష్ణువు వస్తాడు.

అప్పుడు విష్ణువు తేలికగా సంహరింపబడతాడు.” అని కంసుని మంత్రులు తమ తమ అభిప్రాయములను వెల్లడి చేసారు.

మంత్రులు చెప్పిన దురాలోచనలను సావధానంగా విన్నాడు కంసుడు. యజ్ఞములు, యాగములు, తపస్సు చేసే బ్రాహ్మణులను, మునులను సంహరించడమే మార్గము అని నిశ్చయం చేసుకున్నాడు. వెంటనే కంసుడు కొందరు దానవులను, రాక్షసులను పిలిచాడు. తపోయజ్ఞములు చేసేవారిని దారుణంగా హింసించమని, సంహరించమనీ వారికి ఆదేశాలు ఇచ్చాడు. పది రోజుల లోపల పుట్టిన శిశువులను చంపమని మరి కొంతమందికి ఆదేశాలు ఇచ్చాడు. తరువాత తన అంతఃపురమునకు వెళ్లిపోయాడు.

కంసుని ఆదేశానుసారము, రాక్షసులు, అసురులు, బ్రాహ్మణులను, తపోధనులను, యజ్ఞము చేసేవారిని హింసించ సాగారు. సాధువులను, బ్రాహ్మణులను హింసిస్తే అది వారి ధర్మాన్ని, కీర్తిని, సంపదలను, ఆయుష్షును, సకల శుభములను హరిస్తుందని, వారి వినాశనానికి హేతువు అవుతుందనీ అసురులకు, రాక్షసులకు తెలియకపోవడం వారి అజ్ఞానానికి గుర్తు.

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము నాలుగవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్

శ్రీమద్భాగవతము
దశమస్కంధము
ఐదవ అధ్యాయము

(యత్రయోగీశ్వరః కృష్ణో యత్ర పార్థో ధనుర్ధరః తత్ర
శ్రీర్విజయో భూతిః ధ్రువా నీతిర్మతిర్తమః ఇది భగవద్గీతలో సంజయుడు
చెప్పిన ఆఖరు శ్లోకము. ఎక్కడ శ్రీకృష్ణుడు, ఎక్కడ అర్జునుడు
ఉంటారో అక్కడ సకల సంపదలు, ఐశ్వర్యము, సుఖము, శాంతి,
సౌభాగ్యము ఉంటాయి. ఇక్కడ కూడా అదే జరిగింది. కృష్ణుడు
మధురలో పుట్టినా, నందగోకులానికి వెళ్లిపోయాడు. కృష్ణుడు లేని
మధురలో అశాంతి, అభద్రతాభావము నెలకొన్నాయి. కంసుని
మనసులో తను ఎప్పుడు చస్తానో అని భయం. కంసుని అనుచరుల
వలన గోవులకు, బ్రాహ్మణులకు, యజ్ఞ చేసేవారికి భయం.
వసుదేవునికి, దేవకికి తన కుమారుడు ఎక్కడున్నాడో ఏం చేస్తున్నాడో
అనే శోకం. మధురా నగర వాసులంతా కంసుని పాలనలో
భయంభయంగా అశాంతి గా అభద్రతాభావంతో బతుకకుతున్నారు.
కాని శ్రీకృష్ణుడు తన చిన్ని పాదాలు మోపిన నందవ్రజంలో ఆనందం,
సంతోషం, సౌభాగ్యం వెల్లివిరిసాయి. మనంకూడా ఒక చిన్ని
కృష్ణవిగ్రహాన్ని మన ఇంట్లో పెట్టుకుందాము. ఆ కృష్ణుని పాదాల దగ్గర
ఒక పువ్వు గానీ, ఒక తులసీ దళం గాని పెడదాము. మనసారా
నమస్కరిద్దాము. నందగోకులములో మాదిరి మన ఇంట్లోకూడా
ఆనందము, సౌభాగ్యము వెల్లివిరుస్తుంది. అదెలాగో చూద్దాం.)

“ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! నందగోకులంలో తెల్లవారింది.
యశోదకు కుమారుడు పుట్టాడు అన్న వార్త పల్లె అంతటా

వ్యాపించింది. నందుడు తనకు కుమారుడు పుట్టాడని సంతోషంతో
పొంగి పోయాడు. పొద్దున్నే స్నానం చేసాడు. బ్రాహ్మణులను
పిలిపించాడు. స్వస్తివాచకములను పలికించాడు. జాతక కర్తలను,
దేవతలకు, పితృదేవతలకు అర్చన చేయమని చెప్పాడు. బ్రాహ్మణులకు
వస్త్రములను, బంగారు పాత్రలను గోవులను, తిలలను దానం చేసాడు.

వేపల్లెలో తప్పెట్లు తాళాలు మోగించారు. ఆనందంతో
ఆడుతున్నారు. పాడుతున్నారు. పల్లెలో అన్ని ఇండ్లకు మామిడి ఆకుల
తోరణాలు కట్టారు. గోపకులు అందరూ తమ ఆవులకు పసుపు నూనె
కలిపి ఒళ్లంతా పట్టించారు. పశువులన్నీ పసుపురంగుతో నిగనిగ
మెరుస్తున్నాయి. తమకు ఒక చిన్ని నేస్తం వచ్చాడని లేగ దూడలు
ఆనందంతో గంతులువేసాయి. ఎద్దులు ఆనందంతో రంకెలు వేసాయి.
తమచిన్ని కృష్ణునికి పాలు కావాలేమో అన్నట్లు ఆవులు రోజుకన్నా
రెట్టింపు పాలు ఇచ్చాయి.

అందరి కాళ్లు నందుని ఇంటివేపు నడిచాయి. అందరూ
చిన్నిబాలుని ఎప్పుడెప్పుడు చూద్దామా అని ఆతురతగా నందుని ఇంటికి
వెళుతున్నారు. వచ్చిన వారంతా తమకు తోచిన కానుకలు తీసుకొని
వస్తున్నారు. అందరూ పోటీలుపడి బాలుని చూస్తున్నారు. ఆనందంతో
కేరింతలు కొడుతున్నారు. వారి ఉత్సాహానికి అంతు లేదు. చేతికి
దొరికిన వెన్న పెరుగు నేయి ఒకరి మీద ఒకరు చల్లుకుంటున్నారు.
వసంతాలు ఆడుకుంటున్నారు. అంతులేని ఆనందంలో మునిగి
తేలుతున్నారు.

(ఇక్కడ పోతన గారు ఒక చమత్కారమైన పద్యం
రాసారు.దాని భావం రాస్తాను)

ఏ కష్టము తెలియని శ్రీమహావిష్ణువు ఈ గోకులంలో పశువుల
కాపరుల ఇంట్లో ఏం సుఖపడదామని వచ్చాడో! కర్తలు చేయని,
కర్తలు చేయనవసరం లేని పరమాత్మ తనకు జాతక కర్తలు
చేయించుకుంటున్నాడు కదా! ఈ అనంత విశ్వానికి తల్లి తండ్రి అయిన
శ్రీమహావిష్ణువు, తన తల్లి యశోద పక్కలో పడుకొని ఆమె చనుబాలు
లొట్టలేస్తూ తాగుతున్నాడు. పెరగటం, తరగటం అంటూ లేని పరమాత్మ,
యశోదమ్మ ఒడిలో దినదినప్రవర్ధమానంగా పెరుగుతున్నాడు. ఎన్నో
నోములు, వ్రతములు తపస్సులు చేసినా లభ్యం కాని పరమాత్ముడు అనే
బంగారుపంట, చిన్నికృష్ణుని రూపంలో నందగోకులంలో
విరగపండింది. ఎన్ని వేదాలు, శాస్త్రాలు పురాణాలు చదివినా అర్థంకాని
పరమాత్మస్వరూపము, చిన్ని కృష్ణుని రూపంలో నంద గోకులంలో
సాక్షాత్కరించింది. చిన్ని కృష్ణుడు చిలిపి చేష్టలు చేస్తుంటే కొత్త కొత్త
ఆటలు ఆడుతుంటే సృష్టికర్త అయిన బ్రహ్మలాగా కనిపిస్తాడు. చిన్ని
కృష్ణుడు నవ్వుతూ కేరింతలుకొడుతుంటే స్థితి కారుడైన విష్ణువు లాగా
కనిపిస్తాడు. కోపంతో చేతికందిన వస్తువును విసిరేస్తూ బుడ్డమూతి
పెట్టుకున్న చిన్నిబాలుడు రుద్రుడులాగా కనిపిస్తాడు. హాయిగా, సుఖంగా
అమ్మ పొత్తిళ్లలో నిద్రపోతూ చిద్విలాసంగా చిరునవ్వులు చిందిస్తున్న
బాలకృష్ణుడు పరబ్రహ్మలాగా గోచరిస్తాడు. ఈ విధంగా కృష్ణుని బాల్యం
గడుస్తూ ఉంది. (అని పోతన గారు చమత్కరించారు).

కొడుకు పుట్టిన సంతోషంలో నందుడు శుభ్రంగా స్నానం
చేసాడు. చక్కగా కొత్త బట్టలు కట్టుకున్నాడు. అలంకరించుకున్నాడు.

బ్రాహ్మణులను పిలిపించాడు. వారిచేత బిడ్డకు స్వస్తివాచకములు పలికించాడు. కుమారునికి జాతక కర్తలు జరిపించాడు. దేవతలను, పితృదేవతలను అర్చించాడు. గోపకులకు, గోపకాంతలకు వస్త్రములు, రెండు లక్షల గోవులు దానం చేసాడు. ఏడుకుప్పల నువ్వులను దానం చేసాడు.

ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! కాలం గడుస్తున్నకొద్దీ భూమి, దాని మీద ఉన్న వస్తువులు శుద్ధిచెందుతుంటాయి. అలాగే స్నానం చేస్తే శరీరం శుద్ధిఅవుతుంది. వస్త్రములు మొదలగునవి ఉతికితే శుభ్రపడతాయి. అలాగే గర్భంవచ్చినపుడు సంస్కారములచేత గర్భశుద్ధి చేస్తుంటారు. దానం చేయడం వలన మన దగ్గర ఉన్న వస్తువులు, ధనము శుద్ధిఅవుతాయి అంటే ప్రయోజనం పొందుతాయి. సంతోషంతో మనస్సు శుద్ధిఅవుతుంది. జ్ఞానం కలిగితే ఆత్మ శుద్ధిఅవుతుంది. నందుడు కూడా తమ ఇంట్లో కుమారుడు పుట్టాడని శుద్ధికార్యక్రమాలు ఎన్నో చేసాడు.

ఇంకా బ్రాహ్మణుల చేత స్వస్తి వాచకములు పలికించాడు. తన కుమారునకు శుభం కలగాలని బ్రాహ్మణులకు, వంది మాగధులకు, సూతులకు, పౌరాణికులకు, ధనము, ధాన్యము, గోవులు ఇచ్చి సత్కరించాడు. గాయకులు పాడుతున్నారు. మంగళవాద్యాలు మోగుతున్నాయి. ఊరంతా మామిడి తోరణాలు కట్టారు. రంగురంగుల పతాకములు ఎగురవేసారు. వ్రజములో ఉన్న అన్ని ఇళ్లు ముందర చక్కగా నీళ్లు చల్లి రంగవల్లులు తీర్చిదిద్దారు. ఎద్దులకు, ఆవులకు, ఆవు

దూడలకు పసుపు, నూనెకలిపిన మిశ్రమాన్ని ఒంటికి పట్టించారు.
ఆవులు, దూడలు పసుపురంగులో మిలమిల మెరిసిపోతున్నాయి.
ఆవులను, దూడలను నెమలి ఈకలతోనూ, పూలతోనూ, రంగురంగుల
వస్త్రములతోనూ అలంకరించారు.

నందుడు ఆ పల్లెకు రాజు. నందుని ఇంటిలో బిడ్డ పుడితే
అందరి ఇళ్లలో పండగే. అందుకని ఆ పల్లెలో ఉన్న గోపాలురు,
గోపకులు మంచి మంచి వస్త్రములను కట్టుకొని, తలపాగాలు
చుట్టుకొని, ఆభరణములను ధరించి, తమకు తోచిన
ఉపాహారములను తీసుకొని నందుని ఇంటికివచ్చారు. పల్లెలో ఉన్న
గోపకాంతలు కూడా యశోదకు బిడ్డ పుట్టాడని తెలిసి, వారుకూడా
మంచి మంచి వస్త్రములను, ఆభరణములను అలంకరించుకొని
యశోద ఇంటికి వచ్చారు. నందుని ఇల్లు అంతా గోప కాంతలతోనూ,
గోపాలురతోనూ కిటకిటలాడిపోతూ ఉంది. అందరూ చిన్నికృష్ణుని
చూడటానికిపోటీ పడుతున్నారు. వారందరూ చిన్నికృష్ణుని
చిరాయువుగా దీవించారు. గోపకాంతలలో పెద్దవాళ్లు చిన్ని కృష్ణునికి
పసుపు, నూనెలతో నలుగుపెట్టి స్నానం చేయించారు. ధూపం వేసారు.

నందుని ఇంట్లో ఇలా ఉంటే, గోపబాలురు సంతోషంతో
వాద్యాలు మోగిస్తున్నారు. ఆనందంతో ఆడుతున్నారు. ఒకరి మీద ఒకరు
వెన్న, పెరుగు చల్లుకుంటున్నారు. నందుడు కూడా తన ఇంటికి వచ్చిన
వారిని సాదరంగా ఆహ్వానిస్తున్నాడు. వారికి తగు సత్కారములు
చేస్తున్నాడు. వచ్చిన వారందరికీ బట్టలు, ఒక గోవు ఇస్తున్నాడు.
బ్రాహ్మణులకు, నటులకు, నర్తకులకు, సూతులకు, వందిమాగధులకు,
లేదనకుండా దానం చేస్తున్నాడు. అలా చేస్తే తన కుమారుడికి

శుభంకలుగుతుందని నమ్ముతున్నాడు. వేపల్లెలో ఉన్న రోహిణి కూడా అన్ని అలంకారములను చేసుకొని హడావిడిగా అటు ఇటు తిరుగుతూ ఉంది.

ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! శ్రీమహావిష్ణువు ఎక్కడ ఉంటే లక్ష్మీదేవి అక్కడే ఉంటుందికదా! నందగోకులంలో జరుగుతున్న కోలాహలం చూస్తుంటే శ్రీకృష్ణునితోపాటు, శ్రీమహాలక్ష్మి కూడా నందగోకులంలో తిష్టవేసిందా అన్నట్టు ఆ పల్లె ఆనందోత్సాహాలతో, సిరిసంపదలతో తులతూగుతూ ఉంది.

ప్రతి సంవత్సరము నందుడు, రాజైన కంసునికి పన్ను చెల్లించాలి. అందుకని నందుడు గోపాలురను, గోపకులను తన ఇంటిని, పల్లెను జాగ్రత్తగా చూడమని చెప్పి, కంసునికి కప్పము చెల్లించడానికి మధురకు వెళ్లాడు. తాను తెచ్చిన కానుకలను, కప్పమును కంసమహారాజుకు చెల్లించాడు.

తన మిత్రుడు నందుడు మధురకు వచ్చాడని వసుదేవుడికి తెలిసింది. నందుని చూడటానికి నందుడు విడిది చేసిన చోటికి రహస్యంగా వెళ్లాడు వసుదేవుడు. వసుదేవుని చూచి నందుడు ఆనందంతో కౌగలించుకున్నాడు. నందుడు వసుదేవునికి పూజలు చేసాడు. ఉపాహారాలు సమర్పించాడు. వసుదేవుడు నందునితో ఇలా అన్నాడు.

“మిత్రమా! ఇంతకాలము నీకు సంతానము లేదని బాధపడుతున్నావు. ఇంతకాలానికి నీకు సంతానం కలిగిందని, నీ ఇంట

పసిపాప తిరుగుతున్నాడని తెలిసి నాకు చాలా సంతోషంగా ఉంది.
చాలా కాలం తరువాత నిన్ను కలుసుకోవడం నాకు చాలా ఆనందంగా
ఉంది. ఈ జీవన యానంలో మన లాంటి మిత్రులము అప్పుడప్పుడు
కలుస్తుంటాము. మరలా విడిపోతుంటాము. బంధువులు అందరము
కలిసి ఒకే చోట ఉండటం సాధ్యం కాదు కదా! మనం ఇప్పుడు ఇలా
కలుసుకోవడం చాలా సంతోషంగా ఉంది.

అది సరే! ప్రస్తుతము నీవు నివసిస్తున్న ప్రదేశము నీకు, పశు
సంపదకు అనుకూలంగా ఉన్నదా! పశువులకు ఎటువంటి రోగములు,
బాధలు లేవు కదా! ఆ ప్రదేశంలో నీరు, పచ్చిక సమృద్ధిగా
దొరుకున్నాయికదా! నా భార్య రోహిణి మీ పల్లెలో ఉంది కదా! ఆమె,
ఆమె కుమారుడు (బలరాముడు) క్షేమంగా ఉన్నారా! నా కుమారుని
కూడా యశోద తన కుమారుని వలె లాలిస్తూ ఉందా! బలరాముడు
నిన్ను కూడా తన తండ్రి మాదిరి భావిస్తున్నాడా. మిత్రమా! నేను ఇక్కడ,
నా భార్య రోహిణి, నా కుమారుడు అక్కడ, కంసునికి భయపడి
రహస్యజీవనం చేస్తున్నాము. అయిన వారికి దూరం అయిన తరువాత
ఎన్ని సంపదలు ఉండి ఏమి ప్రయోజనము. ఏం సుఖాన్ని ఇస్తాయి.
భార్యపుత్రులు అందరూ ఒక చోట ఉంటేనేకదా ఆనందము,
సుఖసంతోషాలు కలిగేవి.” అని నందునితో అన్నాడు వసుదేవుడు.

ఆమాటలకు నందుడు వసుదేవునితో ఇలాఅన్నాడు. “మిత్రమా!
నీ మనసులో బాధ నాకు అర్థం అయింది. దుర్మార్గుడైన కంసుడు నీ
కుమారులను అందరినీ చంపాడు అని విన్నాను. తుదకు కూతురు
పుట్టినా ఆమెను కూడా విడిచిపెట్టలేదట ఆ దుర్మార్గుడు. ఆ కుమార్తె
కూడా కనపడకుండా పోయిందట. ఎంతటి దురదృష్టము. సుఖం

కలగాలన్నా, సంతోషంగా ఉండాలన్నా, సంపదలు, సంతానము
కలగాలన్నా అదృష్టం ఉండాలి. దురదృష్టము వెంటాడుతున్నప్పుడు
ఇవేమీ ఉండవు. నాకేదో రవంత అదృష్టం ఉండి నా ఇంట
చిన్నిపాపడు పారాడుతున్నాడు. నీకు ఆ అదృష్టం కరువయింది. పుట్టిన
బిడ్డలు కూడా దక్కకుండా పోయారు. అదృష్టం ముఖం చాటేస్తే ఇలాగే
జరుగుతుంది. దీనికి నీవు చింతించవద్దు. నీ అదృష్టం బాగుంటే
మరలా నీకు సంతానం కలుగుతారేమో ! ఎవరు చూడొచ్చారు. మనం
సుఖపడాలన్నా, కష్టాలు పాలవాలన్నా, అన్నిటికీ అదృష్టమే మూల
కారణము. ఈవిషయం తెలుసుకుంటే మనం దేనికీ
చింతించపనిలేదు. ” అని తనకు తోచిన విధంగా వసుదేవుని
ఓదార్చాడు నందుడు.

వసుదేవుడు నందునితో ఇలా అన్నాడు. “మిత్రమా! వచ్చిన పని
అయింది కదా! కంసునికి కష్టం చెల్లించావు కదా! చాలా రోజుల
తరువాత నిన్ను కలుసుకున్నాను. నాకు చాలాసంతోషంగా ఉంది! ఇంక
ఎక్కువ కాలం ఇక్కడ ఉండటం మంచిదికాదు. నీవు వెంటనే
బయలుదేరు. ఏ రోజు ఏ సమయంలో ఏం జరుగుతుందో ఎవరికీ
తెలియదు. నీ శత్రువులు నీకు, నీ బిడ్డకు ఏం అపకారం తలపెడతారో
ఏమో! అందుకని నీవు వెంటనే గోకులానికి బయలుదేరు. ఆలస్యం
చేయవద్దు.” అని నర్తగర్థంగా కృష్ణునికి ఆపద వచ్చే అవకాశం ఉందని
తెలియజేసాడు వసుదేవుడు.

వసుదేవుని మాట ప్రకారము నందుడు వెంటనే బయలుదేరి
నందవ్రజము చేరుకున్నాడు.

శ్రీమద్భాగవతము
దశమస్కంధము ఐదవ అధ్యాయము సంపూర్ణము
ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్

శ్రీమద్భాగవతము
దశమస్కంధము
ఆరవ అధ్యాయము.

“ఓ పరీక్షిత మహారాజా! వసుదేవుని మాటలను విన్న నందుడు
వెంటనే గోకులము వెళ్లడానికి బయలుదేరాడు. దారిలో ఇలా
అనుకుంటున్నాడు. “ఏమో! వసుదేవుడు ఎందుకన్నాడో ఏమో
తెలియదు. వసుదేవుని మాటలు ఎప్పుడూ అబద్ధాలు కావు. ఏదో
ఉత్పాతము జరగబోతోంది. చాలా జాగ్రత్తగా ఉండాలి. చిన్ని బాలుని
జాగ్రత్తగా కాపాడుకోవాలి.” అని అనుకుంటూ వడి వడిగా బండిమీద
గోకులానికి వెళుతున్నాడు. మనసులో తనకు ఇష్టదేవత అయిన
శ్రీమహావిష్ణువును భక్తితో స్మరించుకుంటున్నాడు.

ఇది ఇలా ఉండగా. పూతన అనే రాక్షసిని, తన రాజ్యం అంతా
తిరిగి, పుట్టిన బిడ్డలను పురిటిలోనే చంపమని ఆదేశించాడు
కంసుడు. కంసుని ఆదేశాల ప్రకారం పూతన అందమైన స్త్రీ రూపం
ధరించి ఊరూరా, పల్లె పల్లె తిరుగుతూ ఉంది. అప్పుడు పుట్టిన
బిడ్డలను, రోజుల వయసు ఉన్న పసిబిడ్డలను విషపూరితమైన

చనుబాలు ఇచ్చి ఎవరికీ అనుమానం రాకుండా చంపుతూ ఉంది. ఇలా పూతన ఊరూరా తిరుగుతూ నందగోకులం వచ్చింది. నందగోకులంలో జరిగే కోలాహలమును గమనించింది. నందుని ఇంట్లో రోజుల కిందట పుట్టిన బాలుడు ఉన్నాడని తెలుసుకొని నందుని ఇంటికి వెళ్లింది.

పూతన చక్కగా అలంకరించుకొని ఉంది. తలలో నిండుగా పూలుపెట్టుకుంది. మంచి బట్టలు ధరించింది. అందమైన ముఖంతో, మనోహరమైన చిరునవ్వుతో, క్రీగంటి చూపులతో ఆ పల్లె వాసులను మోహంలో ముంచేసింది. ఆమెను చూచిన ఆ పల్లెవాసులు “ఈమె ఎవరో! సాక్షాత్తు లక్ష్మీదేవిలాగా ఉంది. ఎవరో గొప్ప కులంలో పుట్టిన ఆవిడ చిన్ని కృష్ణుని చూడటానికి వచ్చింది” అని అనుకున్నారు గోపకాంతలు. అందరూ కలిసి పూతనను నందుని ఇంటికి తీసుకొని వెళ్లారు.

పూతన నందుని ఇంటిలోకి వెళ్లింది. ఆ సమయంలో చిన్ని కృష్ణుడు పొత్తిళ్లలో పడుకొని చేతులు కాళ్లు ఆడిస్తూ ఆడుకుంటున్నాడు. చిన్ని కృష్ణుని చూచింది పూతన. చిన్ని కృష్ణుడు కూడా పూతనను చూచాడు. ఏమీ ఎరుగనట్టు కళ్లు మూసుకొని చిరునవ్వులు చిందిస్తున్నాడు. పూతన శయ్య మీద కూర్చుని కృష్ణుని తన ఒడిలోకి తీసుకుంది. కృష్ణుని వాత్సల్యంతో ముద్దుపెట్టుకుంది. పూతన కంటి చూపులో ఉన్న తీక్షణతకు భయపడ్డ యశోద, రోహిణి, ఆమెను వారించలేక మౌనంగా చూస్తూ ఉన్నారు.

పూతన కృష్ణునిమీద తన పమిట కొంగు కప్పింది. కాలకూటవిషంతో కూడిన తన స్తనమును కృష్ణుని నోటికి అందించింది. కృష్ణుడు కూడా ఆమె స్తనములు పట్టుకొని చనుబాలు తాగుతున్నాడు. ఉన్నట్టుండి కృష్ణుడు పూతన స్తనములను తన చేతులతో బలంగా అదిమాడు. చనుబాలతో పాటు ఆమె పంచప్రాణములను కూడా తాగేసాడు. పూతన ఒంటి లోనుండి శక్తి అంతా ఒక్కసారిగా తోడేసినట్టు అయింది. “అబ్బా వదలరా. విడవరా. ఇంక చాలు. ఆపు” అంటూ అరుస్తూ ఉంది. కాని కృష్ణుడు ఆమె స్తనమును వదిలిపెట్టలేదు. చేతులతో నొక్కుతున్నాడు. నోటితో పూతన ఒంట్లోని రక్తాన్ని లాగేస్తున్నాడు.

పూతన శరీరం అంతా చెమటలు పడుతున్నాయి. కళ్లు తేలవేసింది. కాళ్లు చేతులు గిలా గిలా కొట్టుకుంటూ ఉంది. బిగ్గరగా ఏడుస్తూ ఉంది. ఆమె ఏడుపుకు దిక్కులు ప్రతిధ్వనించాయి. ప్రాణాలు పోయే సమయంలో రాక్షసులకు అసలు స్వరూపం బయట పడుతుంది. అలాగే పూతనకూడా జుట్టు విరబోసుకొని, పెద్ద నోరు తెరిచి, చేతులు కాళ్లు కొట్టుకుంటూ, కిందపడి పోయింది. కృష్ణుడు ఆమె వక్షస్థలము మీద కూర్చుని ఆడుకుంటున్నాడు.

ఆ పూతన శరీరము ఆరుకోసుల పాడుగు ఉంది. పూతన దంతములు నాగలి కర్చులవలె ఉన్నాయి. ఆమె ముక్కు రంధ్రములు కొండగుహలవలె ఉన్నాయి. ఆమె స్తనములు కొండలమాదిరి ఉన్నాయి. రెండు కళ్లు లోతుగా ఉన్నాయి. ఎర్రటి జుట్టుతో భయంకరంగా ఉంది పూతన శరీరము.

ఆ భయంకర రూపమును చూచి యశోద, రోహిణి,
గోపకాంతలు గోపబాలురు భయంతో వణికిపోయారు. కాని ఆ
భయంకర శరీరం మీద ఆడుకుంటున్న చిన్నికృష్ణుని చూచి అమ్మయ్య
బాలునికి ఏమీ ప్రమాదం లేదనుకున్నారు. వెంటనే కృష్ణునిచేతుల్లోకి
తీసుకున్నారు. దిష్టితీసారు. ఆవుతోకను బాలుని చుట్టు తిప్పారు. రక్ష
కట్టించారు. ఆవు పంచితముతోనూ (గోవు మూత్రము) గోధూళితోనూ
కలిపిన నీళ్లతో స్నానం చేయించారు. కేశవనామాలు చదువుతూ
బాలునికి రక్షకలగాలని ప్రార్థించారు.

గోపకాంతలు స్నానం చేసి ఉతికిన బట్టలు కట్టుకొని
పరమాత్మను ఇలా ప్రార్థించారు. “అజుడు నీ పాదములను,
మణిమంతుడు నీ జానువులను, యజ్ఞుడు నీ ఊరువులను,
అచ్యుతుడు నీ కటిభాగమును, హయగ్రీవుడు నీ కడుపును, కేశవుడు
నీ హృదయమును, ఈశుడు నీ వక్షస్థలమును, సూర్యుడు నీ
కంఠమును, విష్ణువు భుజములను, ఉరుక్రుముడు నీ ముఖమును,
ఈశ్వరుడు నీ తలను, చక్రి నీ శరీరములో ముందు భాగమును,
శ్రీహరి నీ వెనుకభాగమును, మధుసూదనుడు నీ రెండు చేతులను,
ఉరుగాయుడు నీ బాహుమూలములను, ఉపేంద్రుడు నీ పైన,
గరుడుడు నీ కింద, పురుషుడు నీ అన్ని వైపులా ఉండి నిన్ను
రక్షించుగాక అంటూ బాలునికి రక్ష కట్టారు.

హృషీకేశుడు నీ ఇంద్రియములను, నారాయణుడు
ప్రాణములను, యోగేశ్వరుడు నీ మనస్సును రక్షించుగాక అని
ప్రార్థించారు.

పృథ్విగర్భుడు నీ బుద్ధిని, పరమేశ్వరుడు నీ ఆత్మను
రక్షించుగాక! గోవిందుడు నీ ఆటపాటలయందు, మాధవుడు నీవు
నిద్రించేటప్పుడు నిన్ను రక్షించుగాక! నువ్వు నడిచేటప్పుడు వైకుంఠుడు,
నీవు కూర్చున్నప్పుడు శ్రీపతి, నీవు బువ్వు తినేటప్పుడు యజ్ఞభుక్కు
అయిన విష్ణువు నిన్ను రక్షించుగాక! ఠాకినీ, యాతుదానీ, కూష్మాండ
మొదలగు బాలఘాతక గ్రహములు, భూత,ప్రేత,పిశాచములు, యక్షులు,
వినాయకులు, రాక్షసులు, కోటరులు, రేవతి, జ్యేష్ఠ, పూతన,
సప్తమాతృకలు, దేహమును,ప్రాణములకు హాని కలిగించే వారు,
అపస్తాంబము, ఉన్మాదము, మొదలగు రోగములు, కలలో కనిపించే
ఉత్థాతములు, వృద్ధ గ్రహములు, బాలగ్రహములుఅన్ని బాలుని చెంత
చేరకుండు గాక!” అని కృష్ణునికి రక్ష కట్టారు.

ఈ తంతు అంతా ముగిసిన తరువాత యశోద చిన్ని
బాలునికి పాలు ఇచ్చి పడుకోబెట్టింది. ఆ సమయానికి నందుడు తన
అనుచరులతో మధురనుండి పల్లెకు చేరుకుంటున్నాడు. దారిలో
పూతన భయంకరమైన శరీరం పడి ఉండటం చూచాడు.

“వసుదేవుని మాటలు నిజమైనట్టున్నాయి. వసుదేవుడు గొప్ప
తపస్సు అయినా చేసి ఉండాలి లేక యోగి అయినా అయి ఉండాలి.
లేకపోతే జరగబోయే విషయాన్ని ఎలాచెప్పగలడు. మధురలో ఆయన
చెప్పిన మాటలు గోకులము చేరేటప్పటికి నిజం అయ్యాయి. ” అని తన
అనుచరులతో చెబుతూ ఇల్లు చేరుకున్నాడు నందుడు.

ఆ ఊరిలో ఉన్న యాదవులు ఆ రాక్షసి శరీరమును
ఒక్కసారిగా లేపలేక, ముక్కలు ముక్కలుగా నరికి ఊరి అవతలకు

తీసుకొని వెళ్లి అక్కడ దహనం చేసారు.

ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! పరమాత్ముడగు శ్రీకృష్ణుని స్వర్గతో పునీతమైన పూతన శరీరం కాలుతుంటే సుగంధాలు వెదజల్లుతూ ఉంది. శ్రీకృష్ణునికి తల్లి మాదిరి స్తన్యము ఇచ్చినకారణంగా, రక్తపిపాసి, శిశుహంతకి అయిన పూతనకూడా ఉత్తమగతులు పొందింది. అలాగే శ్రీకృష్ణుని తమ కుమారుడిగా భావించి తమకు ఉన్నది ప్రీతితో, భక్తితో, శ్రద్ధతో సమర్పిస్తే, వారు శ్రీకృష్ణుని కృపకు పాత్రులవుతారు అనడంలో సందేహం లేదు.

శ్రీకృష్ణభగవానుడు తన భక్తుల హృదయములలో కొలువై ఉంటాడు అని తెలుసు కదా! బ్రహ్మ, శివుడు, దేవతలచేత పూజింపబడే శరీరంతో పూతన స్తన్యమును పట్టుకొని ఆమె చనుబాలు తాగాడు చిన్నికృష్ణుడు. పూతన రాక్షసే కావచ్చు. కాని మాతృభావంతో కృష్ణుడికి పాలు ఇచ్చింది. కాబట్టి పూతన కూడా కృష్ణునికి తల్లి అయింది. అందుకే ఉత్తమగతులు పొందింది. ఒక్కపూతనే కాదు ఆ గోకులంలో ఉన్న తల్లులు, గోవులు కూడా కృష్ణునికి పాలు ఇచ్చినందువలన, వారంతా ఉత్తమ గతులు పొందారు.

పూతన కృష్ణునికి ఎలా స్తన్యము ఇచ్చిందో అలాగే గోకులంలో ఉండే తల్లులు కూడా కృష్ణుడు ఆకలితో ఏడుస్తున్నప్పుడు, యశోదమ్మ పనిలో ఉన్నప్పుడు తమ స్తన్యము ఇచ్చేవారు. కృష్ణుడు కూడా ఆ తల్లులపాలు తృప్తిగా తాగేవాడు. చిన్నికృష్ణుని తమ కుమారుడుగా భావించి తమ స్తన్యము ఇచ్చిన గోకులంలోని తల్లులకు అజ్ఞానము

నశించి, ఈ సంసారము నుండి విముక్తి పొందారు.

ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! పూతన శరీరం తగలపడుతుంటే
చుట్టు నిలబడి చూస్తున్న గోపకులు ఆ చితిలో నుండి సువాసన
రావడం చూచిఆశ్చర్యపోతున్నారు.

నందుడు తన గృహమునకు వచ్చి జరిగింది తెలుసుకొని
ఆశ్చర్యపోయాడు. వసుదేవుని మాటలు అప్పుడే నిజాలు అవుతున్నందుకు
ఆవేదన పడ్డాడు. అయినా చిన్నికృష్ణుడు ఏ ఆపదా లేకుండా ఆ రాక్షసి
బారి నుండి బయటపడ్డందుకు ఎంతో సంతోషించాడు. నందుడు తన
కుమారునిఒడిలోకి తీసుకొని నుదురు ముద్దుపెట్టుకొని, ఆనందంతో
పరవశించిపోయాడు.

బాలకృష్ణుని లీలలు చదివిన వారికి, విన్నవారికి శ్రీహరి
యందు భక్తి, శ్రద్ధ కలుగుతాయిఅనడంలో సందేహము లేదు.” అని శు
క మహర్షి పరీక్షిత్ మహారాజుకు పూతనా సంహార వృత్తాంతమును
వినిపించాడు.

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము ఆరవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము

ఏడవ అధ్యాయము.

శుక మహర్షి చెబుతున్న శ్రీకృష్ణుని బాల్యలీలలను ఆసక్తితో వింటున్న పరీక్షిత్ మహారాజు శుకయోగీంద్రులతో ఇలా అన్నాడు.

“మహాత్మా! తమరు శ్రీహరి యొక్క మత్స్యావతారము మొదలగు అవతారముల గురించి వీనులవిందుగా చెప్పారు. మా మనస్సులు ఆహ్లాదంతో నిండిపోయాయి. శ్రీహరి అవతార కథలను విన్నంత మాత్రముననే మానవుల శారీరక, మానసిక బాధలు అన్నీ తొలగిపోతాయి. ప్రాపంచిక విషయముల యందు, భోగలాలస యందు ఆసక్తి నశిస్తుంది. ముఖ్యంగా శ్రీకృష్ణుని బాల్యలీలలు వింటుంటే మామనసులు పరిశుద్ధము అవుతున్నాయి. శ్రీహరి సర్వవ్యాపి అయినప్పటికినీ, మానవలోకంలో, మానవుల మధ్యలో, మానవుడిగా అవతరించి, సాధారణ శిశువు మాదిరి పెరుగుతున్న శ్రీకృష్ణుడు నందగోకులంలో చేసిన లీలలు అన్నీ మాకు సవిస్తరంగా వివరించవలసింది.” అని అడిగాడు.

శుకమహర్షి ఇలా చెప్పసాగాడు. “ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! ఆ ప్రకారంగా చిన్ని కృష్ణునికి మూడో నెలలు నిండాయి. చిన్ని కృష్ణుడు ఒత్తిగిలి పడుకొనడం, పక్కకు తిరగడం, బోర్లపడడం చేస్తున్నాడు. చిన్నికృష్ణుడు బోర్లపడడం చూచిన యశోద గోపకాంతలు ఆనందంతో పొంగి పోయారు. దానిని ఒక ఉత్సవంగా చేసారు.(ఈరోజుల్లోకూడా బోర్లపడితే బొబ్బట్లు, అడుగులేస్తే అరిసెలు, ముత్యయిదువులకు పంచి

పెడతారు కదా. అలాగే!)

ఆ రోజు రోహిణి నక్షత్రము. శ్రీకృష్ణుని జన్మనక్షత్రము. నందుని ఇంటిలో మంగళ వాద్యాలు మోగుతున్నాయి. నందగోకులంలో ఉన్న స్త్రీలందరూ యశోద ఇంటికి వచ్చారు. చిన్ని కృష్ణునికి నలుగు పెట్టి స్నానం చేయించారు. కొత్త బట్టలు కట్టబెట్టారు. బ్రాహ్మణులు వచ్చి మంత్రములు చదివారు. చిన్నికృష్ణుని ఆశీర్వదించారు. నందుడు బ్రాహ్మణులకు గోవులు, వస్త్రములు, దానంగా ఇచ్చాడు.

వేడివేడినీళ్లతో స్నానం చేసి, అమ్మ పాలు తాగిన చిన్ని కృష్ణుడు కళ్లుమూసుకొని నిద్రలోకి జారుకున్నాడు. యశోద చిన్ని కృష్ణుని ఆరుబయట ఒక బండి కింద నీడలో పడుకోబెట్టింది. తరువాత, యశోద, రోహిణి కలిసి వచ్చిన గోపకాంతలకు పండ్లు, తాంబూలాలు ఇవ్వడం, కానుకలు ఇవ్వడంలో నిమగ్నమై ఉన్నారు.

ఇంతలో చిన్నికృష్ణుడు నిద్రనుండి లేచి ఏడుస్తున్నాడు. ఈ సందడిలో యశోదకు చిన్నికృష్ణుని ఏడుపు వినపడలేదు. కృష్ణునికి ఆకలి వేసిందేమో చేతులు పైకెత్తి ఉంగా ఉంగా అంటూ అమ్మపాల కోసం ఏడుస్తున్నాడు. కాళ్లు చేతులు ఆడిస్తూ ఏడుస్తున్నాడు చిన్నికృష్ణుడు. అమ్మ వచ్చి తనకు పాలు ఇవ్వలేదనే కోపంతో పక్కనే ఉన్న బండి చక్రాన్ని చాచి ఒక్క తన్ను తన్నాడు చిన్నికృష్ణుడు. ఆ దెబ్బకు ఆ బండి తిరగబడింది. బండి చక్రాలు దొర్లుకుంటూ అవతలపడ్డాయి. ఇరుసు విరిగిపోయింది. ఆబండిలో ఉన్న వస్తువులు, పాత్రలు అన్నీ పెద్ద శబ్దంతో కిందకు దొర్లిపోయాయి.

ఆ శబ్దాలు విన్న యశోద, రోహిణి, గోపకాంతలు పరుగు పరుగున అక్కడకు వచ్చారు. కొద్దిసేపటి కిందట తాము పిల్లవాడిని బండి కింద పడుకోబెట్టారు. ఇప్పుడు ఆ బండి విరిగి ముక్కలయింది. చిన్నికృష్ణుడు మాత్రం చేతులు కాళ్లు చేతులు ఆడిస్తూ ఆడుకుంటున్నాడు. ఇదేం చోద్యమో అనుకుంటూ బుగ్గలు నొక్కు కుంటున్నారు గోపకాంతలు.

“ఇదేమిటి! ఈ బండి తలకిందులుగా ఎలా పడింది. ఈ చిన్ని బాలుడు ఆ పనిఎలా చెయ్యగలడు. లేక ఇదేమన్నా రాక్షసుల పనా! లేక ఏ దుష్టగ్రహమన్నా బాలుడికి సోకిందా!” అని ఒకరితో ఒకరు అనుకుంటున్నారు.

అప్పటి దాకా అక్కడే ఆడుకుంటున్న గోపబాలురు “అమ్మా అమ్మా అదేమీ కాదు. మన చిన్ని కృష్ణుడు ఏడుస్తూ కోపంవచ్చి తన కాలితో ఈ బండిని ఒక్క తన్ను తన్నాడు. బండి విరిగి పోయింది. మేము చూచాము. ఒట్టు.” అంటూ మూకుమ్మడిగా పలికారు.

యశోద వారి మాటలు నమ్మలేదు. “పోండిరా! వెధవల్లారా! నిండా మూడునెలలు లేవు. వీడు బండిని తన్నడమేంటి. అది తిరగబడటం ఏంటి. మీరుఅన్నీ అబద్ధాలు చెబుతున్నారు.” అని వారి మాటలను కొట్టిపారేసింది యశోద.

మొన్న పూతన వ్యవహారం జరిగింది. ఈ రోజు ఈ బండి పడటం. ఇదేదో గ్రహ పీడ అని అనుకొంది యశోద. ఏడుస్తున్న

చిన్నికృష్ణుని ఎత్తుకొని సముదాయించింది. పక్కకు తిరిగి బాలునికి పాలు కుడిపింది. వెంటనే బ్రాహ్మణులను పిలిపించి స్వస్తివాచకములను చెప్పించి రక్ష కట్టించింది.

తరువాత పది మంది గోపకులు కలిసి ఆ బండెని తిరిగి మామూలుగా నిలబెట్టారు. తరువాత బ్రాహ్మణులు ఆ బండె దగ్గర హోమామం చేసారు. పెరుగుతోనూ, అటుకులతోనూ, దధ్దలతోనూ, ఆ శకటమును పూజించారు. జలముతో ఆ శకటమునకు అభిషేకము చేసారు.

ఇంతలో నందుడు అక్కడకు వచ్చాడు. జరిగింది తెలుసుకున్నాడు. బాలకృష్ణుని ఎత్తుకున్నాడు. అసూయ, అసత్కము, ఈర్ష్య, హింస మొదలగు దోషములు లేని వారు, ఎల్లప్పుడూ సత్కమునే పలికెడు ఉత్తములైన బ్రాహ్మణుల ఆశీర్వాదము వృధాపోదు అని అనుకున్నాడు. అటువంటి ఉత్తములైన బ్రాహ్మణోత్తములను పిలిపించాడు. వేదపఠనం చేయించాడు. ఓషధులు కలిపిన జలంతో కుమారునికి అభిషేకం చేయించాడు. ఆయుష్షుహోమామం చేయించాడు. ఆ రోజు బ్రాహ్మణులకు, గోకులంలో ఉండే వారికి అందరికీ విందుభోజనాలు పెట్టాడు. తరువాత ఆవులను అలంకరించి, ఆ ఆవులను బ్రాహ్మణులకు దానంగా ఇచ్చాడు. బ్రాహ్మణులు చిన్ని బాలుని, యశోదా నందులను ఆశీర్వదించారు.

ఓ పరీక్షితమహారాజా! నిత్యము వేదములను పఠిస్తూ, హోమామం చేస్తూ, పరమ పవిత్రజీవనాన్ని గడుపుతున్న ఆ బ్రాహ్మణుల ఆశీర్వాదం వృధాపోదుకదా!

ఆ సంఘటన జరిగిన తరువాత, ఒక రోజు యశోద చిన్ని కృష్ణుని ఒడిలో పడుకోబెట్టుకొని లాలిస్తూ ఉంది. ఉన్నట్టుండి కృష్ణుడు బరువు పెరగ సాగాడు. చిన్నికృష్ణుని బరువును మోయలేక కృష్ణుని కిందికి దించింది. నేల మీద పడుకోబెట్టింది. ఏడాది బిడ్డ ఏమిటి ఇంత బరువు ఉండటం ఏమిటి! యశోదకు ఏమీ అర్థం కాలేదు. ఇదేదో దైవమాయ అనుకొంది. వెంటనే చేతులు జోడించి శ్రీమన్నారాయణ మూర్తిని మనసులో స్మరించింది. వెంటనే బ్రాహ్మణులను పిలిపించి రక్ష కట్టించింది. చిన్ని కృష్ణుడు మామూలుగా ఆడుకుంటున్నాడు కదా అని యశోద తన పనులు చేసుకోడానికి ఇంటి లోపలకు వెళ్ళింది.

(ఇప్పుడు కొంచెం వెనక్కు వెళదాం! కంసుడు అప్పుడే పుట్టిన పసి బిడ్డలను చంపడానికి, బ్రాహ్మణులను, సాధువులను హింసించడానికి, యజ్ఞములు పాడుచెయ్యడానికి తన అనురచులకు ఆదేశాలు ఇచ్చాడు. పసిబిడ్డలను చంపడానికి నియమించబడ్డ పూతన రాజ్యం అంతా తిరుగుతూ నందగోకులానికి వచ్చింది. కృష్ణుని చేతిలో మరణించింది. అందరూ వచ్చి తాము చేసిన ఘనకార్యాలు వివరించారు గానీ, పూతన మాత్రం తిరిగా రాలేదు. కంసుడు పూతన గురించి ఆరా తీసాడు. నందగోకులంలో పూతన ఒక పసిబాలుడికి స్తన్యం ఇస్తూ మరణించింది అని తన చారుల ద్వారా తెలుసుకున్నాడు. తనను చంపేవాడు నందగోకులంలో నందుని ఇంటిలో పెరుగుతున్నాడు అని నిర్ధారించుకున్నాడు. వెంటనే తృణావర్తుడు అనే రాక్షసుడిని నందుని కుమారుడిని చంపమని పంపించాడు. తృణావర్తుడు నందవ్రజమునకు చేరుకునే సమయంలో చిన్ని కృష్ణుడు అమ్మఒడిలో పడుకొని ఆడుకుంటున్నాడు. ఇంతలో

తృణావర్తుడు తనను చంపడానికి వస్తున్నాడు అని తెలుసుకున్నాడు కృష్ణుడు. అమ్మ ఒడిలో ఉంటే వాడిని చంపడం కష్టం. అందుకని మెల్లి మెల్లిగా బరువెక్కిాడు. బాలుడు ఎందుకు బరువెక్కుతున్నాడో తెలియని యశోద చిన్ని కృష్ణుని నేల మీద పడుకోబెట్టింది. రక్షకట్టించింది. ఇంక ఏమీ భయం లేదని ఇంట్లో పనులు చేసుకోడానికి వెళ్లింది. చిన్నికృష్ణుడు తృణావర్తుని రాకకోసరం చేతులు కాళ్లు ఆడిస్తూ ఎదురుచూస్తున్నాడు.)

తృణావర్తుడు రానే వచ్చాడు. సుడి గాలి రూపంలో వచ్చాడు. చిన్ని కృష్ణుని చుట్టూముట్టాడు. అలాగే చిన్నికృష్ణుని ఎగరేసుకు పోయాడు. ఆ సుడి గాలి ధాటికి గోపకులు తట్టుకోలేక పోయారు. పల్లె అంతా ధూళితో నిండి పోయింది. ధూళి కళ్లలో పడి కళ్లు కనపడటం లేదు. ధూళి కళ్లలో పడకుండా కళ్లు చేతులతో మూసుకొని అటు ఇటు పరుగెడుతున్నారు. అంతా అల్లకల్లోలంగా ఉంది.

బయట పడుకోబెట్టిన కృష్ణుడికి ఏమయిందో అని యశోద పరుగు పరుగున వాకిట్లోకి వచ్చింది. ఇంతలో సుడి గాలి ఉధృతం తగ్గింది. అందరూ కళ్లు నులుముకుంటూ చూచారు. యశోదకు బయట పడుకోబెట్టిన పసిబిడ్డ కనపడలేదు. కళ్లలో దుమ్ము పడి కళ్లు కనపడకపోవడంతో కృష్ణుడికి ఏమయిందీ ఎవరూచెప్పలేకపోయారు. కళ్లెదుట దూడ చచ్చిపోతే ఆవు ఎలా కిందపడి గిలా గిలా కొట్టుకుంటుందో అలా యశోద కృష్ణుని కోసరం ఏడుస్తూ నేలమీదపడిపోయింది. హృదయ విదారకంగా ఏడుస్తూ ఉంది.

సుడి గాలి ఆగిపోగానే గోప కాంతలు గోపకులు అందరూ
పరుగుపరుగున యశోద వద్దకు వచ్చారు. జరిగింది తెలుసుకొని
యశోద తో పాటు అందరూ శోకించడం మొదలుపెట్టారు.

ఇది ఇలా ఉండగా సుడి గాలి రూపంలో కృష్ణుని
ఎగరేసుకుపోయిన తృణావర్తుడు ఆ బాలుని చాలా ఎత్తుకు తీసుకొని
వెళ్లాడు. అక్కడ చంపాలనుకున్నాడు. కానీ కృష్ణుడు అంతకంతకూ
బరువెక్కుతున్నాడు. కొండంతబరువయ్యాడు. తృణావర్తుని వేగం
తగ్గింది. అంత బరువును మోయలేకపోయాడు తృణావర్తుడు. అప్పుడు
కృష్ణుడు తన రెండు చేతులతో తృణావర్తుని మెడను వాటిసుకున్నాడు.
మెడను నలిపేస్తున్నాడు.

తృణావర్తునికి ఊపిరి ఆడటం లేదు. పైగా వల్లమాలిన బరువు.
తట్టుకోలేక పోతున్నాడు తృణావర్తుడు. కళ్లు తేలవేస్తున్నాడు. గొంతులో
గుర గుర ధ్వనివస్తూ ఉంది. తుదకు కృష్ణుని చేతిలో ఊపిరి ఆడక
మరణించాడు తృణావర్తుడు. బాలకృష్ణునితోసహా తృణావర్తుడు
దభాలున నేల మీద ఉన్న పెద్ద బండమీద పడిపోయాడు. పెద్ద
రాక్షసుడు నేల మీద పడటం చూచిన గోపకాంతలు, గోపకులు
భయంతో వణికిపోయారు. బిగ్గరగా ఏడుస్తున్నారు. బండమీద పడ్డ
తృణావర్తుని శరీరము ముక్కలు ముక్కలు అయింది.

తృణావర్తుని మెడకు వేలాడుతూ కేరింతలు కొడుతున్న కృష్ణుని
చూచారు గోపకాంతలు. గబగబా కృష్ణుని తీసుకొని యశోదకు
అప్పగించారు. యశోద కృష్ణుని అక్కున చేర్చుకుంది. ఆమెకు కన్నీళ్లు

ఆగడం లేదు. మృత్యుముఖం నుండి బయట పడ్డ చిన్ని కృష్ణుని చూచి ఆమె హృదయం ఆనందంతో నిండిపోయింది.

బతికి బయటపడ్డ కృష్ణుని చూచి గోకులంలో వారంతా ఆశ్చర్యపోతున్నారు. “దుర్మార్గుడు కాబట్టి ఆ రాక్షసుడు నశించాడు. చిన్నికృష్ణుడు ఏ పాపము తెలియని వాడు కాబట్టి బతికి బయట పడ్డాడు” అని అనుకున్నారు.

ఇంతలో నందుడు అక్కడకు వచ్చాడు. ఈ అద్భుతాన్ని చూచాడు.

మ॥గతజన్మంబుల నేమి నోచితిమో యాగశ్రేణు లే మేమి సే
సితిమో! యెవ్వరి కేమి పెట్టితిమో యే చింతారతిం బ్రొద్దు పు
చ్చితిమో! సత్యము లేమి పల్కితిమో! యే సిద్ధప్రదేశంబు ద్రో
క్కితిమో! యిప్పుడు సూడగంటి మిచటం కృష్ణార్థకున్ నిర్భయున్॥

౯

పూర్వ జన్మలో ఏనోములునోచామో! ఏ యజ్ఞయాగాలు
చేసామో! ఎన్ని దానధర్మాలు చేసామో! ఎన్ని పుణ్యకథలను విన్నామో!
ఎన్ని నిజాలు పలికామో! ఎన్ని పుణ్యక్షేత్రాలు సేవించామో! ఆ పుణ్యఫలం
చేతనే ఈ నాడు నా చిన్ని కృష్ణుడు నిర్భయంగా ఆడుకోవడం
చూడగలిగాము. నేను బ్రాహ్మణులకు చేసిన దానములు, పూజలు
ఫలించాయి. బాలుడు బతికాడు. వసుదేవుడు పలికిన పలుకులు నిజం
అవుతున్నాయి. చిన్నికృష్ణుని జాగ్రత్తగా చూసుకోవాలి” అని అనుకున్నాడు
నందుడు.

యశోద మాత్రం తన బిడ్డ తనకు క్షేమంగా దక్కాడని మురిసిపోయింది. బ్రాహ్మణులకు దానాలు, ధర్మాలు చేయడం, బాలుడికి రక్షకట్టించడంలో మునిగిపోయింది. ఆ రోజు అలా గడిచిపోయింది. గోకులంలో ఉన్న ప్రజలు అంతామరిచిపోయి ఆనందంగా ఉన్నారు.

ఒక రోజు యశోద చిన్ని కృష్ణుని ఒడిలో పడుకోబెట్టుకొని పాలు ఇస్తూ ఉంది. చిన్ని కృష్ణుడు పాలు తాగడం పూర్తి చేసి ఆడుకుంటున్నాడు. చిరునవ్వులు చిందిస్తున్న చిన్నికృష్ణుని చూచి మురిసిపోయిన యశోద బాలుడి నుదురు ముద్దుపెట్టుకుంది. బాలుడితో ముద్దు ముద్దు మాటలు చెబుతూ ఆడుకుంటూ ఉంది. వాడి బాల్యచేష్టలకు మురిసిపోతూ ఉంది.

ఇంతలో కృష్ణుడికి నిద్రవచ్చినట్టుంది. నోరు పెద్దగా తెరిచి ఆవలించాడు. చిన్ని కృష్ణుడి ముంగురులు సవరిస్తూ కృష్ణుని ముఖాన్నే చూస్తున్న యశోదకు బాలకృష్ణుని నోట్లో ఆకాశము, నక్షత్రాలు, గ్రహాలు, స్వర్గము, జ్యోతిశ్శక్రము, భూమి, దిక్కులు, సూర్య చంద్రులు, అగ్ని, వాయువు, సముద్రములు, పర్వతములు, నదులు, అరణ్యములు, మనుషులు, జంతువులు, పక్షులు, జలచరములు సమస్త విశ్వము కనిపించింది.

ఈ అద్భుతమును చూచినయశోద శరీరం జలదరించింది. భయంతో కళ్లుమూసుకుంది. గజగజవణుకుతూ ఉంది. నెమ్మదిగా కళ్లు తెరిచింది. చిన్ని కృష్ణుడు చిరునవ్వులు చిందిస్తూ తన ఒడిలో

నిద్రపోతున్నాడు. అమ్మయ్య ఇదంతా భ్రమ అన్నమాట అని అనుకుంది
యశోద.” అని శుక మహర్షి పరీక్షిత్ మహారాజుకు కృష్ణుడు బండిని
తన్నడం, తృణావర్తుని చంపడం గురించి వివరించాడు.

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము ఏడవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము

ఎనిమిదవ అధ్యాయము.

ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! వసుదేవుడు రహస్యంగా గర్భుడు అనే
పురోహితుడిని పిలిచి నంద గోకులమునకు వెళ్లి నందుని
కుమారుడికి జాతక కర్తలు నిర్వర్తించమని పంపించాడు. వసుదేవుడు
పంపగా గర్భుడు నందగోకులము వచ్చాడు. నందుని ఇంటికి వెళ్లాడు.

గర్భుని చూచిన నందుడు పరమానంద భరితుడు
అయ్యాడు. చేతులెత్తి నమస్కారం పెట్టాడు. అతిథి సత్కారములను
చేసాడు. మంచి ఆసనము మీద కూర్చుండబెట్టి ఇలా అన్నాడు.
“బ్రాహ్మణోత్తమా! తమరు మహానుభావులు. తమరు మా ఇంటికి
రావడమే మహద్భాగ్యముగా భావిస్తున్నాను. తమరు మా వంటి వారిని
ఉద్ధరించడానికే మాబోంట్ల ఇళ్లకు వస్తుంటారు. తమరికి నేను ఏమి
సేవచేయగలను. జ్యోతిశ్శాస్త్రమును తమరు రచించారనీ,

జ్యోతిశ్శాస్త్రములో తమరు నిష్ణాతులు అనీ విన్నాను. మానవులు ఈ జ్యోతిశ్శాస్త్రమును అనుసరించి, తమ భవిష్యత్తును తెలుసుకుంటూ ఉంటారు. తమరు సద్బ్రాహ్మణులు. ఈలోకమునకే గురువులు. మా ఇంటిలో ఒక చిన్ని బాలుడు జన్మించాడు. మా వసుదేవుని భార్య రోహిణికి కూడా ఒక బాలుడు జన్మించాడు. తమరు వారిరువురికి నామకరణం మొదలగు సంస్కారములు చేసి నన్ను కృతార్థుడిని చెయ్యండి.” అని ప్రార్థించాడు.

(ఈ సందర్భంలో పోతనగారు ఒక చిన్ని పద్యం రాసారు. అందులో ఉన్న మొదటి రెండు పదాలు “ఊరకరారు మహాత్ములు” ఈ నాటికీ తెలుగువారి నాలుకల మీద నాట్టమాడుతున్నాయి.)

కం॥ఊరకరారు మహాత్ములు వారధములయిండ్లకడకు వచ్చుటలెల్లన్
గారణము మంగళములకు నీ రాక శుభంబు మాకునిజము మహాత్మా.

నందుని మాటలు విన్న గర్గుడు ఇలా అన్నాడు. “నందా! నేను యదువంశమునకు పురోహితుడను. నీ వన్నమాటలు నిజమే. నాకు జ్యోతిశ్శాస్త్రములో మంచి ప్రవేశం ఉంది. వసుదేవుని కుమారుడు రోహిణి వద్ద పెరుగుతున్నాడు. ఆ శిశువుకు జాతక కర్తలు చేయడంలో ఇబ్బంది లేదు. కాని నీ కుమారునికి జాతక కర్త చేయడంలోనే ఒక చిక్కు ఉంది.

వసుదేవుని కుమారుడికి నీ కుమారుడికీ ఒకే సారి జాతకకర్తలు చేస్తే నీ కుమారుని కూడా వసుదేవుని అష్టమ గర్భంలో పుట్టిన కుమారుడు అనుకొని కంసుడు నీ కుమారునికి ఆపద తలపెట్టే

ప్రమాదం ఉంది. ఎందుకంటే, వసుదేవుని భార్య దేవకికి అష్టమ గర్భంలో ఆడపిల్ల పుట్టింది కదా! ఆమె శక్తి స్వరూపిణిగా మారి “నిన్ను చంపేవాడు వేరేచోట పెరుగుతున్నాడు” అని చెప్పి అంతర్ధానం అయింది. అప్పటి నుండి కంసుడు ఆ బాలుని కొరకు వెదికిస్తున్నాడు. చంపడానికి ప్రయత్నాలు చేస్తున్నాడు. వసుదేవునికి దగ్గర స్నేహితులు ఎవరో ఆరాతీసాడు. పైగా అక్కడ ఆడపిల్ల పుట్టిన సమయంలోనే నీ ఇంట్లో మగపిల్లవాడు పుట్టాడు. ఆ కారణం చేత వసుదేవుని కుమారుడు నీ ఇంట్లో పెరుగుతున్నాడు అని కంసునికి అనుమానము రావచ్చు. యాదవుల పురోహితుడైన నేను ఈ బాలురకు నామకరణం చేసినట్టు కంసునికి తెలిస్తే, అతని అనుమానము బలపడుతుంది. కంసుడు పరమ దుర్మార్గుడు. ఈ ఇద్దరి బాలురకు తీరని అపకారము తలపెడతాడు. ఈ ఆపద దాటే మార్గం ఎలాగా అని ఆలోచిస్తున్నాను.” అని అన్నాడు భర్గుడు.

ఆమాటలకునందుడు ఇలా అన్నాడు. “మహాత్మా! కంసుని వలన నాకు నా కుమారునికి అపకారము జరుగుతుంది అని తమరు తెలిస్తే, ఈ నామకరణము రహస్యంగా జరిపించండి. నేను ఎవ్వరినీ పిలువను. నేను నా భార్య యశోద, వసుదేవుని భార్య రోహిణి, తమరు అంతే. మరొకంటికి తెలియకుండా జరిపించండి. అప్పుడు కంసునికి తెలిసే అవకాశం లేదు కదా!” అని అన్నాడు నందుడు.

అసలు గర్భునికి ఈ ప్రకారంగా రహస్యంగా నామకరణం చెయ్యాలని కోరిక. వసుదేవుడు కూడా ఆ మాటే చెప్పి పంపించాడు. కాని నందుడు యాదవుడు. ఆర్థాటం చేస్తాడు. నందుడు ఎటువంటి

ఆర్థాటం చెయ్యకుండా అతని నోటినుండే నేర్పుగా రహస్యంగా నామకరణం చేయించమని చెప్పించాడు గర్గుడు.

నామకరణమునకు రహస్యంగా ఏర్పాట్లు జరిగాయి. నందుడు, యశోద, రోహిణి, గర్గుడు. ఇద్దరు బాలురు. వీరు తప్ప వేరెవరూ లేకుండా జాగ్రత్త పడ్డారు. గర్గుడు ఇరువురు బాలురకు నామకరణంచేసాడు.

“ఈరోహిణీ పుత్రుడు తన గుణగణములచేత అందరికీ ఆనందం కలిగిస్తాడు కాబట్టి ఇతనికి రాముడు అని నామకరణం చేస్తున్నాను. శాలీరకంగా ఇతడు బలంగా ఉన్నాడు కాబట్టి బలరాముడు అని కూడా పిలుస్తారు. ఇక నీ కుమారుడు కారణ జన్ముడు. ఈ బాలుడు కృష్ణవర్ణముతో పుట్టాడు కాబట్టి కృష్ణుడు అని పిలువబడతాడు. ఇంకా ఈ బాలుడు చేసే పనులను బట్టి వివిధములైన పేర్లతో పిలుస్తారు. ఈ బాలుడు మీ గోకులములో ఉండే గోవులకు, గోపకులకు, గోపకాంతలకు, అందరికీ ఆనందాన్ని కలుగజేస్తాడు. ఈ బాలుని మహిమతో మీకు అన్ని కష్టములు తొలగిపోతాయి. పూర్వము దేవాసుర యుద్ధములో అసురులు దేవతలను ఓడించారు. అప్పుడు శ్రీహరి వారిని రక్షించాడు. కాబట్టి శ్రీహరిని నమ్ముకున్న వారికి ఎటువంటి ఆపదలు రావు. ఇప్పుడు కూడా మీరు శ్రీహరిని నమ్ముకుంటే ఆ కంసుని వలన మీకు ఎటువంటి ఆపదలు రావు. ఈ బాలుడు గుణములలోనూ, ప్రభావములోనూ, సాక్షాత్తు శ్రీహరితో సమానమైన వాడు. మీరు ఈ బాలుని రక్షించండి. మిమ్ములను ఈ బాలుడు రక్షిస్తాడు.” అని గర్గుడు నందుడికి చెప్పాడు. తరువాత గర్గుడు వెళ్లిపోయాడు.

అప్పటికి కృష్ణుడు, బలరాముడు. రెండు చేతులతోనూ, మోకాళ్ల మీద పాకుతున్నారు. ఇల్లంతా కలియ తిరుగుతున్నారు. గోపకులకు, గోపకాంతలకు ఆనందాన్ని కలుగజేస్తున్నారు. వర్షముతో నేలంతా తడిగా ఉంటే ఆ బురదలోనే అటు ఇటు పాకుతున్నారు. ఎవరైనా దారిన పోతుంటే వారి వెంట కొంతదూరం పాక్కుంటూ పోయి, వారు వెనక్కు తిరిగి చూడగానే, వెంటనే భయపడినట్టు వెనక్కు తిరిగి గబగబా తల్లివద్దకు పాక్కుంటూ వస్తున్నారు. ఆ విధంగా బురదలో తిరిగిన రాముడిని, కృష్ణుడిని యశోద ఎత్తుకొని గుండెలకు హత్తుకొని, వారికి తనపాలు తాగించేది. కృష్ణుడు పాలు తాగుతూ, ముందు వచ్చిన రెండు పళ్లతో నవ్వుతుంటే, కృష్ణుని అందమైన ముఖం చూచి యశోద మురిసిపోయేది.

ఆ ప్రకారంగా పెరుగుతున్న బలరామ కృష్ణులు నడవడం మొదలుపెట్టారు. బుడి బుడి నడకలతో పల్లెలో వీధులన్నీ తిరిగేస్తున్నారు. వీధిలో ఆవు దూడలు చెంగు చెంగున ఎగురుతుంటే వాటి తోకలుపట్టుకొని లాగుతున్నారు. అవి వెనక్కు తిరిగి అంబా అని అరిస్తే, అమ్మో అని భయపడి బుడిబుడినడకలతో వెనక్కు పరుగెడుతున్నారు. వీళ్ల ఆటలు చూచి వ్రజములో ఉన్న స్త్రీలు నవ్వుకుంటూ మురిసిపోతున్నారు.

కుమారుల ఆకలిని గ్రహించి యశోద, రోహిణి కృష్ణుడికి, బలరామునికి తమ పాలు పడుతుంటారు. తల్లుల వద్ద పాలు తాగుతూ కేరింతలు కొట్టే బలరామ కృష్ణుల అందమైన ముఖాలు చూస్తూ యశోద, రోహిణి ఆనందంతో పరవశులవుతున్నారు.

నంద గోకులంలో పరమాత్మ ఈ విధంగా ఆడుకుంటూ ఉంటే స్వర్గంలో అష్టరసలు ఆనందంతో నాట్కం చేస్తున్నారు. రామకృష్ణులు మోకాళ్లమీద జోగాడుతూ తలలు ఎత్తి చూస్తుంటే ఆదిశేషుడు తలెత్తి చూచినట్టు ఉంది. వారి తేజస్సు సూర్యచంద్రులవలె దినదిన ప్రవర్ధమానమవుతూ ఉంది. తల్లి ఒడిలో పడుకొని పాలుతాగుతూ కళ్లు మూసుకొని చిరునవ్వు నవ్వుతున్నప్పుడు ఆధ్యాత్మికానందంలో మునిగితేలుతున్న యోగుల లాగా కనిపిస్తారు.

ఆచిన్ని బాలురను చూచి గోకులం అంతా తన్మయత్వంతో పరవశమౌతోంది. చిన్ని కృష్ణుడు చిట్టిపాట్టి మాటలతో అమ్మా అమ్మా అత్తా అంటూ పిలుస్తుంటే యశోద ఆనందసాగరంలో తేలియాడుతూ ఉంది.

జనన మరణములు ఎరుగని శ్రీమన్నారాయణుడు యశోదకు కొడుకుగా పుట్టి మాటలు నేర్చుకుంటున్నాడు. సహస్రపాదుడు అనగా లెక్కలేనన్ని పాదములు కలవాడు, కేవలం రెండు పాదములతో మూడులోకములను ఆక్రమించిన శ్రీహరి, మానవుడుగా పుట్టి తప్పటడుగులు వేస్తున్నాడు. ఒళ్లంతా మట్టిపూసుకొని ఆడుకుంటున్న కృష్ణుడు, ఒంటినిండా విభూతి పూసుకొన్న పరమశివుడలా భాసిల్లుతున్నాడు.

ముఖాన జీరాడే ముంగురులను పైకెత్తి కట్టి ముత్యాల పేరుతో ముడివేసేది యశోద. అప్పుడు బాలకృష్ణుడు చంద్రవంక శిరస్సున ధరించిన శంకరునిలా కనిపించేవాడు. నుదుట పెట్టిన పాడుగాటి ఎర్రని బొట్టు శివుని మూడవకన్నులాగా మెరిసిపోయేది. కృష్ణుని

మెడలో వేసిన నీలమణి, గరళమును మింగిన శివుని మెడలో ఉన్న
నల్లని మచ్చలాగా కనిపించేది. యశోదమ్మ చిన్నికృష్ణుని మెడలో వేసిన
ముత్యాలహారాలు శివుని మెడలో ఉన్న సర్పముల మాదిరి
వేలాడుతుండేవి. ఆ ప్రకారంగా తానూ, శివుడూ ఒకటేనని,
శివకేశవులకు భేదము లేదని లోకానికి చాటిచెబుతున్నట్టు ఉండేది
చిన్ని కృష్ణుని రూపము.

నందుడు ఆ ఊరికి పెద్ద. నందుని కుమారుడు చిన్నికృష్ణుడు.
అందుకని ఊరిలో ఉన్న వారంతా నందుని ఇంట్లో చేరి బాలకృష్ణునితో
ఆడుకొనేవారు. ఇంట్లో ఏపనీ చేసేవారు కాదు. ఆ ప్రకారంగా బలరామ
కృష్ణులు నందుని ఇంట పెరుగుతున్నారు.

బాలకృష్ణుడు ఊరికే కేరింతలుకొడుతుంటే “ఒరేయ్ అరవకు.
నోరుమూసుకొని ఉండు” అని యశోద అరిస్తే, రెండు చేతులతో
గబుక్కున నోరుమూసుకొనే వాడు. మరలా యశోద “మానాన్న రావే.
నా కన్నరావే” అని పిలిస్తే పరుగు పరుగున వెళ్లి అమ్మ ఒడిలో
వాలిపోయేవాడు. తనతోటిబాలురను వెంటేసుకొని అందరి ఇళ్లలో
దూరేవాడు. వాళ్ల ఇంట్లో కుండలలో ఉన్న వెన్న తినేవాడు.
ఏమీఎరగనట్టు వచ్చి “అమ్మా ఆకలవుతూ ఉంది.బువ్వపెట్టవా” అని
అమాయకంగా అడిగేవాడు.

తోటి గోపబాలురతో రకరకాల ఆటలు ఆడేవాడు. “ఒరేయ్
మీరంతా ఆవులు. నేను ఆంబోతును” అని రంకెలు వేస్తూ
పరుగెత్తేవాడు. తనుఒక రాయిమీదకూర్చుని మిగిలినవారిని

కిందకూచోబెట్టి రాజు, ప్రజలు ఆట ఆడుకొనేవారు. తాను దొంగ అనీ, మీరంతా నన్ను పట్టుకోండి అనీ దాక్కినేవాడు. దాగుడుమూతలు, ఉయ్యాల ఆటలు, బంతాలాటలు, దొంగాటలు ఇలా ఎన్నెన్నో ఆటలు ఆడుతూ కృష్ణుడుతన బాల్య చేష్టలతో గోకులంలో ఉండే వారికి నయనానందం కలిగిస్తున్నాడు.

కృష్ణుని అల్లరి మితిమీరి పోయింది. అది గోపకాంతలు సహించలేకపోయారు. వారి ఓర్పు నశించింది. ఒక రోజు యశోద వద్దకు వచ్చి కృష్ణుని అల్లరిపనులను గురించి ఇలా చెప్పారు.

“అమ్మా! యశోదమ్మా! నీ కుమారుని అల్లరి భరించలేక పోతున్నామమ్మా! మా పసిబిడ్డలకు అసలే పాలు చాలవని మేము అల్లాడుతుంటే, నీ కొడుకు వచ్చి దూడలను విప్పి, పాలంతా దూడలచేత తాగిస్తున్నాడు. ఇంక ఆవులు పాలు ఏమిస్తాయి చెప్పు. అని ఒకామె చెప్పింది.

మరొకామె “ఏవమ్మా యశోదమ్మా! నీ కొడుకు మా కళ్లముందు పుట్టాడు. అప్పుడే దొంగతనాలు మరిగాడమ్మా! ఎత్తుగా ఉట్టి మీద ఉన్న వెన్నకుండలు అందుకోవాలని రోళ్లు, పీటలు,బుట్టలు వేసుకొని ఎక్కుతున్నాడమ్మా! మేము ఇంకా ఎత్తుగా పెడితే, కిందనుండి రాయి తీసుకొని కుండలను కొట్టి పాలు కారుతుంటే తాగేస్తున్నాడమ్మా! అదేంటమ్మా ఇలాంటి కొడుకును కన్నావు!” అని మరొకామె అడిగింది.

“ఏవమ్మాయి! వెన్న, పెరుగు తింటే తిన్నాడు. పోతూ పోతూ ఆ వెన్నచేతిని నా కోడలి మూతికి రుద్దిపోయాడు. విషయం తెలియక, నా

కోడలు వెన్న దొంగతనంగా తిన్నాడని,నా కోడలిని చితకబాదాను. నిజం తెలుసుకొని బాధపడ్డాను. నీ కొడుకు అల్లరితో మా ఇళ్లలో మాలో మాకు తగవులు వస్తున్నాయమ్మా” అంటూ మరొకామె చెప్పింది.

“అదీకాకుండా, పక్క వాళ్ల ఇంట్లో పాలు పెరుగు తిని, ఆ కుండలను మా ఇంటి పెరట్లో పారేసాడు. వాళ్ల పాలు పెరుగు మేము దొంగిలించామని మా పక్కింటి వాళ్లు మాతో తగవుకు వచ్చారు. మాలో మాకు పెద్ద కొట్లాట అయింది. ఈ ప్రకారంగా మాలో మాకు కొట్లాటలు పెడుతున్నాడమ్మా నీ సుపుత్రుడు” అని మరొకామె మూతి మూడు వంకరలు తిప్పుతూ మాట్లాడింది.

“ఏవమ్మోయి!నీ కొడుకు దేవుళ్లను కూడా తిడుతున్నాడమ్మా. మా ఇంట్లో ఉన్న దేవుడి బొమ్మల దగ్గరకు పోయి వీళ్లేం దేవుళ్లు. నేనే దేవుడిని. మీ నివేదనలు నాకే పెట్టండి అని పీట వేసుకొని నట్టింట్లో కూర్చున్నాడమ్మా. ఏం చెప్పమంటావు” అని చెబుతుంటే యశోద తన కొడుకు చిలిపి చేష్టలకు పకా పకా నవ్వింది.

యశోద అలా నవ్వుతుంటే మరొకామె ముందుకు వచ్చి “నవ్వింది చాలుగానీ, నేను చెప్పేది కూడా వినవమ్మా యశోదమ్మా! మా ఇంట్లో పెళ్లిగాని ఆడపిల్ల ఉంది కదా! మీవాడు దొంగతనంగా వెన్న తింటుంటే చూచి మా ఆడపిల్ల అడ్డం పోయింది. అవ్వ. చెప్పుకుంటే సిగ్గుచేటు. మీ వాడు మా అమ్మాయి పమిట లాగి, గుండెల మీద గిచ్చి పారిపోయాడమ్మా. చిన్నపిల్లవాడు చేసే పనులేనా ఇవి.” అని తూలనాడింది మరొకామె.

“అదేం చెప్పావు వదినా! నిన్న మా అమ్మాయి వాకిట్లో నిలబడి కృష్ణుడు అటుగా వెళుతుంటే సరదాగా “నీ పేరేంట్రా!” అని అడిగింది. “నీకెందుకే” అంటూ నాకూతురి బుగ్గకొరికి పారిపోయాడు. ఇదమ్మా నీ కొడుకు అల్లరి.” అంటూ మరొకామె వాపోయింది.

“అంతేనా! నిన్న నా కూతురు పెరట్లో స్నానం చేస్తుంటే, ఆమె బట్టలు తీసుకొని పారిపోయాడు. నా కూతురు సిగ్గుతో చచ్చిపోయిందనుకో. చిన్న పిల్లవాడి పనులు ఇవేనటమ్మా!” అని దెప్పిపాడిచింది మరొకామె.

“అదేం-చూసావు. నిన్న నా కూతురితో “నాతో వస్తావా. లేచిపోదాము” అని అన్నాడట అని మరొకామె చెప్పింది.

“ఒకామెకు పెళ్లిఅయి ఇంకా పిల్లలు పుట్టకపోతే, నన్ను పెళ్లిచేసుకోనీకు పిల్లలు పుడతారు” అన్నాడట. ఇవి పసిపిల్లవాడు మాట్లాడాల్సిన మాటలేనా ఇవి.” అని మరొకామె నిలదీసింది.

“ఏవమ్మాయి! నిన్న నా కొడుకు నిద్రపోతుంటే, నీ కొడుకు వచ్చి ఆటలాడుకోడానికి రాలేదని, నా కొడుకు జుట్టును, లేగదూడ తోకకు ముడిపెట్టాడట. ఆ లేగదూడ మా వాడిని వీధుల్లో ఈడ్చుకొని వెళ్లింది. ఏం చెప్పనమ్మా నీ కొడుకు ఆగడాలు.” అని చెప్పింది మరొక ఇల్లాలు.

“అదేం చూసావు. నా కొడుకు వెన్న తింటుంటే, మీ వాడు నా కొడుకు నోటినిండా వెన్న కుక్కాడట. వాడికి ఊపిరి ఆడలేదు. ఏమన్నా జరిగితే నీదే బాధ్యత.” అందిమరొక గొల్లవనిత.

“నిన్న మా ఆడపడుచు నిద్రపోతుంటే నీ కొడుకు ఒక తేలును తెచ్చి ఆమె మీద వేసాడట. ఆ తేలు ఆమెను కసిదీరా కుట్టింది. ఆమె లబోదిబోమంటూ వైద్యుడి దగ్గరకు పరుగెట్టింది. ఇవేనమ్మా పసిపిల్లవాడి చేష్టలు. కాస్తఅదుపులో పెట్టుకో నీకొడుకును.” అంది మరొకామె.

“అమ్మా యశోదమ్మ తల్లీ! నీ కొడుకు ఆగడాలు భరించలేక, మేము మా ఇళ్లకు తాళాలు వేసుకొని వీధులో కూర్చున్నాము. అయినా ఊరుకున్నాడా. వేసిన తాళాలు వేసినట్టే ఉన్నాయి. ప్రతి ఇంట్లో నీ కొడుకు ప్రత్యక్షం అయ్యాడు. పట్టుకోబోతే పారి పోయాడు. అన్ని ఇళ్లలో ఉన్న వెన్న, పాలు, పెరుగు మాయం అయ్యాయి. ఏమిటమ్మా ఈ చోద్యం. నీకొడుక్కు ఈ వయసులోనే మాయలు మంత్రాలు కూడా నేర్పించావా!

ఏవమ్మాయి! మీరు ఊరికి పెద్ద కావచ్చు. మీకు సంపదలు ఉంటే ఉండవచ్చు. అలాఅని చెప్పి నీ కొడుకును ఊరిమీదికి వదిలితే ఊరుకొనేది లేదు. ఆ!!!

“ఓయమ్మ నీ కుమారుడు మా యింట్లను బాలుపెరుగు మననీడమ్మా! పోయెదమెక్కడికైనను మా అన్నల సురభులాన మంజులవాణీ!

“ఏవమ్మాయి యశోదమ్మా!నీ కుమారుడు మా ఇంట్లో పాలు పెరుగు బతకనియ్యడం లేదమ్మా! మా అన్నయ్య నందుడు, మా గోవులమీద ఒట్టేసి చెబుతున్నాము. నీ కొడుకు ప్రవర్తన ఇలాగే ఉంటే,

మేము ఈ గోకులము విడిచిపెట్టి పోవాలిసిందే. మాకు వేరే దారి లేదు.” అని గోపకాంతలు యశోదతో మొరపెట్టుకున్నారు.

అప్పుడుయశోద వారితో ఇలా అంది. “అదేంటమ్మా అలా అంటారు. నా కొడుకు నా ఇల్లు తప్ప మరొకరి ఇంటి గడప తొక్కడు. అసలు మా చిన్ని కృష్ణుడికి పక్క ఇల్లు ఎలా ఉంటుందో కూడా తెలియదు. నా కొడుకు ఇంకా కళ్లు తెరవని పసిగుడ్డు. అమాయకుడైన నా చిన్నికృష్ణుని ఇలా అల్లరి పెట్టడం ఏమన్నా బాగుందా చెప్పండి.” అని నిష్ఠూరంగా మాట్లాడింది యశోద.

ఈమెతో ఏమి చెప్పినా లాభం లేదని, విసుక్కుంటూ వెళ్లిపోయారు గోపకాంతలు. గోకులంలో ఉన్న గోపకాంతలు అందరూవచ్చి తన కుమారుని అల్లరి గురించి ఏకరువు పెట్టినప్పుడు, వారిని సముదాయించడానికి ఏదో వారితో అలా అన్నదే కానీ, యశోదకు తన కుమారుని మీద అనుమానంగానే ఉంది. చిన్నికృష్ణుని వంక కోపంతో చూచింది. కృష్ణుడు మాత్రము ఏమీ ఎరగని వాడివలె, అమాయకంగా మొహం పెట్టాడు. చిరునవ్వు నవ్వాడు. గబగబా వెళ్లి తల్లి ఒడిలో పడుకొని, అమ్మ ఒడిలో మొహం దాచుకున్నాడు. యశోద కోపమంతా చప్పగా చల్లారిపోయింది. ఇంకేం చేస్తుంది యశోద. కొడుకు తల నిమిరుతూ “అలా చేయకూడదు కన్నా! తప్పు కదూ!”అంటూ అనునయించింది.

ఒక రోజు బలరాముడు, ఇంకా గోప బాలురు యశోద వద్దకు వచ్చి “అమ్మాఅమ్మా కృష్ణుడు మట్టితింటున్నాడు” అని చెప్పాడు. యశోద గబగబా బాలకృష్ణుని వద్దకు వెళ్లింది. కృష్ణుని చేతులు గట్టిగా

పట్టుకుంది.

“ఎందుకు మట్టి తింటున్నావు” అని గద్దించి అడిగింది.

“నేను మట్టి తినలేదు” అన్నట్టు తల అడ్డంగాఊపాడు
చిన్నికృష్ణుడు.

“నీ అన్న బలరాముడు, నీ స్నేహితులు చెబుతున్నారు కదా
నువ్వు మట్టితిన్నావని. ఎందుకు తిన్నావు” అని మరలా అడిగింది
యశోద.

అప్పుడు కృష్ణుని జవాబు పోతన గారు మనోహరంగా చెప్పారు.

శా॥అమ్మా మన్నుదినంగ నే శిశువునో? యాకొంటినో? వెట్టినో?
నమ్మంజూడకు వీరిమాటలు మదిన్నన్నీవు కొట్టంగవీ
రిమ్మార్గమ్ముఘటించి చెప్పెదరు కాదేనిన్ మదీయాస్యగం
ధమ్మాఘ్రాణము సేసి నా వచనముల్ దప్పెన దండింపవే.

అమ్మా! మట్టి తినడానికి నేనేమన్నా పారాడే పసివాడినా!
వెరివాడినా! లేక ఆకలితో ఉన్నానా! ఇప్పుడేగా కడుపు నిండా పాలుతాగి
వెళ్లాను. ఇంకా మట్టి ఎందుకు తింటాను. అమ్మా వీళ్ల మాటలు
నమ్మకు. వీళ్లంతా నన్ను ఎలాగైనా నీ చేత కొట్టించాలని చూస్తున్నారు.
అందుకే నా మీద చాడీలు చెబుతున్నారు. కావాలంటూ నా నోరు
తెరుస్తాను. నానోరు వాసన చూడు.మట్టి వాసన వస్తుందేమో! నీ నోరు

మట్టి వాసన వస్తే నీ ఇష్టం వచ్చినట్టు కొట్టు.” అని అన్నాడు కృష్ణుడు.

ఇదేదో బాగానే ఉందనిపించింది యశోదకు.

“సరే అలాగేనోరుతెరువు” అంది యశోద.

కృష్ణుడు నోరుతెరిచాడు.

యశోదకు కృష్ణుడి నోటిలో మట్టి కనపడలేదు.

అనంత విశ్వం కనపడింది.

కం॥ఆ లలితాంగి కనుంగొనె బాలుని ముఖమందు జలధిపర్వతవనభూ
గోళ విభితరణి శశిదిక్ష్వాళికాదికరండమైన బ్రహ్మాండంబున్॥

చరాచర జగత్తు కృష్ణుని నోట్లో గోచరించింది. ఆకాశం,
దిక్కులు, సముద్రములు, వాటి మధ్యద్వీపములు, భూమి,
పర్వతములు, అడవులు, వీచే గాలి, కురిసే వర్షము, మండే అగ్ని, వెలిగే
సూర్యుడు, చంద్రుడు, పారే జలములు, మిలమిలమెరిసే నక్షత్రములు,
విశ్వం అంతా నిండిన తేజస్సు, పంచభూతములు, మనుష్యులు, వారి
ఇంద్రియములు, తన్మాత్రలు, మనో,బుద్ధి,అహంకారములు,
సత్త్వ,రజస్తమోగుణములు, వాటి అహంకారములు, మానవులు చేసే
సమస్తకర్మలు, ఒకటేమిటి ఈ అనంత విశ్వం అంతా కృష్ణుని నోటిలో
ప్రత్యక్షం అయింది. మరొక అద్భుతం ఏమిటంటే నంద గోకులంలో తన
ఇంటి ముందు, కృష్ణుడి నోట్లోకి చూస్తున్న యశోద కూడా ఆమెకు
కనపడింది. యశోద ఆశ్చర్యపోయింది. వివశురాలయింది.

మ॥కలయో! వైష్ణవమాయయో! యితర సంకల్పార్థమో! సత్యమో!
తలపన్ నేరక యున్నదాననా! యశోదాదేవి గానో! పర
స్థలమో! బాలకుడెంత! యీతని ముఖస్థంబై యజాండంబు ప్ర
జ్వలమై యుండుటకేమి హేతువా! మహాశ్చర్యంబు చింతింపగన్॥

ఆ॥బాలమాతృడైనబాలునిముఖమందు విశ్వమెల్ల నెట్లు వెలసియుండు
బాలుభంగి నితడు భాసిల్లుగాని సర్వాత్మడాదివిష్ణుడగుట నిజము॥

ఆ॥ఏ మహాత్మువలన నీ విశ్వరూపంబు గానబడిన బుద్ధి కంపమయ్యె
నా మహాత్ము విష్ణు నఖిలలోకాధారు నార్తులెల్ల బాయ నాశ్రయింతు॥

“ఇది కలా! నిజమా! లేక నా మతిభ్రమణమా! నేనేమన్నా
కలగంటున్నానా! లేక ఏదైనా మాయ నన్ను ఆవహించిందా! లేక వేరే
ఏమన్నా భ్రాంతి నన్ను ఆవహించిందా! ఇది నిజమేనా! ఏమీ అర్థం
కావడం లేదు. అంతా మాయగా ఉంది. అసలు నేను యశోదనేనా!
ఇది మా ఇల్లైనా! లేకపోతే ఈ చిన్ని బాలుడెంత! వీడి నోటిలో ఈ
బ్రహ్మాండము కనపడటం ఏమిటి? దీనికి కారణం ఏమై ఉంటుంది?
ఆలోచించేకొద్దీ మహదాశ్చర్యంకలుగుతూ ఉంది.

ఓ దేవుడా! నన్ను రక్షించు. ఓ దేవా! నీవు తర్కమునకు
అందవు. ఈ సకల జగత్తుకు నీవే ఆశ్రయము. నీ వలననే ఈ జగత్తు
పుట్టి, పెరిగి, నీలో లయం అవుతూ ఉంది. అట్టి నీ పాదములకు
నమస్కరిస్తున్నాను. నా కేమీ అర్థం కావడం లేదు. నీవే నన్ను
రక్షించాలి.” అని ఆ శ్రీహరిని మనసులో ప్రార్థించింది యశోద.

(చిన్ని కృష్ణుడి నోటిలో అనంత విశ్వాన్నిసందర్శించినపుడు యశోద మనసులో మెదిలే భావాలను పోతన గారు పైపద్యంలో మనసుకు హత్తుకునేటట్టు వర్ణించారు. “ఊరకరారు మహాత్ములు” అనే పదాల మాదిరి, ఈ పద్యంలోని మొదటి రెండు పదాలు “కలయో, వైష్ణవ మాయయో” కూడా తెలుగువారికి వాడుకపదాలుగా మారి పోయాయి.)

ఇంతలో కృష్ణుడు చటుక్కున నోరుమూసాడు. యశోదను ఆవరించిన మాయ తొలగిపోయింది. తాను యశోద, వీడు నాకొడుకు చిన్ని కృష్ణుడు అనే మోహంలో పడిపోయింది. తాను చూచిందంతా మరిచిపోయింది. కొడుకుమీద వాత్సల్యంతో కృష్ణుని దగ్గరకు తీసుకుంది. కృష్ణుని తల నిమురుతూ ఉంది. కృష్ణుడు కూడా అమ్మ ఒడిలో ఒదిగిపోయాడు.

కాని యశోద మనసులో ఒక మూల “వీడుసామాన్యుడు కాడు. వేదముల చేత, ఉపనిషత్తులచేత, యోగముల చేత శాస్త్రములచేత కీర్తించబడే ఆ శ్రీమహావిష్ణువే నా కుమారుడుగా పుట్టలేదు కదా!” అని అనుకొంది.” అని శుకుడు కృష్ణుని బాల్యలీలలను గురించి చెబుతుంటే, పరీక్షిత్తు ఇలా అడిగాడు.

“మునీంద్రా! మూడులోకములను, పుట్టించి, పెంచి, లయం చేసే ఆ పరమాత్మ యశోదా నందుల ఇంటిలో కుమారుడుగా పెరగడానికి వారు ఎంత పుణ్యం చేసుకున్నారో కదా! అంతేకాదు, కృష్ణుడు దేవకీ వసుదేవులకు జన్మించి నప్పటికినీ, వారు కృష్ణుని బాల్యక్రీడలను చూచి ఆనందించే భాగ్యానికి నోచుకోలేదు. ఆ అదృష్టం

అయాచితంగా యశోదానందులకు దక్కింది. ఈయశోదా నందులు పూర్వజన్మలలో ఏదో పుణ్యం చేసుకొని ఉంటారు. అందుకే ఈ జన్మలో వారికి ఈ భాగ్యం దక్కింది.” అని అన్నాడు. దానికి శుకమహర్షి ఈ విధంగా సమాధానం చెప్పాడు.

“ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! అష్టవసువులలో ద్రోణుడు అనేవాడు ఒకడున్నాడు. వాడు ఒక రోజు భార్యతో కలిసి బ్రహ్మదేవుని దర్శనానికి వెళ్లాడు. బ్రహ్మదేవుడు వారిని చూచి “మీరు కొంతకాలము మానవ లోకంలో జన్మించవలసి ఉంటుంది. సిద్ధంగా ఉండండి.” అని అన్నాడు. దానికి ద్రోణుడు, ఆయన భార్య ఇలాఅన్నారు. “తమరి ఆజ్ఞ శిరసావహిస్తాము. కాని ఒక విన్నపము. మేము మానవలోకంలో ఉండగా, మాకు దేవదేవుడు అయిన శ్రీహరిమీద అనంతమైన భక్తి కలిగేటట్టు అనుగ్రహించండి. ఎందుకంటే శ్రీహరి మీద భక్తి ఉంటే, దుర్బరమైన మానవజన్మ సంతోషదాయకమవుతుంది.” అని అన్నారు. దానికి బ్రహ్మ నవ్వి “ అసలు ఆ పనిమీదనే మీ ఇద్దరినీ భూలోకంలో జన్మించమని చెప్పాను. మీకోరిక తప్పకుండా నెరవేరుతుంది. సాక్షాత్తు శ్రీమహావిష్ణువు మానవునిగా జన్మించబోతున్నాడు. ఆయనను పెంచి పెద్దచేసే బాధ్యతను మీకు అప్పగిస్తున్నాను. మీరే శ్రీమహావిష్ణువుకు పెంపుడు తల్లి, తండ్రి అవుతారు.” అని అన్నాడు.

ఆ కారణం చేత ద్రోణుడు అనే వసువు నందుడుగానూ, ఆయన భార్య ధర యశోదగానూ జన్మించారు. ఆ కారణం చేత, కృష్ణుడు దేవకీ వసుదేవులకు జన్మించినా యశోదానందుల వద్ద పెరిగాడు.

ఆ ప్రకారంగా కృష్ణుడు తన లీలలతో యశోదానందులను,
గోపకులను, గోపకాంతలను ఆనంద పారవశ్యంలో ఓలలాడిస్తున్నాడు.”
అని శుక మహర్షి పరీక్షిత్ మహారాజుకు కృష్ణలీలలను వినిపిస్తున్నాడు.

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము ఎనిమిదవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము

తొమ్మిదవ అధ్యాయము.

శుక మహర్షి పరీక్షిత్ మహారాజుకు శ్రీకృష్ణుని బాల్య లీలలను
ఈ విధంగా వర్ణిస్తున్నాడు.

“ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! ఒక రోజు యశోద తన
పరిచారికలను వేరే పనుల మీద పంపింది. తను మాత్రం కుండలో
పెరుగు పోసి కవ్వంతో చిలుకుతూ ఉంది. అలా చిలుకుతుంటే వెన్న
పైకి తేలుతూఉంది. ఇంతలో చిన్ని కృష్ణునికి ఆకలి అయింది. “అమ్మా
అమ్మా పాలు ఇవ్వవా” అంటూ తల్లి ఒడిలోకి చేరాడు. “ఉండరా
ఇస్తాను. ఈ కాస్త వెన్న తీసిన తరువాత ఇస్తాను” అని చిలుకుతూ
ఉంది యశోద. యశోదను చిలకనివ్వకుండా కృష్ణుడు కవ్వం గట్టిగా
పట్టుకున్నాడు. “నాకు ఇప్పుడే పాలు కావాలి” అంటూ మారాం
చేయసాగాడు.

“అబ్బబ్బ మరీ అల్లరి పిల్లాడయిపోతున్నాడమ్మా మా గారాలపట్టి” అంటూచిలకడం ఆపి కృష్ణుడిని ఒడిలోకి తీసుకొని పాలు ఇస్తూ ఉంది యశోద. ఇంతలో పొయ్యి మీద పాలు పొంగిపోవడం చూచింది. “అమ్మో పాలు పొంగిపోతున్నాయి కాస్త ఉండరా!” అంటూ కృష్ణుని ఒడిలోనుండి దింపి కింద కూర్చోపెట్టి పాలు పాయి మీది నుండి దింపడానికి వెళ్ళింది.

తనకు పాలు ఇవ్వడం సగంలో ఆపినందుకు కృష్ణునికి పిచ్చి కోపం వచ్చింది. పక్కనే ఉన్న కవ్వం తీసుకొని చిలుకుతున్న కుండను ఠపీమని కొట్టాడు. ఆ కుండ పగిలిపోయింది. కుండలో ఉన్న పెరుగు వెన్న కింద ఒలికి పోయింది. అక్కడే కూర్చుని కింద ఒలికి పోయిన వెన్నను తింటున్నాడు కృష్ణుడు.

యశోద పొయ్యి మీది నుండి పాలు దింపి మరలా వెన్న చిలుకుదామని వచ్చింది. పగిలినకుండ కనపడింది. తల్లి వస్తున్న అలికిడి విని కృష్ణుడు అక్కడి నుండి మెల్లగా జారుకున్నాడు. ఇదంతా తన పుత్రరత్నం కృష్ణుడి పని అని తెలుసుకుంది యశోద. ఒక పక్క కోపం, మరొక పక్క నవ్వు వచ్చాయి యశోదకు. ఇంతకూ ఈ వెన్న దొంగ ఎక్కడ ఉన్నాడా అని వెతికింది.

మరొక గదిలో ఉట్టి మీద దాచిపెట్టిన వెన్న కుండను, అక్కడే ఉన్న రోటిమీదికి ఎక్కి, కిందికి దింపి కుండలో ఉన్న వెన్నను కోతులకు పెడుతున్నాడు. కోతులను మేపుతున్న కృష్ణుని చూచింది యశోద. ఇంక లాభం లేదు. వీడిని దండించాలి లేకపోతే దారికి రాడు అని

అనుకొంది. పక్కనే ఉన్న కర్ర తీసుకుంది. తనను తన్నడానికి
కర్రపట్టుకొని వస్తున్న అమ్మను చూచి భయంతో రోలు దిగి
పారిపోయాడు కృష్ణుడు.

ఎంతో మంది యోగులు ఎంత తపించినా దొరకని ఆ
పరమాత్మను పట్టుకోడానికి యశోద కర్ర తీసుకొని కృష్ణుని వెంట
పరుగెత్తింది. ఒక పక్క జుట్టు ముడి ఊడిపోతుంటే, అలాగే జుట్టు ముడి
వేసుకుంటూ కృష్ణుని పట్టుకోడానికి యశోద పరుగెత్తింది. ఇంక
పరుగెత్త లేక ఆగిపోయాడు కృష్ణుడు. కాటుక పెట్టిన కళ్లను
నులుముకుంటూ బుంగమూతి పెట్టుకొని ఏడుస్తున్నాడు కృష్ణుడు.

ముద్దుల కొడుకు కన్నీళ్లను చూచి కరిగిపోయింది యశోద.
నవ్వుతే కొడుక్కు భయం ఉండదని, కృష్ణుని రెండు చేతులూ పట్టుకొని
కర్రతో బెదిరించసాగింది.

“ఏమండీ! తమరెవరు! తమరు కృష్ణులేనా! పాపం ఎప్పుడూ
వెన్న మొహం చూడలేదా తమరు. కుండలు పగుల గొట్టి వెన్న
తింటున్నారా. తిన్నది చాలక కోతులను కూడా మేపుతున్నారు. పాపం
తమరికి దొంగతనంగా వెన్న తినడమే తెలియదు. తమంతటి బుద్ధి
మంతులు లేనట్టు అమాయకంగా మొహం పెట్టారు. అవునా!

ఒరేయ్! ఎలారా నీతో వేగేది. పట్టుకుందామంటే దొరకవు.
దొరక్కుండా పరుగెడతావు. నిన్ను పట్టుకోవడం పెద్ద పనికాదు తెలుసా!
ఈ ఊరిలో గోపికలు అందరూ నువ్వు ఎవ్వరికీ చిక్కవని అంటారు.
నిన్ను పట్టు కోవడం నాకు తప్ప ఎవరికీ సాధ్యంకాదు తెలుసా!

అదికాదురా! నీకెందుకురా ఈ తిరుగుళ్లు! ఒక్కచోట బుద్ధిగా ఉండవు కదా! నీ అల్లరికి హద్దు లేకుండా పోతోంది. ఒక్కక్షణం ఏమాలితే చాలు ఏదో ఒక తుంటరిపని చేస్తావు. నిన్ను ఇలా కాదు. ఈ రోటికి కట్టేస్తేగానీ కుదురుగా ఉండవు.” అని కృష్ణుని కట్టడానికి తాడు కోసరం అటు ఇటు చూడసాగింది.

పక్కనే ఒక తాడు కనపడింది యశోదకకు. ఆ తాడును తీసుకొని ముందు రోటికి కట్టింది. తరువాత కృష్ణుని నడుము చుట్టు చుట్టింది. తాడు రెండు అంగుళాలు పొడవు తక్కువయింది. మరొక తాడు తీసుకొని ఆ తాడుకు కట్టింది. మళ్ళీ కృష్ణుడి నడుముకు చుట్టింది. ఇంకా రెండు అంగుళాలు తక్కువగా ఉంది. ఎన్ని తాళ్లు తెచ్చిముడి వేసినా ఇంకా రెండు అంగుళాలు తక్కువ అవుతూ ఉంది. యశోద అవస్థ చూచి అక్కడ చేరిన గోపకాంతలు పకా పకా నవ్వుతున్నారు. తన అవస్థ చూచి యశోదకు కూడా నవ్వు వచ్చింది. కృష్ణుని కట్టడానికి పడిన శ్రమకు యశోద ఒళ్లంతా చెమటతో తడిసిపోయింది.

తల్లి అవస్థ చూచాడు కృష్ణుడు. ఇంక చాలనుకొని “అమ్మా! అమ్మా! నన్ను కట్టమ్మా! ఇదిగో తాడు.” అంటూ పక్కనే ఉన్న తాడును యశోదకు అందించాడు. అమ్మ ముందు బుద్ధిగా నిలబడ్డాడు. అప్పటి దాకా చాలని తాడు సరిగా కృష్ణుడు నడుము చుట్టు చుట్టి కట్టడానికి సరిపోయింది. యశోద చిన్ని కృష్ణుని రోటికి కట్టేసింది.

“ఇంక ఎక్కడికి పోతావో చూస్తాను” అని బెదిరించి పనులు చేసుకోవడానికి లోపలకు వెళ్లింది.

ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! శ్రీహరి భక్తపరాధీనుడు, భక్తులకు ఎల్లప్పుడూ వశుడు అవుతాడు, భక్తి అనే పాశములకు కట్టు బడతాడు అని కృష్ణుడు తన బాల్య క్రీడల ద్వారా నిరూపించాడు. యశోదకు పట్టిన అదృష్టము బ్రహ్మశివుడు మొదలగు దేవతలకు కానీ, సాక్షాత్తు లక్ష్మీదేవికి గానీ లభించలేదు అంటే అతిశయోక్తి కాదు. పరమాత్మ భక్తికి కట్టుబడినట్టు దేహాభిమానము కల వారికి కానీ, తాపసులకు గానీ, ఆత్మజ్ఞానులకు కానీ కట్టుబడడు.

ఆ ప్రకారంగా యశోద కృష్ణుని రోటికికట్టి, ఇంటి పనులు చేసుకుంటూ ఉండగా, కృష్ణుడు బుద్ధిగా రోటి పక్కనే కూర్చున్నాడు. చుట్టు చూచాడు. తన పెరటి వైపు చూచాడు. పూర్వ జన్మలో కుబేరుని పుత్రులుగా జన్మించి, శాపవశాత్తు తన పెరట్లో మద్ది చెట్ల రూపంలో నిలిచి ఉన్న నలకూబరుడు, మణిగ్రీవులను చూచాడు కృష్ణుడు. వారికి నారదుడు ఇచ్చిన శాపము విమోచనం అయ్యే సమయం ఆసన్నమయిందని అనుకున్నాడు కృష్ణుడు. తాను కట్టుబడిన రోటిని లాక్కుంటూ ఆ మద్ది చెట్లవైపు వెళ్లాడు.” అని శుక మహర్షి పరీక్షిత్ మహారాజుకు నలకూబరుడు, మణిగ్రీవుల వృత్తాంతమును చెప్పసాగాడు.

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము తొమ్మిదవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్

శ్రీమద్భాగవతము
దశమస్కంధము
పదవ అధ్యాయము.

ఇప్పుడు పరీక్షిత్ మహారాజుకు ఒక సందేహము వచ్చింది.

“మహాత్మా! నలకూబరుడు, మణిగ్రీవుడు కుబేరుని కుమారులు కదా! వారికినారదుడు శాపం ఎందుకు ఇచ్చాడు. శుద్ధసత్వగుణసంపన్నుడైన నారదుడికి కోపం కలిగించే పని వారు ఏం చేసారు? ఈ విషయాలన్నీ నాకు వివరంగా తెలుపండి.” అని అడిగాడు.

శుక మహర్షి ఈ విధంగా చెప్పసాగాడు. “ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! నలకూబరుడు, మణిగ్రీవుడు కుబేరుని కుమారులు. తాము కుబేరుని కుమారులమని, లోకంలో ఉన్న అందరి కన్నా ధనవంతులమనీ, అందగాళ్లమనీ, వారికి అంతులేని గర్వము. పైగా వారు మహాశివునికి అనుచరులుగా నియమింపబడ్డారు.

ఆ పదవి లభించేటప్పటికి వారిగర్వము మితిమీరింది. ఎవరినీ లెక్కచేసేవాళ్లు కాదు. ప్రతిరోజూ జంతువులను వేటాడటం, మద్యము సేవించి, స్త్రీలతో ఆడుతూ, పాడుతూ, విహరించడం వారికి నిత్యకృత్యము అయిపోయింది. ఒకరోజు వారు వేటాడి, అలసిపోయి, స్త్రీలతో మద్యం సేవించి, అక్కడే ఉన్న సరోవరములో బట్టలన్నీ విప్పేసి నగ్నంగా స్నానం చేస్తున్నారు.

ఇంతలో నారద మహర్షి అటుగావచ్చాడు. నలకూబరుడు,
మణిగ్రీవునితో ఉన్న స్త్రీలుసిగ్గు పడి, గట్టు మీదికి వచ్చి బట్టలు
కట్టుకున్నారు. కాని నలకూబరుడు,మణిగ్రీవుడు నారద మహర్షివచ్చినా
లెక్కచేయకుండా అలాగే నగ్నంగా జలకాలాడుతున్నారు.. తనముందు
సిగ్గులేకుండా దిగంబరంగా జలకాలాటలు ఆడుతున్న ఆ
మదోన్మత్తులను చూచాడు నారదుడు. వారితో ఈ విధంగా ఉన్నాడు.

“ఓ యక్షకుమారులారా! పురుషులకు వారు నేర్చుకున్న విద్య
వలన, వారు పుట్టిన మంచి కులము వలన కొంచెం గర్వము కలగడం
సహజం. అటువంటి గర్వము వారి నాశనానికి కారణం కాదు. కానీ
మీరు, మీకు ఉన్న పదవి వలనా, ధనము వలనా గర్వించారు. ఎవరినీ
లెక్కచేయడం లేదు.

ఎవడి కైనా ధనం అపరిమితంగా ఉంటే వాడికి స్త్రీసంభోగము,
జూద వ్యసనము, మద్యపానము వెంటనే అలవడతాయి. మీమాదిరి
ధనమదం కలిగిన వాడు ఎవరినీ లెక్కచేయడు. ఎటువంటి పాడు పని
చేయడానికైనా వెనుదీయడు. తాము శాశ్వతంగా ఈ లోకంలో
ఉంటాము అనుకొని తమ వినోదం కొరకు, తమ ఆహారం కొరకు
అకారణంగా మృగములను వేటాడి వధిస్తుంటారు.

జీవించి ఉన్నంతవరకు ఎంత ఉన్నతంగా జీవించిందో,
కీర్తింపబడిందో, అదేశలీరము, మరణించిన తరువాత మట్టిలో
కలిసిపోతుంది. క్రిమికీటకములకు ఆహారము అవుతుంది. లేక అగ్నికి

ఆహుతి అవుతుంది. ఇటువంటి అశాశ్వతమైన శరీరాన్ని పోషించడం కోసరం, తృప్తిపరచడం కోసరం మానవుడు సాటి మానవులను, జంతువులను చంపడానికి కూడా వెనుకాడడు. ఇటువంటి జీవహింస చేయడం వలన వారు మరణం తరువాత నరకానికి పోతారు.

ఓ నలకూబర, మణిగ్రీవులారా! ఈ శరీరము నాది నాది గర్విస్తున్నారు కదా! నా బోటి వారిని కూడా లెక్క చేయడంలేదు కదా! మరి ఈ శరీరము ఎవరిది? ఈ శరీరం నీకు ఎవరిచ్చారు? ఈ శరీరం నీకు జన్మనిచ్చిన తండ్రిదా! నవమాసాలు మోసిన తల్లిదా! ఆ తల్లిని కన్న తండ్రిదా! నీకు అన్నం పెడుతున్న అన్నదాతదా! నీతో పనిచేయించుకుంటున్న యజమానిదా! లేక నీవు చనిపోయిన తరువాత నిన్ను దహనం చేసే కాటికాపరిదా!

మీకు తెలుసో లేదో! ఈ శరీరము ప్రకృతి నుండి పుట్టింది. ఆ ప్రకృతిలోనే కలిసిపోతుంది. అందువలన ఈ శరీరం ఎవరిదీ కాదు! ఎవరిదీ కాని ఈ శరీరం కోసరం ఇంతటి గర్వము, మదము అవసరమా! ధనమదము చేత గర్వించిన వాడికి తగినమందు వాడి దగ్గర ఉన్న ధనాన్ని లాక్కోవడం. వాడికి దుర్బర దారిద్య్రం ప్రసాదించడం.

దారిద్య్రము మానవుని గర్వమును పోగొట్టి, అతనికి తనేమిటో, తాను ఆచరించ వలసిన ధర్మమేమిటో తెలియజేస్తుంది. దారిద్య్రమును అనుభవించే వ్యక్తి, సాటివ్యక్తి ప్రాణములను తన ప్రాణముల మాదిరిగానే భావిస్తాడు. అతడు అకారణంగా

జీవహింసచేయడు.

కష్టములను అనుభవించేవాడికే సాటి మానవుల కష్టముల గురించి తెలుస్తుంది. ధనమదంతో విర్రవీగేవాడికి, జీవితంలో కష్టము అంటే తెలియని వాడికి, కష్టజీవుల కష్టాలు తెలియవు. ముల్లు గుచ్చుకుని బాధ అనుభవించిన వాడికే, సాటి వాడికి ముల్లు గుచ్చుకుంటే ఎంత బాధ పుడుతుందో అర్థం అవుతుంది. అసలు జీవితంలో ముల్లు అంటే తెలియని వాడికి, ముల్లు గుచ్చుకోని వాడికి ముల్లుగుచ్చుకున్న వాడి బాధ ఏం తెలుస్తుంది?

ధనమదంతో విర్రవీగే వాడి దగ్గర ఉన్న ధనము పోతే దరిద్రం వస్తుంది. అహంకారము నశిస్తుంది. సహజంగా వాడు అన్నమునకు వస్త్రములకు అలమటిస్తుంటాడు. అన్న వస్త్రములకు వాడు పడే కష్టాలే వాడు చేసే గొప్ప తపస్సు. ఆ తపస్సే వాడిలో ఉన్న గర్వాన్ని పోగొట్టి వాడిని ముక్తిమార్గంలో నడిపిస్తుంది.

ఎల్లప్పుడూ ఆకలితో బాధపడేవాడు, అన్నంకోసరం ఆరాటపడేవాడు, ఎటువంటి ఉద్వేగములకు లోను కాడు. వాడి బుద్ధిస్థిరంగా ఉంటుంది. వాడికి సాటి మనుషుల కష్టసుఖాలు తెలుస్తాయి. ఎటువంటి వాడికి సాటి మనుషులను కానీ, జంతువులను కానీ హింసించవలెనని ఆలోచనే ఉండదు. లోకంలో ఉండే వారినందరినీ సమంగా చూచే సాధువులు కూడా దరిద్రులతోనే సాంగత్యం పెట్టుకుంటారు. దరిద్రుడికి కూడా ఎటువంటి దురాలోచనలు లేకపోవడం వలన, తనలో ఉన్న విషయ వాంఛలను నాశనం చేసుకొని, తన చిత్తము శుద్ధిచేసుకోడానికి ప్రయత్నిస్తాడు.

ఎల్లప్పుడూ ఏ కాగ్రచిత్తంతో భగవానుని పాదపద్మములను
సేవించే సాధువులకు, ధనవంతులతోనూ, దుర్జనులతో సహవాసం
చేసేవారితోనూ, అన్నిటినీ తేలిగ్గా తీసుకొనేవారితోనూ, దుష్టులతోనూ,
సాంగత్యం పెట్టుకుంటే ఏమి ప్రయోజనం ఉంటుంది.

ఓ మణిగ్రీవ నలకూబరులారా! మీరు ఇరువురూ
ధనమదాంధులు. మీరు కుబేరుని కుమారులమనీ, ధనము, పదవి
ఉన్నాయనే గర్వంతో విర్రవీగుతున్నారు. అదీకాకుండా మీరు మధ్యపాన
మదోన్మత్తులు. మీరు వేటయందు, విషయవాంఛలయందు,
స్త్రీసంభోగమునందు విపరీతమైన కోరిక ఆసక్తి కలవారు. మీకు
ఇంద్రియనిగ్రహము, మనో నిగ్రహము లేదు. మీరు అజ్ఞానము అనే
అంధకారంలో పడి కొట్టుకుంటున్నారు.

మిమ్ములను ఈ అజ్ఞానము నుండి బయటకు లాగి మీకు
జ్ఞానమార్గమును ఉపదేశింపదలించాను. మీరు లోకపాలకుడైన
కుబేరుని కుమారులు. ఎంతో ఉన్నతంగా ఉండవలసిన వారు. కాని
మీరు మధ్యపానము చేసి, స్త్రీవ్యామోహంలో పడి, మీకు ఒంటి మీద
దుస్తులు ఉన్నాయో లేవో కూడా తెలుసుకోలేని ఉన్నతస్థితిలో ఉన్నారు.
ఆకారణం చేత మీరు అలాగే జడులుగా, కదలకుండా, చెట్లవలె పడి
ఉండండి.

మీకు, చేసిన పాపము అనుభవిస్తున్నాము అని
తెలియడానికి మీకు పూర్వజన్మస్మృతి ఉంటుంది. ఆ ప్రకారంగా నూరు
దివ్య సంవత్సరములు వృక్షములుగా పడి ఉండండి.

శ్రీకృష్ణుని పాద స్పర్శతో మీకు నిజరూపం వస్తుంది. మరలా మీరు
యథాప్రకారంగా దేవత్వమును పొందుతారు.” అని మణిగ్రీవ,
నలకూబరులను శపించి, నారదుడు తన దారిన తాను వెళ్ళిపోయాడు.
నారదుని శాపము మేరకు మణిగ్రీవ, నలకూబరులు మద్దిచెట్లుగా పడి
ఉన్నారు.

నారదుని మాటలు నిజం చేయడానికి కృష్ణుడు తన పాట్లకు
కట్టబడిన రోటిని ఈడ్చుకుంటూ ఆ మద్దివృక్షముల వద్దకు
వెళ్ళాడు.(దామ అంటే తాడు, ఉదరము అంటే పాట్ల. పాట్లకు తాడు
కట్టబడిన వాడు కాబట్టి కృష్ణుడు దామోదరుడు అనిపిలువబడ్డాడు.)

దామోదరుడు రెండు మద్ది వృక్షముల మధ్యలో దూరాడు.
అప్పుడు రోలు అడ్డం తిరిగింది. మద్దిచెట్ల మధ్యనుండి రాలేదు.
దామోదరుడు బలవంతంగా ఆ రోటిని లాగాడు. వెంటనే బలమైన ఆ
మద్దివృక్షములు రెండూ పెళా పెళా విరిగి పడ్డాయి. వేళ్లతో సహా
పెకలింపబడ్డాయి. రెండు మద్దిచెట్లు పెద్ద శబ్దం చేస్తూ నేలమీద
పడ్డాయి. అప్పుడు ఆ రెండు వృక్షముల లో నుండి మణిగ్రీవ,
నలకూబరులు తమ నిజ రూపములతో బయటకు వచ్చారు. తలలు
వంచి దామోదరుడికి నమస్కరించారు. తమ అహంకారము,
మదము వదలగా, దామోదరుని ఇలా ప్రార్థించారు.

“ఓకృష్ణా! దామోదరా! యోగీశ్వరా! నీ ప్రభావము అనంతము.
నీవు పరమపురుషుడవు. ఈ జగత్తునకుమూలకారణము నీవే!
స్థూలము, సూక్ష్మము అయిన ఈ జగత్తు నీరూపమే అని పండితులు
చెబుతారు. నీవు సర్వభూతముల యొక్క దేహములకు, ప్రాణములకు,

వారిలో ఉన్న అహంకారమునకు, వారి ఇంద్రియములకు ఈశ్వరుడవు.
సర్వవ్యాపి అయిన విష్ణుస్వరూపము నీవే! నీకు నాశము లేదు.

ఓ దేవా! నీవు కాలస్వరూపుడవు. త్రిగుణములతో కూడిన ఈ
ప్రకృతి నీస్వరూపమే. నీవు అన్నిభూతములలో అంతర్యామిగా
వెలుగుతున్నావు. నీవు పరబ్రహ్మ స్వరూపుడవు. అట్టి నీకు నమస్కారము.
సామాన్యమానవులకు సాధ్యం కాని విధంగా మత్స్య, కూర్మ, వరాహ
మొదలగు అవతారములను ధరించి, బలపరాక్రమములను
ప్రదర్శించి, మహిమలను చూపుటచే సామాన్య జనులు నీ అవతార
మహిమల గురించి కీర్తిస్తున్నారు. ఓ దేవా! నీవు సకలశుభములను
ప్రసాదించేవాడివి. ఈ లోకములో ఉన్న మానవులకు సకల సంపదలు
ప్రసాదించడానికి, మోక్షమును ఇవ్వడానికి మానవ రూపంలో
కృష్ణుడిగా అవతరించావు. దామోదరుడుగా మాకు దర్శనం ఇచ్చావు.
మాకు శాపవిమోచన కలుగచేసావు.

పరమ కల్యాణమూర్తి! పరమమంగళాకారా! వాసుదేవా!
శాంతస్వరూపా! యాదవకులతిలకా! నీకు నమస్కారము. నారద
మహాముని దయ వలన మాకు నీ దర్శనభాగ్యం కలిగింది. మేము
పరమశివుని సేవకులము. మేము ఇక్కడినుండి పరమశివుని సేవకు
వెళ్లడానికి మాకు అనుమతి ప్రసాదించు. మా వాక్కు ఎల్లప్పుడూ నీ
గుణగణములను కీర్తిస్తూ ఉండాలి. మా చెవులు నీ లీలల గురించి
వింటూ ఉండాలి. మా చేతులు నీకు ప్రీతి కలిగే పనులు చేస్తూ ఉ
ండాలి. మా మనస్సు ఎల్లప్పుడూ నీపాదపద్మములను స్మరిస్తూ ఉండాలి.
మా తల ఎల్లప్పుడూ నీకు నమస్కరిస్తూ ఉండాలి. మా కళ్లు సదా నిన్ను

సేవిస్తూ, నిన్నుపూజిస్తూ ఉండే సాధుజనులను దర్శిస్తూ ఉండాలి.
ఆవిధంగా మమ్ములను అనుగ్రహించు.” అని వేడుకున్నారు నలకూబర,
మణిగ్రీవులు.

ఆ ప్రకారంగా శ్రీమహావిష్ణువును స్తోత్రము చేసిన మణిగ్రీవ,
నలకూబరులతో కృష్ణుడు ఇలా అన్నాడు.

“నారదుడు మీకు శాపం ఇచ్చి మీకు ఎంతో మేలు చేసాడు.
మీలోని ధనమదమును, అహంకారమును పోగొట్టాడు. మీలోని
అజ్ఞానం తొలగిపోయింది. ఇదంతా నాకు ముందే తెలుసు. అందుకే
మీకు శాపవిమోచన కలుగచేసాను. సూర్యుడు రాగానే చీకట్లు
తొలగిపోయినట్టు, నా దర్శనము చేత మీ గర్వము, మదము,
అజ్ఞానము అనే అంధకారము తొలగిపోయింది.

, మణిగ్రీవ, నలకూబరులారా! ఇంక మీరు మీ గృహములకు
వెళ్లండి. ఇంకెప్పుడు గర్వమునకు, మదమునకు లోనుకాకండి.
అందరినీ మీతో సమానంగా చూడండి.” అని పలికాడు కృష్ణుడు.

మణిగ్రీవ, నలకూబరులుకృష్ణుని నమస్కరించి ఉత్తర
దిక్కుగా వెళ్లిపోయారు.” అని శుకమహర్షి పరీక్షిత్ మహారాజుకు
మణిగ్రీవ, నలకూబరుల వృత్తాంతమును వినిపించాడు.

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము పదవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్

శ్రీమద్భాగవతము
దశమస్కంధము
పదకొండవ అధ్యాయము.

“ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! రెండు పెద్ద మర్రి చెట్లు దబ్బున పడ్డ శబ్దం విని గ్రామంలో ఉన్న వారంతా పరుగు పరుగున అక్కడకు వచ్చారు. కూకటి వేళ్లతో సహా లేచి పడి ఉన్న మర్రివృక్షములను చూచారు. వాటి మధ్య కృష్ణుడు నిలబడిఉన్నాడు. కృష్ణునికి కొంచెం కూడా దెబ్బలు తగలలేదు. ఈచెట్లు ఎందుకుపడ్డాయి? ఎలా పడ్డాయి? చెట్లు మీదపడ్డా కృష్ణుడు క్షేమంగా ఎలా ఉన్నాడు? ఈ సందేహాలతో గ్రామస్థులు బుర్రలు గోక్కుంటున్నారు.

అప్పటి దాకా కృష్ణుని చేష్టలు చూస్తున్న గోప బాలురు తాము చూసింది చూసినట్టు చెప్పసాగారు. “మరేమో యశోదమ్మ కృష్ణుడిని రోటికి కట్టేసింది. కృష్ణుడు రోటిని లాక్కుంటూ ఈ చెట్ల మధ్య నుండి వెళ్లాడు. రోలు చెట్ల మధ్య ఇరుక్కుపోయింది. కృష్ణుడు బలంగా లాగాడు. అంతే. రెండు చెట్లు దభేలుమని పడిపోయాయి. మేము ఇక్కడే ఉండి చూచాము. ఇంతలో ఇద్దరు మనుషులు ఆ చెట్ల నుండి బయటకు వచ్చారు. మేముచూచాము.” అని గబా గబా చెప్పారు ఆ బాలురు.

ఇంత విన్నా వారి అనుమానం పోలేదు. బాలుడైన కృష్ణుడు లాగితే ఇంత పెద్ద చెట్లు పడిపోవడమా. అసంభవము. ఇందులో ఏదో మాయ ఉంది. అక్కడ చేరిన వారు అందరూ తలకొకవిధంగా

అనుకుంటుంటే, నందుడు గబా గబా కృష్ణుని కట్లు ఊడదీసాడు. రోటికి కట్టిన కట్లు విప్పాడు. కృష్ణుని ఎత్తుకొని ముద్దులాడి ఇంటికి తీసుకొని వెళ్లాడు. బ్రాహ్మణులను పిలిచి రక్ష కట్టించాడు.

రోజూ మధ్యాహ్నం వేళ ఆ ఊరిలో ఉన్న వారంతా పనులు ముగించుకొని యశోద ఇంటిలో చేరతారు. కృష్ణుని మధ్య నిలబెట్టి చుట్టుకూర్చుంటారు. “ఒరేయ్ కృష్ణా! నువ్వు నృత్యం చేస్తేనీకు లడ్డు పెడతాను. ఆడరా” అనేవారు. వారి మాటలు విన్న కృష్ణుడు చేతులు కాళ్లు ఊపుతూ వంగుతూ లేస్తూ నవ్వుతూ చిట్టిపాట్టి అడుగులతో నృత్యం చేసేవాడు. అది చూచి గోపకాంతలు చేతులు చరుస్తూ చప్పట్లు కొడుతూ కేరింతలు కొట్టేవారు.

“ఒరేయ్ కృష్ణా! ఆ కుండ తీసుకురా” అంటే కృష్ణుడు ఆ కుండను మోయలేక మోస్తూ ఆపసోపాలు పడుతూ తీసుకొని వచ్చేవాడు. ఒక్కోసారి మోయలేక దబ్బున కిందపడేసేవాడు. అది చూచి గోపకాంతలు “మా నాయనే బరువుగాఉందా కన్నా” అంటూ ముద్దులాడేవారు.

“ఒరేయ్ కృష్ణా! అమ్మో పులి వస్తే ఏంచేస్తావురా!” అంటే ఊ హా ఉమ్ అంటూ హుంకరించేవాడు. “కొడతా” అంటూ చేతులు ఊపేవాడు. ఇటువంటి చిట్టి పాట్టి చేతలతో, మాటలతో ఆ ఊరిలో ఉన్న గోపకాంతలకు సంతోషాన్ని కలుగజేస్తున్నాడు కృష్ణుడు.

ఒకసారి వీధిలోకి ఒక పండ్లు అమ్మే ఆమె వచ్చింది. పండ్లుకావాలా అమ్మాపండ్లు అని అరుస్తూ ఉంది. ఆ అరుపులు విన్న

చిన్ని కృష్ణుడు తన రెండు చిట్టి చేతుల దోసిలితో పట్టినన్ని ధాన్యము తీసుకొని బుడి బుడి నడకలతో పళ్లు కొనుక్కోడానికి వీధిలోకి వెళ్లాడు. (ఇటీవలి కాలం దాకా ధాన్యం, బియ్యం ఇచ్చి పండ్లు, కూరగాయలు, తినే పదార్థాలు కొనుక్కోవడం అలవాటుగా ఉండేది.) అలా వెళుతుంటే చిన్ని కృష్ణుని వేళ్ల సందుల్లోనుండి ధాన్యం కారిపోయి ఆఖరుకు ఒట్టి దోసిలి మిగిలేది. “మా నాయనే.పండ్లు కావాలా” అంటూ ఆ పండ్లు అమ్ముకునే ఆమె కృష్ణుని రెండు చేతుల నిండాపట్టినన్ని పండ్లు అందించేది. ఆ పండ్లు తింటూ తోటివారికి పెడుతూ ఆడుకొనే వాడు. మానవులు చేసినకర్తలకు తగిన ఫలితములను ఇచ్చే పరమాత్మ, ఆ పండ్లు అమ్మే ఆమె దగ్గర పళ్లు తీసుకొని ఆమెకు అంతులేని సంపదలను ఇచ్చాడు.

ఒక రోజుసాయంత్రం యశోద, రోహిణి, బలరామకృష్ణులను, ఇంకా గోపబాలురను తీసుకొని యమునా నదీ తీరానికి వెళ్లారు. బలరామ కృష్ణులు, గోపబాలురు ఇసుకలో ఆటలాడుకుంటున్నారు. పొద్దు కుంకినా వీళ్ల ఆటలు ఎంతకూ ఆగక పోవడంతో రోహిణి దేవి యశోదను పిలిచి “యశోదా! వాళ్లను పిలుపు. వీళ్లకు ఆటల్లో పడి ఆకలి కూడా తెలియడం లేదు. పాలు తాగుతారు.” అని చెప్పింది. అలాగేఅక్కా అంటూ యశోద బయటకు వెళ్లి, “రామా, కృష్ణా ఆటలు చాలు గానీ రండిరా పాలు తాగుదురు కానీ. ఎప్పుడో పొద్దునగా అన్నం తిన్నారు. ఇంకా ఆకలి వెయ్యడం లేదా. రండిరండి. ఒరేయ్ బలరామా! ఆ కృష్ణుడిని లాక్కునిరా! ఒరేయ్! రండిరా! మీ నాన్న గారు నందుల వారు మీ కోసం ఎదురు చూస్తున్నారు. మీరు రానిది ఆయన భోజనం చేయరు. రండమ్మా! ఒరేయ్ పిల్లలూ! మీరంతా ఇళ్లకు

వెళ్లండి. పోయి బువ్వ తిని మరలా రండి ఈ లోపల కృష్ణుడు,
రాముడు కూడా లాలపోసుకొని, బువ్వతిని వస్తారు. సరేనా!” అని
కేకలు వేస్తూ ఉంది యశోద.

ఎంతపిలిచినా వాళ్లు ఆటలు మానలేదు. యశోద పోయి
కృష్ణుని బలరాముని చెరోక చేత్తో పట్టుకుంది. “అబ్బబ్బ చూడండి మీ
శరీరాలు ఎలా మట్టికొట్టుకుపోయాయో. ఏం ఆటలురా బాబూ ఇవి.
ఇలా మట్టి పూసుకున్నారు. రండి వచ్చి స్నానం చేయండి. ఒరేయ్ కృష్ణా!
ఈ రోజు నీ పుట్టిన నక్షత్రము రా! వచ్చి మీ నాన్నగారితో పాటు గోదానం
చెయ్యి. అటు చూడు నీ స్నేహితులు అంతా ఇళ్లకుపోయి స్నానాలు చేసి
చక్కగా అలంకరించుకొని బువ్వతింటున్నారు. మీరూ రండిరా!” అని
కృష్ణుని బలరాముని ప్రేమగా రెండు చేతులు పట్టుకొని ఇంటిలోకి
లాక్కుని వెళ్లింది.

ఇద్దరికీ స్నానాలు చేయించింది. ఉతికిన బట్టలు వేసింది.
ఇద్దరినీ కూర్చోబెట్టి వేడి వేడి బువ్వ పెరుగు వెన్న వేసి తినిపించింది. ఆ
ప్రకారంగా కృష్ణుడు బలరాముడు నందవ్రజములో ఆనందంగా
పెరుగుతున్నారు. (బలరామ కృష్ణులు ఇంకా ఐదేళ్లు లోపు పసివారు.
ఇంకా తల్లిపాలు తాగుతున్నారు.)

గోకులంలో అందరూ బలరామకృష్ణుల ఆటపాటలతో
ఆనందిస్తుంటే నందుని మనసులో మాత్రము వసుదేవుని మాటలు
గింగురుమంటున్నాయి. ఏ వేళప్పుడు ఏ ఆపద ముంచుకొస్తుందో అని
భయపడుతున్నాడు. ఈ సందర్భంగా నందుడు ఊరిలో ఉన్న పెద్దలను
పిలిచి ఒక చిన్న సభ ఏర్పాటు చేసాడు. ఊరిలో జరుగుతున్న ఉత్పాతాల

గురించి ఆలోచింపసాగారు. వారిలో ఉపనందుడు అనే వృద్ధ యాదవుడు లేచి ఇలా అన్నాడు.

“ఇటీవలి కాలంలో గోకులంలో జరుగుతున్న పరిణామాలను బట్టి చూస్తే, మనం ఈ గోకులంలో ఉండటం అంత మంచిది కాదు, మనపిల్లలకు క్షేమం కాదు అని పిస్తూ ఉంది. రాముడు, కృష్ణుడు ఇంకా గోకులంలో ఉన్న బాలురను చంపడానికి ప్రయత్నాలు ఎన్నో జరగడం మనం కళ్లారా చూస్తున్నాము.

కృష్ణుడు నెలల బిడ్డగా ఉన్నప్పుడు పూతన అనే రాక్షసివచ్చి పాలిచ్చి చంపడానికి ప్రయత్నించింది. ఆ విష్ణుభగవానుని కృపవలన ఎలాగో బతికి బయటపడ్డాడు. కృష్ణుడు బండి కింద పడుకొని ఉన్నప్పుడు బండి విరిగి పడింది. సుడి గాలి రూపంలో ఒక రాక్షసుడు వచ్చి కృష్ణుని చంపడానికి ప్రయత్నించాడు. దైవం అప్పుడూ కృష్ణుని కాపాడింది. మొన్నటికి మొన్న రెండు పెద్ద మద్ది చెట్లు అకారణంగా కూకటివేళ్లతో సహా కూలిపోయాయి. మన కృష్ణుడు దేవుని దయవలన బతికి బయట పడ్డాడు.

ఇప్పటికి ఇవి జరిగాయి. ఇలాంటిదే ఇంకొకటి జరిగి కృష్ణుని ప్రాణాలు ఆపదలో పడకముందే మనం ఇక్కడి నుండి మరొకచోటికి వెళ్లిపోవడం మంచిది. ప్రతిసారీ దేవుడు రక్షిస్తాడని అనుకోలేము కదా! ఇక్కడికి కొంచెం దూరంలో బృందావనము అనే వనము ఉంది. అక్కడ మన ఆవులకు, పశువులకు సమృద్ధిగా గడ్డి, ఆకులు,మేత దొరుకుతుంది. ఆ ప్రాంతం ఎల్లప్పుడూ పచ్చని చెట్లతో, పచ్చికతో

కళకళలాడుతూ ఉంటుంది. చుట్టూ పచ్చటి అడవులు, కొండలుఉన్నాయి. మనకు కావలసిన పండ్లు, కాయలు, ఆకు కూరలు సమృద్ధిగా దొరుకుతాయి. కాబట్టి ఇంక ఏ మాత్రం ఆలస్యం చేయకుండా మనం అందరం బృందావనానికి వెళ్లిపోదాము. నా సలహా మీ అందరికీ నచ్చితే బండ్రు కట్టించండి. ముందు ఆవులను తోలుకొని కొంతమంది వెళతారు. తరువాత ఆడవాళ్లు బళ్లలో వెళతారు. ఆ వెనక వారికి రక్షణగా మనం అంతా నడిచి వెళదాము.” అని అన్నాడు.

ఉపనందుని మాటలను గ్రామస్థులు అందరూ సమర్థించారు. నందుడు కూడా ఉపనందుని మాటలను పాటించాలని నిశ్చయించుకున్నాడు. అందరూ ప్రయాణ సన్నాహాలు ప్రారంభించారు. గోవులను, దూడలను, ఎద్దులను అన్నిటినీ ఒక చోట చేర్చారు. ముసలివారు, స్త్రీలు, బాలురు బండ్రులోకి ఎక్కారు. యువకులు అందరూ విల్లు అమ్ములు ధరించి రక్షణగా నిలిచారు. మరి కొందరూ కొమ్ములు బూరలు ఊదుతూ ముందు నడిచారు. వీరితో పాటు పురోహితులు కూడా వెళ్లారు.

గోపికా స్త్రీలు అందరూ మంచి మంచి దుస్తులు ఆభరణములు ధరించి బండ్రు ఎక్కారు. అందరూ పాటలుపాడుతున్నారు. యశోద, రోహిణి, బలరాముడు, కృష్ణుడు ఒక బండిలో ఎక్కారు. అందరూ కొంతదూరం ప్రయాణం చేసి బృందావనము చేరుకున్నారు. తమ బండ్రును అర్థ చంద్రాకారంలో నిలబెట్టారు. మధ్యలో గోవులను, దూడలను కట్టేసారు. బృందావనములో ఉన్న ప్రశాంత వాతావరణము, పక్కనే యమునా నది, పచ్చటి అడవులు చూచి వారందరూ ఎంతో సంతోషపడ్డారు.

క్రమక్రమంగా వారు అక్కడ ఇళ్లు నిర్మించుకొని చిన్న గ్రామంగా ఏర్పడ్డారు.

ఇప్పుడు బలరాముడు, కృష్ణుడు కొంచెం పెద్దవాళ్లయ్యారు అంటే సుమారుగా నాలుగేళ్లు. చిన్నిచిన్ని చర్మాకోలలు తీసుకొని ఆవుదూడలను తీసుకొని, ఎంతో దూరం పోకుండా, పక్కనే ఉన్న అడవిలోకి వెళ్లి మేపుతున్నారు. ఆవు దూడలు కూడా చెంగు చెంగున ఎగురుతూ బలరాముడు, కృష్ణుడు, ఇంకా వారి వయసు గోప బాలురతో కలిసి అడవికి మేతకు వెళుతున్నాయి.

ఆవుదూడలు పచ్చికమేస్తుంటే, బలరామ కృష్ణులు, గోపబాలురు చెట్ల నీడలలో కూర్చుని వేణువులు ఊదుతూ ఉండేవారు. చెట్లకు ఉన్న కాయలను రాళ్లతో కొట్టి రాలేవారు. గంతులు వేస్తూ ఆడుకొనేవారు. కొంతమంది తాము ఎద్దుల ఆట ఆడుకుంటూ ఒకరితో ఒకరు కుమ్ముకునేవారు. మరి కొంతమంది పక్షులు, జంతువులు మాదిరి అరుస్తుండేవారు.

ఇలా బృందావనములో రోజులు గడుస్తున్నాయి. కంసుడికి ఈ వర్తమానం చేరింది. కృష్ణుని చంపడానికి మరొక రాక్షసుడిని పంపించాడు. వాడు బృందావనమునకు వచ్చాడు. ఆవుదూడలను మేపుతున్న కృష్ణుని చూచాడు. తానుకూడా ఒక ఆవుదూడగా మారి పోయాడు. ఆవుదూడలలో కలిసిపోయాడు. తోటిబాలురతో ఆడుకుంటున్నప్పటికీనీ, ఎంతో అప్రమత్తంగా ఉన్న కృష్ణుడు ఆ రాక్షసుడు ఆవుదూడ రూపంలో రావడాన్ని ఓరకంటితో గమనిస్తున్నాడు.

బలరాముని పిలిచి ఆ రాక్షసుని చూపిస్తూ కనుసైగచేసాడు.

కృష్ణుడు నక్కుతూ నక్కుతూ ఆ దూడ రూపంలో ఉన్న రాక్షసుని వద్దకు వెళ్లాడు. ఆ దూడ వెనక కాళ్లను పట్టుకున్నాడు. తోక మెలిపెట్టాడు. వెనక కాళ్లను పట్టుకొని పైకి లేపాడు. గిరా గిరా తిప్పాడు. పక్కనే ఉన్న వెలగ చెట్టు మాను కేసి బాదాడు. ఆ దెబ్బకు వెలగ చెట్టు విరిగి నేలకూలింది. ఆ రాక్షసుడు కూడా చచ్చి నేలమీద పడ్డాడు.

భయంకరాకారంతో చచ్చిపడి ఉన్న రాక్షసుని చూచి గోప బాలురు “భలే కృష్ణా! చాలా బాగా చంపావు. లేకపోతే మన ఆవుదూడలను తినడానికి వస్తాడా వీడు. చచ్చాడు దొంగ వెధవ” అంటూ కృష్ణుని పొగిడారు. తరువాత అందరూ తాము తెచ్చుకున్న చర్మి అన్నము తినడానికి ఆకులు తెచ్చుకొని కూర్చున్నారు. అందరూ తాము తెచ్చుకున్న చర్మాలను ఒకరితో ఒకరు పంచుకుంటూ ఆరగించారు. ఆ ప్రకారంగా బృందావనంలో రోజులు నిశ్చింతగా గడుస్తున్నాయి.

ఒక రోజు దూడలన్నీ మేత మేసాయి. వాటికి నీరు తాగించడానికి దగ్గరలో ఉన్న మడుగు దగ్గరకు తీసుకెళ్లారు గోపబాలురు. దూడలు నీళ్లు తాగుతున్నాయి. ఆ నీటిలో ఒక పెద్ద కొంగ నిలబడి ఉంది. తపస్సు చేసుకుంటున్న మునిమాదిరి కళ్లు మూసుకొని ఉంది. ఆ కొంగ ముక్కు బాగా పొడుగ్గా ఉంది. వాడు బకుడు అనే రాక్షసుడు. కృష్ణుని చంపడానికి కంసుడు పంపినవాళ్లలో వీడొకడు.

ఇది గమనించిన కృష్ణుడు వీడు ఏమి చేస్తాడో చూద్దామని ఆ కొంగ దగ్గరగా వెళ్లాడు. బకుడు అనే ఆ రాక్షసుడు తన పాడుగాటి ముక్కుతో కృష్ణుని పట్టుకున్నాడు. కృష్ణుడు “అమ్మో అయ్యో చచ్చానురోయ్” అంటూగిలా గిలా కొట్టుకున్నట్టు నటించాడు. ఇంతలో ఆ బకాసురుడు కృష్ణుని గుటుక్కున మింగాడు. కృష్ణుడు కనపడలేదు. ఇది చూచి గోపబాలకులు “అమ్మో కృష్ణుని కొంగ మింగేసింది. ఏం చెయ్యాలి దేవుడోయ్. దేవుడా రక్షించు. దేవుడా రక్షించు” అంటూకేకలుపెడుతున్నారు.

కొంగ మింగిన కృష్ణుడు కొంగకు మింగుడు పడలేదు. గొంతుకు అడ్డం పడ్డాడు. కొంగకు ఊపిరి ఆడలేదు. వీడితో మనకెందుకని కృష్ణుని బయటకు కక్కేసింది కొంగ. కొంగ నోట్లో నుండి బయట పడ్డ కృష్ణుని చూచి గోప బాలకులు “దేవుడా మా కిష్టయ్యను రక్షించావా” అంటూ దండాలుపెట్టారు. చప్పట్లు కొట్టారు.

తాను మింగినా చెక్కుచెదరకుండా తన ఎదురుగా నిలబడి ఉన్న బాలుని చూచి బకాసురుడు కోపంతో ఊగిపోయాడు. తన ముక్కుతో కృష్ణుని పాడుస్తున్నాడు. కృష్ణుని పాడిచి పాడిచి చంపాలని వాడి ఆలోచన. కాని కృష్ణుడు బకాసురుడి ముక్కుకు అందకుండా అటు ఇటు పరుగెడుతున్నాడు. అదును చూచి బకాసురుడి ముక్కు పట్టుకున్నాడు. వాడి ముక్కును పట్టుకొని రెండుగా పగలదీసి, రెల్లు గడ్డిని చీల్చినట్టు చీల్చాడు. ఆ విధంగా బకాసురుడు చిన్ని కృష్ణుని చేతిలో మరణించాడు.

చిన్ని కృష్ణుని చేతిలో అంత పెద్ద కొంగ చావడం చూచి గోపబాలురు ఆశ్చర్యంతో తలమునకలు అయ్యారు. “ఏమిటీ వింత?” అని గుసగుసలాడుకున్నారు. అంతాతెలిసిన బలరాముడు కృష్ణుని ప్రేమతో కౌగలించుకున్నాడు. కృష్ణుడు నర్తగర్భంగా బలరాముని వంక “మరొకడు చచ్చాడు” అన్నట్టు చూచాడు. బలరాముడు తనలో తాను నవ్వుకున్నాడు.

కృష్ణుడు పేద్ద కొంగను చంపాడు అన్న విషయం బృందావనం అంతా తెలిసిపోయింది. కృష్ణుడు క్షేమంగా ఉన్నాడని తెలిసి అంతా ఊపిరి పీల్చుకున్నారు. “కొంగ కడుపులోకి పోయి బయటకు రావడం మాటలా. మన కృష్ణుడు యముడికే మొగుడు అయ్యాడు” అని ఛలోక్తిగా అనుకున్నారు.

నందుడికి మాత్రము మనసులో భయం ఎక్కువ అయింది. దానికి తోడు మిగిలిన వారు అందరూ ఇలా అనుకున్నారు. “ఇక్కడికి వచ్చినా కృష్ణుడికి ప్రాణ గండం తప్పడం లేదు. అయినా ఇప్పటికి జరిగిన అన్ని సంఘటనలలో కృష్ణుడు క్షేమంగా బతికి బయటపడుతున్నాడు. కృష్ణుని చంపడానికి వచ్చిన రాక్షసులే నాశనం అవుతున్నారు. కృష్ణుడిని చంపడానికి ఎంత మంది వచ్చినా వారంతా అగ్నిలో పడ్డ మిడతలవలె మాడి పోతున్నారు తప్ప కృష్ణుడిని ఏమీ చేయలేకపోయారు. ఏ దేవుడో కృష్ణుని ప్రతిసారీ రక్షిస్తున్నాడు.” అని ఆ కనపడని దేవుడికి మొక్కుకున్నారు ఆ అమాయక గోపకులు.

నందుడు మాత్రము “ఆనాడు గర్గుడు చెప్పిన మాటలు
అక్షరాలా నిజం అవుతున్నాయి. కృష్ణుడు సామాన్య మానవుడు కాడు.”
అని అనుకున్నాడు.

ఈ ప్రకారంగా బలరాముడు, కృష్ణుడు తమ బాల్య వీలలతో
గోకులంలో వారిని ఆనంద పరుస్తూ తమ బాల్యాన్ని దాగుడు
మూతలు, చిక్కుచిక్కుపుల్ల, కోతికొమ్మచ్చి, ఒకరిని ఒకరు
ముట్టుకోవడం లాంటి ఆటలు ఆడుకుంటూ గడుపుతున్నారు.” అని శు
క మహర్షి పరీక్షిత్ మహారాజుకు కృష్ణవీలలను వీనుల విందుగా
వివరిస్తున్నాడు.

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము పదకొండవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము

పన్నెండవ అధ్యాయము.

“పరీక్షిత్ మహారాజా! ఆ ప్రకారంగా కాలం గడుస్తూ ఉంది.
సాధారణంగా కృష్ణుడు, బలరాముడు, గోపబాలురు పొద్దుటే చల్లి అన్నం
తిని, మధ్యాహ్నం తినడానికి అన్నం కట్టుకొని, ఆవుదూడలను తోలుకొని
సమీపములో ఉన్న పచ్చి బయళ్లకు వెళతారు. ఆరోజు మాత్రం తమ
చల్లిభోజనాలను వనంలోనే చెయ్యాలని సంకల్పించాడు కృష్ణుడు.

అంటే కృష్ణుడు వన భోజనాలుచెయ్యాలని అనుకున్నాడు. ఆ విషయం తన స్నేహితులకు చెప్పాడు. వారంతా సంతోషంగా తలలుఊపారు.

మరునాడు అందరూ పెందరాడే నిద్రలేచారు. కృష్ణుడు తన వేణువు ఊదాడు. ఆ వేణునాదానికి బృందావనములో ఉన్న గోప బాలురు అందరూ నిద్ర లేచారు. ముఖాలు కడుక్కిని స్నానాలు చేసారు. చద్దిమూటలు కట్టుకున్నారు. ఆవు దూడలను తోలుకొని సమీపములో ఉన్న వనములోనికి వెళ్లారు. చేతిలో చిక్కములు, ఆవుదూడలను అదిలించడానికి బెత్తములు, ఊదడానికికొమ్ములు, పిల్లనగ్రోవులు తీసుకొని వెళ్లారు. ఆవు దూడలు ముందు వెళుతుంటే వెనక గోపబాలురు కృష్ణుడితో సహా ఎగురుతూ దుముకుతూ వెళుతున్నారు.

అందరూపచ్చిక ఉన్న చోటికి చేరారు. దూడలను మేతకు విడిచారు. తాము చెట్ల కింద చేరారు. చెట్ల కొమ్ములు ఎక్కుతూ, దుముకుతూ పరుగెడుతూ ఆడుకుంటున్నారు. ఒకడు మరొకడి చర్నాకోల ఎత్తుకుపోతే వాడిని తరుము కుంటూ వీడు వెళుతున్నాడు. ఒకడు మరొకడి చద్దిమూట దాచిపెట్టాడు. అది కనపడక వాడు కుయ్యోమొర్రో అంటున్నాడు. ఒకడు మరొకడి వేణువు దూరంగా విసిరివేసాడు. దాని కోసరం వాడు పరుగెడుతున్నాడు.వాడు దగ్గరగా రాగానే ఆ వేణువును దూరంగా ఉన్న మరొకడి దగ్గరకు విసురుతున్నాడు. ఆ వేణువు కలవాడు వాడి దగ్గరకు పరుగెడుతున్నాడు. అలా కాసేపు వాడిని ఏడిపించి వాడి వేణువును వాడికి ఇస్తున్నారు.

కృష్ణుడు దూరంగా వెళ్లి నిలబడితే కృష్ణుని ముట్టుకోవడానికి గోపబాలురు పోటీలు పడి పరుగెడుతున్నారు. కొంతమంది బూరలు ఊదుతున్నారు. మరి కొందరు వేణువులు శ్రావ్యంగా ఊదుతున్నారు. కొందరు పళ్లులు అరుస్తుంటే వాటి మాదిరి అరుస్తున్నారు. కొందరు హంసల నడకను అనుకరిస్తూ వయ్యారంగా నడుస్తున్నారు. మరి కొందరు కొంగలవలె కళ్లుమూసుకొని ఒంటికాలి మీదనిలబడ్డారు. మరి కొందరు నెమలి ఆడినట్టు ఆడుతున్నారు. కొందరు అక్కడు ఉన్న కోతి పిల్లలను పట్టుకొని వినోదిస్తున్నారు. మరి కొందరు కోతులను పట్టుకోడానికి ఒక కొమ్మ మీది నుండి మరొక కొమ్మ మీదికి కోతుల మాదిరి దుముకుతున్నారు. కొందరు కప్పల మాదిరి ఒక చోటినుండి మరొక చోటికి దుముకుతున్నారు. కృష్ణుడు కూడా వారితో కలిసిపోయి ఆడుకుంటున్నాడు. ఆ విధంగా గోపబాలురు అందరూ తమ తమ బాల్యచేష్టలతో ఆనందిస్తున్నారు.

ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! ఎన్నో జన్మల పాటు యమము, శమము, దమము మొదలగు నియమములనుపాటిస్తూ, చిత్తమును, శరీరమును అదుపులో పెట్టుకొన్న యోగులు కూడా ఆ పరమాత్మ సాన్నిధ్యమును పొందలేకపోతున్నారు. కానీ ఈ అమాయక గోపబాలురు నిరంతరము కృష్ణుని తమ ముందుంచుకొని, ఆయనను తాకుతూ, ఆయనతో ఆడుకుంటూ వినోదిస్తున్నారు. వారి అదృష్టము వర్ణింపనలవికాదు కదా!

పరీక్షిత్ మహారాజా! ఆ ప్రకారంగా గోప బాలురు కృష్ణునితో చేరి ఆడుకుంటూ ఉంటే అఘాసురుడు అనే రాక్షసుడు కృష్ణుని

చంపడానికి అక్కడకు వచ్చాడు. ఈ అఘాసురుడు పూతనకు, బకాసురునికి సోదరుడు. ఈ అఘాసురుని ధాటికి దేవతలు కూడా భయపడతారు. అటువంటి అఘాసురుడు కంసుడు పంపగా తన సోదరిని వెతుక్కుంటూ బృందావనమునకు వచ్చాడు. గోపబాలురతో ఆడుకుంటున్న కృష్ణుని చూచాడు.

“వీడేనా నా సోదరి పూతనను, నా సోదరుడు బకాసురుని చంపింది. ఈ రోజు ఈ బాలుని చంపి నా సోదరి సోదరులమనస్సుకు శాంతి కలిగిస్తాను. ఈ బాలుని చంపడం నా సోదరి సోదరులకు తిలోదకాలు ఇవ్వడం లాంటిది. వీడిని, ఈ గోపబాలురను చంపితే ఈ బృందావనలో ఉన్న వారందరూ చచ్చిన తమ సంతానముతో పాటు చస్తారు. కాబట్టి ముందు ఈ కృష్ణుని చంపాలి.” అని నిశ్చయించుకున్నాడు అఘాసురుడు.

ఆ అఘాసురుడు వెంటనే ఒక పెద్ద కొండచిలువగా మారి పోయాడు. వాడి నోరు పెద్ద కొండ గుహలాగా ఉంది. కృష్ణుడు, ఇతర గోపబాలురు ఆడుకునే స్థలం దగ్గర వారికి కనపడేటట్టు తన నోరు కొండ గుహలాగా తెరిచి కదలకుండా పడుకొనిఉన్నాడు. గోపబాలురలో ఒకడు దాని దగ్గరకు పోయి “ఒరేయ్ ఇదేదో కొండగుహ లాగా ఉందిరా. ఇందులో ఏముందో చూద్దామా” అని అరిచాడు. అందరూ అక్కడకు చేరుకున్నారు. వారిలో ఒకడు “ఇదిఅచ్చం పాము నోరు తెరిస్తే ఎలా ఉంటుందో అలా ఉందిరా!” అని అన్నాడు. మరొకడు “బాగా చెప్పావురా. కానీ, ఇది నిజంగా కొండ గుహ అంటావా లేక మనలను చంపడానికి వచ్చిన పెద్ద పాము నోరు తెరిచి పడుకొని ఉందా! చూడు దాని కోరలు ఎలా కత్తులమాదిరి

ఉన్నాయో. దీనినోరు ఆకాశమంత ఉంది. పైగా ఇది తననాలుక బయటకు చాచి పెట్టింది. దీని నాలుక నున్నని రహదారిలా ఉందిరా. అమ్మో! అది విడిచే గాలి ఎంత వేడిగా ఉంది. మాడిపోయేటట్టు ఉన్నాము. మనం దీని ఊలికి పోవద్దు.” అని అన్నాడు ఒక గోపబాలుడు. మరొకడు ముందుకు వచ్చి “ఇది మనలనేంచేస్తుందిరా. ఇదివరకు వచ్చిన కొంగ రాక్షసుడి మాదిరి చస్తుంది. కృష్ణుడు మన పక్కనుండగా మనకు భయమేంటిరా. పదండి దీని అంతు చూద్దాము.” అని అన్నాడు ధైర్యంగా.

వీరిమాటలను విని కృష్ణుడు నవ్వుతున్నాడు. కృష్ణుడి నవ్వు చూచి అందరికీ ధైర్యము వచ్చింది. అందరూ చప్పట్లు కొట్టుకుంటూ అఘాసురుడు చాచిన నాలుక మీదుగా వాడి నోట్లోకి ప్రవేశించారు. కృష్ణుడు కంగారుపడ్డాడు. “ అయ్యో! ఇది మామూలు సర్పంకాదు. నన్ను చంపడానికి వచ్చిన రాక్షసుడు. వీరందరూ తనను నమ్ముకొని ఈ సర్పం నోట్లోకి వెళుతున్నారు. ఇప్పుడు ఎలాగా” అంటూ వారందరినీ వద్దు వద్దు వెళ్లవద్దు అని అడ్డుపడ్డాడు కృష్ణుడు. అప్పటికే ఆలస్యం అయి పోయింది. గోపబాలురు అందరూ పరుగు పరుగున ఆ సర్పం పొట్టలోకి వెళ్లిపోయారు.

అందరూ వచ్చారు కానీ ఇంకా కృష్ణుడు రాలేదు. అందుకని కృష్ణుడు వచ్చేవరకూ, గోపబాలురను మింగకుండా, కృష్ణుని కొరకు ఎదురు చూస్తున్నాడు అఘాసురుడు. అప్పటికే అఘాసుని పొట్టలోకి వెళ్లి పోయిన తన స్నేహితులు జీర్ణం అయిపోయారేమో అని భయపడ్డాడు కృష్ణుడు. “ఇప్పుడేం చెయ్యాలి? వీడిని చంపితే వీడితో పాటు గోప బాలురు మరణిస్తారు. గోపబాలురను కాపాడాలంటే వీడిని

చంపకూడదు. వీడిని చంపాలి కానీ గోపబాలురను కాపాడాలి. ఇది ఎలాగ?” అని ఆలోచిస్తున్నాడు కృష్ణుడు.

ముందు ఈ రాక్షసుని చంపడమే ఉత్తమమైనమార్గము అనుకున్నాడు. వెంటనే తానుకూడా ఆ రాక్షసుని నోట్లోకి ప్రవేశించాడు. కృష్ణుడు తన నోట్లోకి రాగానే అఘాసురుడు నోరు మూసాడు. కాని కృష్ణుడు వాడి గొంతుకు అడ్డం పడ్డాడు. నిలువుగా అడ్డంగా పెరగసాగాడు. కృష్ణుడు అఘాసురుడి గొంతు అంతా నిండి పోయాడు. అఘాసురుడికి ఊపిరి ఆడటం లేదు. గొంతు పగిలిపోయేటట్టు ఉంది. గిలా గిలా కొట్టుకుంటున్నాడు. కృష్ణుడు మాత్రము తన శరీరాన్ని పెంచుతూనే ఉన్నాడు. ఊపిరి ఆడకపోవడంతో అఘాసురుడి ప్రాణాలు, తలను పగులగొట్టుకొని బయటకు వెళ్లిపోయాయి.

అఘాసురుడు మరణించిన తరువాత కృష్ణుడు అఘాసురుని పొట్టలోకి వెళ్లాడు. అక్కడ గోప బాలురు అందరూ చచ్చిపడి ఉన్నారు. వారి నందరినీ తన అమృతతుల్యమైన చూపులతో బతికించాడు. అందరూ గుహ మాదిరి తెరుచుకొని ఉన్న ఆ పాము నోట్లో నుండి బయటకు వచ్చారు. పరమాత్మ చేతిలో మరణించిన ఆ అఘాసురుని శరీరములోనుండి ఒక జ్యోతి బయటకు వచ్చి ఆకాశంలో వెలుగుతూ ఉంది. శ్రీకృష్ణుడు అఘాసురుని శరీరంలోనుండి బయటకు రాగానే, ఆ జ్యోతి కృష్ణునిలో ఐక్యం అయింది.

ఇదంతా పైనుండి చూస్తున్న దేవతాగణములు కృష్ణుని మీద పూలవాన కురిపించారు. జయజయధ్వానాలు చేసారు. కృష్ణుని మహిమను వేనోళ్ల పొగిడారు. ఒక్క స్వర్గలోకమే కాదు బ్రహ్మ లోక

వాసులందరూ కృష్ణుని లీలలను పొగుడుతూ జయజయధ్వానాలు
చేస్తున్నారు. అష్టరసలు నృత్యం చేస్తున్నారు. గంధర్వులు పాడుతున్నారు.
వివిధములైన వాయిద్యములు వాయిస్తున్నారు. కొందరు స్తోత్రపాఠాలు
చదువుతున్నారు.

వారు చేస్తున్న జయజయధ్వానాలు బ్రహ్మదేవుని చెవిని
పడ్డాయి. ఆ కోలాహలం ఏమిటో తెలుసుకుందామని బ్రహ్మదేవుడు
అక్కడకు వచ్చాడు. జరిగింది తెలుసుకున్నాడు. చిన్నికృష్ణుని మహిమను
చూచి ఆశ్చర్యపడ్డాడు.

ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! కృష్ణుడు కొండ చిలువ రూపంలో ఉన్న
అఘాసురుని చంపాడు కదా! ఆ కొండ చిలువ శరీరము ఆ అడవిలో
అలాగే ఎండకు ఎండి పోయింది. చనిపోయేటప్పుడు అది తెరిచిన
నోరు అలాగే పెద్ద కొండగుహలాగా ఉంది. దూడలను మేపడానికి
వచ్చిన గోపబాలురు ఆగుహలో దూరి ఆడుకుంటున్నారు.
బృందావనములో ఉన్న వారుకూడా అప్పుడప్పుడు వచ్చి ఎండిపోయిన
కొండచిలువ శరీరాన్ని ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్నారు.

ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! కృష్ణుడు అఘాసురుని చంపడం
ఆయన ఐదవ సంవత్సరంలో జరిగింది. కాని గోపబాలురు అందరూ ఆ
సంఘటన కృష్ణుని ఆరవ సంవత్సరంలో జరిగిందని బృందావనములో
రకరకాలుగా వర్ణించి చెప్పారు. ఎలాగంటే, పొద్దుటే చద్ది అన్నాలు
కట్టుకొని వెళ్లారు. వనములో తిన్నారు. అఘాసురుడు
వాళ్లనుమింగాడు. కృష్ణుడు అఘాసురుని చంపాడు. గోపబాలురను

బయటకు వచ్చారు. మధ్యాహ్న భోజనాలు చేసారు. అదే రోజు సాయంత్రం గోపబాలురు ఇంటి వస్తూ ఆ కొండచిలువ శరీరాన్ని చూచారు. అప్పటికి అది ఎండిపోయి ఉంది. ఉదయం చచ్చిన కొండ గిలువ సాయంత్రానికి ఎండి ఒరుగు ఎలా అవుతుంది!

సాక్షాత్తు పరమాత్మ అవతార మైన కృష్ణుని విషయంలో ఇదేమీ అసాధ్యం కాదు. విచిత్రము అంతకంటే కాదు. అంతెందుకు కృష్ణుని చంపడానికి వచ్చిన అఘాసురుడుకూడా కృష్ణుని స్వర్గచేత తాను చేసిన పాపములను పోగొట్టుకొని మోక్షమును పొందాడు. భగవంతుని రూపమును బలవంతంగానైనా ఒక్కసారి మనసులో నిలుపుకుంటే, అటువంటి జీవుడికి మోక్షం ప్రసాదిస్తాడు పరమాత్మ. పరమాత్మ అనుగ్రహము ఉంటే సకల జీవులకు ఆత్మసుఖానుభూతి కలుగుతుంది. మాయ పూర్తిగా తొలగిపోతుంది. అటువంటిది, పరమాత్మ స్వరూపుడైన కృష్ణుడు స్వయంగా అఘాసురుని శరీరంలోకి ప్రవేశించిన తరువాత, అఘాసురునికి మోక్షం కలగడంలో వింత ఏముంటుంది!” అని అన్నాడు శుకమహర్షి.

అప్పుడు పరీక్షిత్ మహారాజుకు ఒక సందేహం కలిగింది. శుక మహర్షిని ఈ విధంగా అడిగాడు. “మహర్షీ! ఉదయం చచ్చినకొండ చిలువ సాయంత్రానికి ఎలాఎండి పోయింది. ముందు కాలంలో జరిగిన విషయం తరువాతి కాలంలోజరిగినట్టు ఎలా భ్రమ కలుగుతుంది. కృష్ణుని ఐదవ సంవత్సరంలో జరిగిన అఘాసుర వధ కృష్ణుని ఆరవ సంవత్సరంలో జరిగినట్టు బృందావన వాసులు, గోపబాలురు ఎలా భావించారు. ఆ ఒక్క రోజులో కృష్ణుడి వయసు సంవత్సరం పెరిగిందా! ఈ సంవత్సరం పాటు గోపబాలురు ఎక్కడ

ఉన్నారు! ఏమి చేస్తున్నారు! నాకంతా అయోమయంగా ఉంది. ఈ విషయం నాకు వివరంగా చెప్పండి. వినడానికి చాలా కుతూహలంగా ఉంది.” అని అన్నాడు.

పరీక్షిత్ మహారాజు ఆ విధంగా అడగగానే శుకమహర్షి ఒక్కసారిగా తన మనసులో కృష్ణుని ధ్యానించాడు. ఆయన శరీరం అంతా పులకరించింది. కాసేపు సమాధి స్థితిలోకి వెళ్లిపోయాడు. అప్పుడు జరిగిన విషయములను ఒక్కసారి గుర్తుకు తెచ్చుకున్నాడు. నెమ్మదిగాకళ్లు తెరిచాడు. పరీక్షిత్ మహారాజుతో ఇలా చెప్పసాగాడు.

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము పన్నెండవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము

పదమూడవ అధ్యాయము.

“ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! ఇప్పుడు నీవు అడిగిన ప్రశ్న చాలాగొప్పది. నీ వంటి ఏకాగ్రభక్తులు అడగ వలసిన ప్రశ్న అడిగావు. నీ వంటివారు ఎల్లప్పుడు ఆపరమాత్మయొక్క లీలలను వినడంలో ఆసక్తి చూపుతుంటారు అనడంలో సందేహము లేదు. నీవు అడిగిన విషయము భగవంతుని యొక్క తత్వమునకు సంబంధించినది. అతి రహస్యము. కాని, నీవు కృష్ణభక్తుడవు కాబట్టి నీకు చెబుతున్నాను.

ఎందుకంటే, గురువులు తమ ప్రియమైన శిష్యులకు అత్యంత
రహస్యములైన విషయములను కూడా చెబుతుంటారు కదా!

ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! నీకు కృష్ణుడు అఘాసురుని చంపి
గోపబాలురను రక్షించాడని, ఆ సాయంత్రం అందరూ ఇళ్లకు వెళ్లారనీ,
ఇళ్లకు వెళుతూ ఉంటే వారికి సంవత్సరం పాటు ఎండిపోయి ఉన్న
కొండచిలువ శరీరం కనిపించిందనీ, గోపబాలురు అంతా కృష్ణుడు
ఆరోజు ఉదయమే కొండచిలువను చంపాడని చెప్పుకున్నారని
చెప్పానుకదా! అంటే కృష్ణుడి ఐదవ సంవత్సరంలో జరిగిన సంఘటన
వారికి కృష్ణుడు ఆరవ సంవత్సరములో ఉండగా జరిగినట్టు
అనిపించింది. అంటే ఒక సంవత్సరము తరువాత తెలిసింది అన్నమాట.
అది ఎలా జరిగిందంటే.....

కృష్ణుడు కొండచిలువ (అఘాసురుని) చంపిన తరువాత
మరలా అందరూ తాము అంతకుముందు ఆడుకుంటూ ఉన్న సరోవర
తీరానికి చేరుకున్నారు. అందరికీ ఆకలి వేసింది. బువ్వ తిందామని
అనుకున్నారు. అప్పటికే ఆవుదూడలు కడుపు నిండా పచ్చిగడ్డి తిని ఆ
సరోవరములో స్వచ్ఛమైన నీటిని కడుపారా తాగుతున్నాయి.
ఆవుదూడలు కడుపునిండా నీరు తాగిన తరువాత, గోపబాలురు
అందరూ వాటిని ఆడుకోడానికి స్వేచ్ఛగావిడిచి పెట్టారు.

అందరూ చెట్లకింద అన్నాలు తినడానికి కూర్చున్నారు. అందరూ
ఒకరి దగ్గరగా ఒకరు గుండ్రంగా కూర్చున్నారు. మధ్యలో చిన్ని కృష్ణుడు
కూర్చున్నాడు. అందరూ కృష్ణుని చూస్తున్నారు. చెట్ల ఆకులతో దొప్పలు
చేసుకొని ఆ దొప్పలలో అన్నం పెట్టుకొని తింటున్నారు. ఒకరు తెచ్చుకున్న

పదార్థములనుమరొకరు రుచి చూస్తున్నారు. అందరూ తాముతెచ్చిన పదార్థములను కృష్ణునికి పెట్టి తినిపిస్తున్నారు.

“కృష్ణా! ఈ ఊరగాయ చూడు ఎంత రుచిగాఉందో. కాస్త తిను” అంటూ కృష్ణుని నోటికి అందిస్తున్నారు. గోపబాలురు అందరూ తాము తెచ్చినది పక్క వాళ్లకు పెట్టి వారు తెచ్చుకున్నది తాము తింటున్నారు. కృష్ణుడు కూడా తన వేణువును తాను నడుముకట్టుకున్న ధట్టిలో దోపి, ఎడమ చంకలో ఊదుకునే బూరను పెట్టుకొని, కుడి చంకలో దూడలను అదిలించే బెత్తమును పెట్టుకొని, ఎడమచేతిలో ఆకు దొప్ప, ఆ దొప్పలో మీగడ పెరుగు అన్నము పెట్టుకొని, కుడి చేతి వేళ్ల సందున ఊరగాయ ముక్కలు పెట్టుకొని, దొప్పలో అన్నం తింటూ, ఊరగాయ ముక్కలను నంజుకుంటూ, నవ్వుతూ, నవ్విస్తూ, కేరింతలు కొట్టుకుంటూ భోజనం చేస్తున్నాడు చిన్ని కృష్ణుడు. దేవతలు ఈ వింత దృశ్యాన్ని పైనుండి చూసి ఆనందిస్తున్నారు.

వీరందరూ ఈ ప్రకారంగా చెట్ల నీడలో కూర్చుని అన్నం తింటుంటే, ఆవుదూడలు గెంతుతూ గెంతుతూ వారికి దూరంగా వెళ్లాయి. ఈ విషయాన్ని ఒకడు చూచాడు. “కృష్ణా! మన ఆవుదూడలు కనిపించడం లేదు. ఈఅడవిలో ఎక్కడ తప్పిపోయాయో ఏమో!” అని కంగారుగా అన్నాడు. ఆ మాటలు విన్న కృష్ణుడు లేచి “ఏం భయం లేదు. మీరు అన్నాలు తింటూ ఉండండి. నేను వెళ్లి ఆవుదూడలను వెతికి తోలుకొని వస్తాను.” అని అంటూ కృష్ణుడు చేతిలో ఉన్న మీగడ పెరుగు అన్నంముద్దను కొంచెం కొంచెంగా తింటూ ఆవులను వెదకడానికి వెళ్లాడు.

ధట్టిలో వేణువు, చంకలో బెత్తము, ఎడమ చేతిలో పెరుగు
అన్నం ముద్ద, కుడి చేతి వేళ్ల మధ్య ఊరకాయ ముక్కలు
నంచుకుంటూ, పెరుగుఅన్నం తింటూ, తప్పిపోయిన ఆవు దూడలను
వెతుక్కుంటూ వెళుతున్నాడు కృష్ణుడు. అడవి అంతా గాలిస్తున్నాడు.

ఓ పరీక్షిత మహారాజా! కొండచిలువరూపంలో ఉన్న
అఘాసురుని చంపినపుడు బ్రహ్మలోక వాసులందరూ పైనుండి చూచి
కోలాహలంగా మాట్లాడుకుంటుంటే, అదేమిటో చూద్దామని
బ్రహ్మకూడా బయటకు వచ్చాడని చెప్పానుకదా! బయటకు వచ్చిన
బ్రహ్మదేవుడు కృష్ణుడు అఘాసురుని చంపడం, చెట్లకింద భోజనాలు
చెయ్యడం చూచాడు. లోకపాలకులకు పాలకుడు, అనంత విశ్వాన్ని
తన కడుపులో దాచుకున్నవాడు, నిరాకారుడు, నిర్గుణుడు, తనతండ్రి
అయిన విష్ణుమూర్తి ఈ ప్రకారంగా లీలలు చేయడం చూచి
ఆశ్చర్యపోయాడు. బ్రహ్మదేవుని ఆహంకారం ఆవహించింది. ఈకృష్ణుని
శక్తి ఏపాటితో చూద్దామని అనుకున్నాడు. ఆవుదూడలను అన్నిటినీ
మాయం చేసాడు. వాటి స్వహా పోగొట్టి సమీపంలో ఉన్న కొండ
గుహలో దాచాడు. ఇప్పుడు కృష్ణుడు ఏ లీల చేసి ఆవుదూడలను
రక్షిస్తాడో చూద్దామని ఆతురతగా చూస్తున్నాడు బ్రహ్మదేవుడు.

కృష్ణుడు ఎంత వెదికినా ఆవుదూడలు కనిపించలేదు. ఇంక
వెదికి లాభం లేదని తిరిగి తాము అన్నాలు తింటున్న చెట్టు కిందికి
వచ్చాడు. ఇప్పుడు బ్రహ్మదేవుడు చెట్టు కింద ఉన్న గోపబాలురను కూడా
మాయం చేసాడు. వారికి కూడా స్వహా తప్పించి, ఆవుదూడలను
ఉంచిన కొండ గుహలోనే దాచాడు.

కృష్ణుడికి ఆవుదూడలు కనిపించలేదు. తన స్నేహితులైన గోపబాలురు కూడా కనిపించలేదు. వీళ్లంతా ఎక్కడకు పోయారా అని చుట్టుపక్కల వెదికాడు. ఎక్కడా గోపబాలురు కనిపించలేదు. కృష్ణుడు ఆలోచించాడు. ఇది అంతా తన కుమారుడు బ్రహ్మదేవుని చిలిపి చేష్ట అని తెలుసుకున్నాడు. తాను తలుచుకుంటే వెంటనే బ్రహ్మదేవుడు చేసిన మాయను పటాపంచలు చేసి గోపాలురను, ఆవుదూడలను తిరిగి తన వద్దకు రప్పించుకోగలడు. కాని అలా చేయలేదు. కానీ, బ్రహ్మదేవుడు ఎంతకాలం ఆవు దూడలను, గోపాలురను దాచిపెడతాడో చూద్దాం అనుకున్నాడు.

బ్రహ్మదేవుడు చేసిన మాయకు ప్రతి మాయ చేద్దామని అనుకున్నాడు కృష్ణుడు. ఒకటిగా ఉన్న కృష్ణుడు అనేకం అయ్యాడు. తానే ఆవుదూడలుగానూ, గోపబాలురుగానూ మారి పోయాడు. వారి చేతులలో ఉన్న వేణువులు, బెత్తములు, బూరలు, అన్నము ముద్దలు, ఊరగాయముక్కలు అన్నీ తానేఅయ్యాడు. ఆ గోపబాలకులు ఎలా ఉంటారో, ఎలా ప్రవర్తిస్తారో, ఎలా నడుస్తారో, ఎలా మాట్లాడతారో అలాగే అన్నీ యధాతథంగా అనుకరించసాగాడు. ఇప్పుడు తన చుట్టు గోపబాలురు ఉన్నారు. దూరంగా ఆవుదూడలు పచ్చిక మేస్తున్నాయి. యధాప్రకారంగా వారి మధ్య నిలబడి ఉన్నాడు కృష్ణుడు. కృష్ణుడిని మధ్యలో కూర్చోపెట్టుకొని అందరూ అన్నాలు తింటున్నారు. ఆవుదూడలు పచ్చిక మేస్తున్నాయి. (అంతారామమయం అన్నాడు రామదాసు. ఇక్కడ అంతా కృష్ణమయం అయింది.)

సాయంత్రం కాగానే, అన్నీ తానే అయిన కృష్ణుడు, వేణువు
ఊదుకుంటూ, ఏమీతెలియని వాడి వలె, అన్నీ తానే అయిన
ఆవుదూడలు, గోపబాలురతో సహా తమతమ ఇళ్లకు వెళ్లాడు. కృష్ణుడు
ఒక్కొక్క గోప బాలునికి వాడి ఆవుదూడలను అప్పగించాడు. తాను
కూడా గోప బాలుర రూపంతో, ఆవుదూడల రూపంతో వారి వారి
ఇళ్లలో ప్రవేశించాడు. ఆ ప్రకారంగా ఎవరి ఇళ్లకు వాళ్లు వెళ్లారు. ఆవు
దూడలు కూడా తమ తమ తల్లుల వద్దకు వెళ్లి పాలుతాగుతున్నాయి.

కృష్ణుని వేణు గానం విన్న గోపబాలుర తల్లులు తమ
కుమారులు అడవి నుండి తిరిగి వచ్చారని గబ గబా బయటకు
వచ్చారు. గోపబాలుర రూపంలో ఉన్న కృష్ణుని అక్కున చేర్చుకొని
ముద్దులాడారు. స్నానం చేయించి వేడి వేడి అన్నం తినిపించారు.
కృష్ణుడు కూడా గోపబాలుర రూపంలో వారి వారి తల్లులకు
సంతోషాన్ని చేకూర్చాడు.

ప్రతిరోజూ ఆ గోపబాలురు ఏమేమి చేస్తారో ఆ పనులన్నీ
కృష్ణుడు చేసేవాడు. అదే మాదిరి ఆవుదూడల రూపంలో ఉన్న కృష్ణుడు
ప్రతిరోజూ ఆవు దూడలు ఏమేం చేస్తాయో ఆ పనులన్నీ తుచ
తప్పకుండా చేసాడు. గోవులు కూడా దూడల రూపంలో ఉన్న కృష్ణుని
తమ బిడ్డలు అనుకొని కడుపునిండా పాలు చేపేవి. ఆ ప్రకారంగా
బృందావనములో ఉన్న గోప కాంతలకు కృష్ణుని మీద మాతృభావము
పొంగి పొరలింది. కృష్ణుడు కూడా బృందావనములో ఉన్న గోపస్త్రీలు
అందరూ నా తల్లులు అనే భావనతో వారి మాతృత్వాన్ని మనసారా
చవిచూచాడు. బృందావనములో ఉన్న గోపకాంతలకు కూడా కృష్ణుని

మీద మాతృప్రేమ మొదటి నుండే ఉంది. సాక్షాత్తు కృష్ణుడే తమ కుమారుని రూపంలో తమ వద్ద ఉన్నప్పుడు ఆ పుత్రప్రేమ రెండింతలు అయింది.

ఆ ప్రకారంగా కృష్ణుడు తానే అందరు గోపబాలురుగానూ, ఆవు దూడలు గానూ ఒక సంవత్సరము పాటు ఆడుకున్నాడు. అసలు గోపబాలురు, ఆవు దూడలు బ్రహ్మదేవుని మాయచేత ఆ కొండ గుహలో స్వహతస్థి పడి ఉన్నారు. ఆ ప్రకారంగా భూమి మీద ఒకసంవత్సరం గడిచింది. బ్రహ్మదేవుడి కాలమానం ప్రకారము తృటికాలము గడిచింది. భూమి మీద సంవత్సరము పూర్తి కావడానికి ఇంకా ఐదు రోజులు మిగిలి ఉంది.

అన్నీ తానే అయిన కృష్ణుడు, ఒకరోజు తన అన్న బలరామునితో సహా, అన్నీతానే అయిన గోపబాలురు, ఆవుదూడలతో సహా సమీపములో ఉన్న అడవిలోకి వెళ్లాడు. ఆ సమయంలో ఈ ఆవు దూడలకు తల్లులు అయిన ఆవులను మేపడానికి బృందావనములో ఉన్న గోపకులు ఆవులను పక్కనే ఉన్న గోవర్ధన పర్వతము మీదికి తోలుకెళ్లారు. కృష్ణుడు, అన్నీ తానే అయిన ఆవు దూడలను గోవర్ధన పర్వతము కింద ఉన్న పచ్చిక బయళ్లలో మేతకు వదిలిపెట్టాడు.

ఎత్తైన ప్రదేశములో మేత మేస్తున్న ఆవులు, కింద పచ్చిక తింటున్న తమ దూడలను చూచాయి. కృష్ణుడే ఆవు దూడల రూపంలో ఉన్న దూడలను చూడగానే ఆ గోవులకు తమ దూడల మీద ప్రేమ పెల్లుబికింది. తమ కాపరులను కూడా లెక్కచెయ్యకుండా ఎగురుతూ

దుముకుతూ తమ దూడల వద్దకు పరుగెత్తాయి.

ఉన్నట్టుండి ఆవులు అలా కొండ కిందికి పరుగెత్తడం చూచిన గోపకులు వాటి వెంట పడ్డారు. వాటిని ఆపడానికి నానాతంటాలు పడ్డారు. కోపంతో వాటిని కొడుతున్నారు. కాని ఆవులు గెంతుతూ దూకుతూ తమ దూడల వద్దకు పరుగెత్తాయి. తమ దూడలను చూడగానే వాటి పాదుగుల నుండి పాలు కారడం మొదలుపెట్టాయి. ఆవులు తమ తమ దూడల శరీరాలను నాకుతున్నాయి. వాసన చూస్తున్నాయి. దూడలు కూడా తమ తల్లుల పాదుగులను కుడుస్తూ పాలు తాగుతున్నాయి.

ఆ గోవులను పట్టుకునేందుకు వాటి వెంట పరుగెత్తుతూ కిందికి వచ్చిన గోపకులు కూడా కొండ కింద ఆవు దూడలను మేపుతున్న తమ కుమారులను చూచారు. ఆవుల మీద వారికి ఉన్న కోపం ఎగిరిపోయింది. వారు కూడా పరుగు పరుగున తమ పుత్రుల వద్దకు వచ్చారు. వారు తమ కుమారులను కౌగలించుకొని నుదుట ముద్దుపెట్టుకొని తమ సంతోషాన్ని వెల్లడించారు. అలా కొంచెం సేపు ఉన్న తరువాత ఆ గోపాలురు తమ గోవులను తోలుకొని కొండమీదికి వెళ్లిపోయారు.

ఇదంతా చూస్తున్న బలరామునికి ఒక సందేహంకలిగింది. రోజూ చూచే ఆవుదూడలే కదా. మరి ఈ రోజు గోవులకు తమ దూడల మీద ఇంత మమకారం ఎలాకలిగింది. అలాగే గోపాలురకు కూడా తమ పుత్రులమీద ఉన్నట్టుండి ఇంత మమకారం ఎలా పుట్టింది. ఇదంతా అయోమయంగా ఉంది. వీళ్లను ఏదైనా రాక్షస మాయ

ఆవహించిందా! లేక కృష్ణుడే ఈ మాయ సృష్టించాడా. నేను కూడా ఈ మాయలో పడ్డాను ఉంటే ఇది తప్పకుండా విష్ణుమాయ అయి ఉంటుంది.” అని అనుకున్నాడు బలరాముడు.

తనజ్ఞాన నేత్రంతో చూచాడు బలరాముడు.. అప్పుడు ఆశ్చర్యంగా గోపబాలురు, ఆవుదూడలు అందరూ కృష్ణుని రూపంలో కనిపించారు. గోపబాలురు, ఆవు దూడలు అన్నీ కృష్ణుని రూపంలో దర్శనం ఇచ్చాయి. ఇంతమంది కృష్ణులా! ఇదంతా కృష్ణమాయ అనుకుంటూ వెంటనే కృష్ణుని వద్దకు వెళ్లాడు.

“కృష్ణా! ఇదంతా ఏమిటి! బృందావనములో ఉన్న ప్రజలు అందరూ దేవతాగణములనీ, గోవులు అన్నీ ఋషిగణములు అనీ నాకు తెలుసు. ఈవ్యవహారం చూస్తుంటే నాకు అలా అనిపించడం లేదు. ఇప్పుడు గోవులు, గోపబాలురు అందరూ నీ రూపంతో కనపడుతున్నారు. నాకేమీ అర్థం కావడం లేదు. ఇంతకూ ఏంజరిగింది. నాకు వివరించు.” అని అడిగాడు బలరాముడు.

కృష్ణుడు తాను అఘాసురుని చంపడం, ఇంతలో బ్రహ్మ తన మాయను ప్రయోగించి ఆవుదూడలను, గోపబాలురను మాయం చెయ్యడం, తాను ఆవుదూడలుగా, గోపబాలురుగా వారి రూపాలు ధరించడం, ఒక సంవత్సరం నుండి ఇదంతా జరుగుతూ ఉండటం...అంతా వివరంగాచెప్పాడు కృష్ణుడు.

ఈ సంవత్సరకాలము బ్రహ్మగారికి తృటి కాలం గడిచినట్టుగా ఉంది. తాను మాయం చేసిన ఆవుదూడలు, గోపబాలురు ఎలా ఉన్నారో చూద్దామనుకున్నాడు బ్రహ్మ. తాను దాచిపెట్టిన గుహలో గోపబాలురు, ఆవుదూడలు క్షేమంగా ఉన్నట్టు గ్రహించాడు. కృష్ణుడు ఏంచేస్తున్నాడో అని కృష్ణుని వంక చూచాడు. బ్రహ్మగారికి ఆశ్చర్యం వేసింది. తాను గుహలో దాచి పెట్టిన ఆవుదూడలు, గోపబాలురు యథాతథంగా కృష్ణుని వద్ద ఉన్నాయి.

బ్రహ్మతనలో తాను ఇలా అనుకున్నాడు. “ఏమిటీ మాయ! నేను దాచి పెట్టిన గోపబాలురు, గోవత్సములు అన్నీ గుహలో సుషుప్తావస్థలో ఉన్నాయి. అవే దూడలు, ఆ గోపబాలురు కృష్ణునితో ఆడుకుంటున్నారు. ఇది ఎలా సాధ్యం? ఈ బాలురు, ఆవుదూడలు ఎక్కడి నుండి వచ్చాయి. ఇంతకూ తాను దాచి పెట్టిన వారు అసలైన గోపబాలురా లేక ఇక్కడ కృష్ణునితో ఆడుకుంటున్న వారు అసలైన గోపబాలురా! అసలు ఏదో కల్పితం ఏదో తెలుసుకోలేకపోతున్నాను. ఏమీ అర్థం కావడం లేదు.” అని తనలో తాను తర్కించుకుంటున్నాడు బ్రహ్మ.

ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! బ్రహ్మ సాక్షాత్తు విష్ణువు కుమారుడు. ఈ మోహములకు అతీతుడు. అటువంటి బ్రహ్మ కృష్ణుని తన మాయలో పడవేయబోయి తానే కృష్ణుని మాయలో పడ్డాడు. సూర్యుని వెలుగు ముందు మిణుగురు పురుగుల వెలుగు వెలవెలబోయినట్టు, విష్ణుమాయ ముందు బ్రహ్మదేవుని మాయ ఎందుకూ పనికిరాకుండా పోయింది.

ఆ ప్రకారంగా ఆలోచించిన బ్రహ్మ మరొక సారి కృష్ణుని వద్ద
 ఉన్న గోప బాలుర వంక, గోవత్సముల వంక చూచాడు. మరలా
 ఆశ్చర్యపోయాడు. బ్రహ్మకు గోపబాలురు, ఆవు దూడలు కనపడలేదు.
 వారి స్థానంలో వందలమంది కృష్ణులు కనపడుతున్నారు. అందరూ
 పీతాంబరములు కట్టుకొని, నెమలి పింఛములు పెట్టుకొని శ్యామల
 వర్ణంతో మురళి వాయిస్తూ కనపడ్డారు. అందరికీ విష్ణుమూర్తి మాదిరి
 నాలుగు భుజాలు, శంఖము, చక్రము, గద మొదలగు ఆయుధములు,
 తలమీద నవరత్నఖచిత కిరీటములు, చెవులకు కుండలములు,
 మెడలో వనమాలలు, తులసి మాలలు, కంఠసీమలో కౌస్తుభమణి,
 చేతులకు కంకణములు, పాదములకు నూపురములు (కడియాలు)
 ఈ ఆభరణములతో మెరిసిపోతున్నారు. వారందరి పెదవుల మీద
 మెరిసే చిరునవ్వులో సత్వగుణము, క్రీగంటి చూపులో రజోగుణము
 కనపడుతున్నాయి. వారందరూ అచ్చు విష్ణుమూర్తులవలె
 కనపడుతున్నారు. బ్రహ్మగారి కళ్లకు వారంతా భూత, వర్తమాన, భవిష్యత్
 కాలములకు అతీతులుగా కనపడ్డారు. వారినుండి వెలువడే ప్రకాశంతో
 ఆ ప్రదేశం అంతా నిండిపోయింది. లోకంలో ఉన్న కదిలేవి, కదలనివి
 అన్నీ చేతనత్వము పొంది శ్రీహరి రూపములను ఉపాసిస్తున్నాయి.
 వారందరూ అణిమాది అష్టసిద్ధులతోనూ, మహత్తత్వము మొదలగు 24
 తత్వములతోనూ కూడుకొని ఉన్నారు. కాలము, స్వభావము,
 సంస్కారము, కామము, కర్మ, సత్వరజస్తమోగుణములు అన్నీ పరమాత్మ
 స్వరూపములనుసేవిస్తున్నాయి.

ఈ ప్రకారంగా బ్రహ్మ గారు అంతా విష్ణుమయం అయిన
 గోపబాలురను, గోవత్సములను చూచాడు. బ్రహ్మగారికి మనసులో

కలత, ఆశ్చర్యము ఒకేసారి కలిగాయి. ఆయన కాళ్లు చేతులు ఆడటం లేదు. కదలికలేని మట్టి బొమ్మలాగా నిలబడి పోయాడు.

ఇదంతా ఏమిటో? ఎలా జరిగిందో? బ్రహ్మగారికి అర్థం కావడం లేదు. అంతా అయోమయంగా తోచింది. బ్రహ్మగారు ఒక విధమైన మోహంలో పడిపోయాడు. ఇంకా బ్రహ్మగారిని తన మాయలో ఉంచడం ఇష్టంలేక కృష్ణుడు తన మాయను ఉపసంహరించాడు. బ్రహ్మగారు కళ్లునులుముకొని చూచాడు. అక్కడ గోపబాలురు లేరు. ఆవు దూడలు లేవు. నాలుగు దిక్కులా చూచాడు. ఎవ్వరూ కనపడలేదు. తను గోపబాలురను, ఆవుదూడలను మాయం చేసినప్పటి దృశ్యం కనిపించింది.

కృష్ణుడు ఒక చేతిలో పెరుగు బువ్వపెట్టుకొని, ఊరగాయ ముక్కలను చేతి వేళ్ల మధ్య ఇరికించుకొని, ఆవు దూడలను వెతుక్కుంటూ అటు ఇటు తిరగడం బ్రహ్మగారి కంట పడింది. ఇదంతా కృష్ణమాయ అని బోధపడింది బ్రహ్మగారికి. వెంటనే తన వాహన మైన హంసను దిగి కృష్ణుని ముందు సాష్టాంగ పడ్డాడు. సాక్షాత్తు తన తండ్రి గారైన శ్రీమహావిష్ణువు యొక్క అవతారమూర్తి అయిన బాలకృష్ణుని పాదములను తన ఆనంద భాష్పములతో తడిపాడు. మెల్లిగా పైకి లేచాడు. మోకాళ్ల మీద నిలబడ్డాడు. కళ్లు తుడుచుకున్నాడు. వినయంగా రెండు చేతులుజోడించి నమస్కరిస్తూ గద్గద స్వరంతో ఇలా స్తుతించాడు.

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము పదమూడవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము

పదునాలుగవ అధ్యాయము.

(దశమస్కంధంలో అత్యంత ముఖ్యమైన అధ్యాయము)

“ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! కృష్ణమాయతో మోహం చెందిన బ్రహ్మగారు, ఆ మాయ విడిపోగానే, బాలకృష్ణుని ముందు మోకరిల్లి కృష్ణుని ఈ విధంగా స్తుతిస్తున్నాడు.

“ఓ నీలమేఘశ్యామా! పీతాంబరధారి! నందనందనా! శిఖిపింఛమౌళీ! వనమాలధారి! ఆహా! చేతిలో వెన్నముద్ద, ధట్టిలో వేణువు, చంకలో కొమ్ముబూర, ఎంత ముద్దుగా, ముచ్చటగా ఉన్నావయ్యా! నీకు నా నమస్కారము.

ఓ దేవదేవా! నీవు దయామయుడవు. శుద్ధసత్వగుణ స్వరూపుడవు. నీ ఇష్టం కొట్టి ఈ రూపం ధరించావు. నీ రూపము పంచ భూతములతో, పంచతన్మాత్రలతో ఏర్పడినది కాదు. ఆ కారణం చేత నీ మహిమలను తెలుసుకోవడం మాకు సాధ్యం కాదు. నీగురించి ఈ శరీరంతోనే కాదు మనసుతో కూడా తెలుసుకోలేము. అటువంటి నీకు నమస్కారము.

ఓ దేవా! ఈ మానవులు జ్ఞానం సంపాదించడానికి ఎంతో శ్రమపడుతుంటారు. ఆ శ్రమ అంతా వ్యర్థము. దానికి బదులు

సత్పురుషుల సాంగత్యంలో జీవితం గడుపుతూ, వారు చేసే బోధనలు వింటూ, వాని నోటి గుండా నీ లీలలను, నీ మహిమలను ఆస్వాదిస్తుంటే, నీ మీద భక్తి కలిగి ఉంటే, వారు ఏ జ్ఞానము సంపాదించకపోయినా, ఏ కర్మలు చేయకపోయినా ఎటువంటి నష్టం లేదు. ముల్లోకములచేత జయింపబడని నీవు, అటువంటి వారికి దాసుడవు అవుతావు.

ఓ దేవా! ఈ మానవులు జ్ఞానం సంపాదించడానికి ఎన్నో గ్రంథాలు చదువుతూ ఉంటారు. తర్కవితర్కాలు చేస్తుంటారు. కాని నీ మీద ఏ మాత్రం భక్తి కలిగి ఉండరు. భక్తిలేని జ్ఞానము ఎందుకూ పనికిరాదని వారికి తెలియదు. లోపల గింజలు లేనట్టి ధాన్యమును ఎంత దంచినా పొట్టు మిగులుతుందే కానీ, బియ్యము రావు కదా. దంచిన శ్రమ మాత్రమే మిగులుతుంది. అలాగే భక్తి ఏ మాత్రం లేని జ్ఞానము సంపాదించడం మొదలు పెడితే శ్రమ మాత్రమే మిగులుతుంది కానీ వేరు ఏ ప్రయోజనము కలుగదు.

ఓ దేవా! పూర్వము ఋషులు, యోగులు యోగ మార్గం ద్వారా ఎటువంటి ఫలితములను పొందలేకపోయారు. కాని వారు నీ కథలను వింటూ, నీ మీద భక్తినిపెంపొందించుకొని, వారు చేసిన వైదిక కర్మలను, వాటి ఫలితములను నీకు అర్పించి, ఆత్మజ్ఞానమును సంపాదించారు. తరువాత ఏమాత్రం శ్రమలేకుండా ఉత్తమ గతులు పొందగలిగారు.

ఓ దేవా! నిన్ను తెలుసుకోడానికి ఒకటే మార్గం ఉంది
అనుకుంటున్నాను. నిర్గుణము, నిరాకారము అయిన నీ
స్వరూపమును ధ్యానము, సమాధి ద్వారా తెలుసుకొని, నీతో తాదాత్మ్యం
పొందిన గురువులను ఆశ్రయించి, వారి బోధనలను శ్రద్ధతో విని, ఆ
బోధనలను అనుసరించి, ప్రాపంచిక విషయములను, వికారములను
వదిలిపెట్టి, నీ మీద భక్తిని పెంపొందించుకొని, నీ గురించి ధ్యానం
చేస్తూ, నిర్మల మైన అంతఃకరణముతోనే నీ నిర్గుణ స్వరూపము
గురించి తెలుసుకోగలరు.

ఓ దేవా! ఈ భూభారమును తగ్గించడానికి, సాధువులను
రక్షించడానికి, దుర్మార్గులను శిక్షించడానికి, మానవుడిగా
అవతరించావు. నీవు సత్త్వరజస్తమో గుణములకు అధిపతివి.
అటువంటి నీ యొక్క గుణగణములను, నీ సంకల్ప,వికల్పముల
గురించి తెలుసుకోవడం ఎవరి తరం కాదు.

ఓ దేవా! ఈ లోకంలో మానవులు వారు చేసిన కర్మల
ఫలితంగా కష్టములు, సుఖములు అనుభవిస్తుంటారు. అదంతా నీ
అనుగ్రహమే కాని వేరుకాదు. మానవులు తమకు కలిగిన
కష్టసుఖములను నీ అనుగ్రహమే అనుకుంటూ, ఎల్లప్పుడూ నీ
దయకోసరం పాకులాడుతూ, నిన్ను మనస్సుతో, వాక్కుతో, కర్మలతో
స్మరిస్తూ, నీ మీద అనన్యమైన భక్తిని కలిగిఉంటూ, జీవితమును గడిపే
వారికి నీవు ముక్తిని ప్రసాదిస్తావు.

ఓ దేవా! నా సంగతే చూడు. నీవు ఎటువంటి మాయలనైనా

మాయచేయగల సమర్థుడివి. ఆది అంతము లేని వాడివి. ఆది పురుషుడివి. అటువంటి నీ మీద నా మాయ ప్రయోగించాను. నీవు ఏమిచేస్తావో అని చూడదలిచాను. కాని అగ్ని నుండి పుట్టిన రవ్వ అగ్నిని ఏమీ చేయలేనట్టు, నీ నుండి పుట్టిన నేను, నా మాయతో నీమీద నా ప్రభావము చూపించలేకపోయాను.

ఓ దేవా! నేను సృష్టికర్తను. రజోగుణము ప్రధానంగా కలవాడను. ఆ కారణం చేత నన్ను అజ్ఞానం ఆవహించింది. మోహంలో పడ్డాను. నేను నీ కన్నా వేరుగా ఉన్నాను, నీ కన్నా గొప్పవాడిని అని గర్వించాను. ఆ గర్వంతో నా కళ్లు మూసుకుపోయాయి. నీ మీద నా మాయ ప్రయోగించాను. నీవు నన్ను క్షమించాలి. “ఏదోపోనీలే! తెలిసీ తెలియని తనంతో చేసాడు వీడిని క్షమించెయ్యాలి” అని పెద్ద మనసు చేసుకొని నన్ను క్షమించు.

ఓ దేవా! ప్రకృతి, మహత్తత్వము, అహంకారము, పంచ భూతములు, పంచతన్మాత్రలు వీటితో కూడిన ఈ బ్రహ్మాండములో నేను కేవలం ఏడు జానల పాడుగు కల వాడను. ఈ అనంత విశ్వంలో ఇటు వంటి బ్రహ్మాండములు లెక్కలేనన్ని ఉన్నాయి. ఆ బ్రహ్మాండములన్నీ నీలో ఉన్నాయి. అటువంటి నీవెక్కడ! నీ మహిమ ఎక్కడ! కేవలం పరిమిత జ్ఞానం కలిగిన నేనెక్కడ! నా మహిమ ఏపాటిది!

ఓ దేవా! గర్భిణితో ఉన్న తల్లిని కడుపులో ఉన్న బిడ్డ తన కాళ్లతో తన్నుతూ ఉంటే ఆ తల్లి కోప్పడుతుందా చెప్పు. అది బిడ్డ చేసిన అపరాధంగా తల్లి భావిస్తుందా! ఎన్నటికీ భావించదు. అలాగే, ఈ

అనంతకోటి బ్రహ్మాండములను నీ పాట్లలో ఇముడ్చుకున్న విరాట్
స్వరూపుడివి. మేము ఇలాంటివి ఏవో చిన్న చిన్న తప్పులు
చేస్తుంటాము. వాటిని నువ్వు, తల్లి బిడ్డను క్షమించినట్టు, క్షమించాలి
గానీ, కోప్పడ కూడదు కదా! అందుకని నేను చేసిన తప్పునుకూడా
క్షమించు. నేను నీ కుమారుడినే కదా!

ఓ దేవా! ప్రళయ కాలమందు ఈ విశ్వం అంతా జలమయం
అయినప్పుడు, ఆ జలములో పడుకొని ఉన్న నీ బొడ్డులో నుండి ఒక
తామర పువ్వు ఉద్భవిస్తే, ఆ తామరపువ్వులో నుండి నేను ఉ
ద్భవించానని పురాణాలు ఘోషిస్తున్నాయి. ఈ విషయం నిజమే కదా!
నీ పాట్లలోనుండి నేను ఉద్భవించాను కదా!

ఓ దేవా! నీవు కేవలం నారాయణుడివే కాదు. ఈ చరాచర
జగత్తులోని అన్ని దేహములలో నీవు ఆత్మస్వరూపుడుగా, లోకసాక్షిగా
వెలుగుతున్నావు. ఈ లోకంలో ఉన్న మానవులకు, ప్రకృతికి,
జలమునకు, నీవు ఆశ్రయుడివిగా ఉన్నావు. ఇదంతా నీ మాయ వలననే
జరుగుతూ ఉంది కాని వేరు కాదు.

ఓ దేవా! నేనుపుట్టినప్పుడు చుట్టూ జలం తప్ప మరొకటి లేదు.
నాకు ఎవ్వరూ కనపడలేదు. నేను వెనక్కు తిరిగి నిన్ను వెదుక్కుంటూ
ఆ తామర తూడులోకి వెళ్లాను. నీవు నారాయణుడివి, జలంలోనే
ఉంటావు అనే మాట సత్యం అయితే నువ్వు నాకు కనిపించాలి కదా.
మరి నువ్వు నాకు ఎందుకు కనిపించలేదు? నువ్వు మనస్సుకు
మాత్రమే కనపడేవాడివి అయితే, నువ్వు నా అంతఃకరణమునకు

ఎందుకు గోచరించలేదు. కాబట్టి నువ్వు ఈ శరీరంలో ఉండే కళ్లకు కనిపించవు. అంతఃకరణకు గోచరించవు. అందుకే నిన్ను చూడలేక మరలా వెనక్కు తిరిగి వచ్చాను. కళ్లు మూసుకొని తపస్సమాధిలో కూర్చున్నాను. అప్పుడు నా మనసులో నీ రూపం మెరుపులాగా మెరిసింది. కాని అంతలోనే మాయం అయింది. ఇదంతా నీ మాయ కాక మరేమిటి?

ఓ దేవా! నీవు కృష్ణుడిగా దేవకీ దేవి గర్భంలో అవతరించావు. కానీ వెంటనే నందగోకులానికి తీసుకురాబడి యశోద కుమారుడిగా పెరుగు తున్నావు. నీ తల్లి యశోద నోరు తెరవ మంటే నీ నోటిలో ఈ అనంత విశ్వాన్ని చూపించావు. ఆమెను నీమోహంలో పడవేసావు. ఇదంతా నీ మాయ కాక మరేమిటి?

నీవు నీ నోటిలో ఈ అనంత విశ్వాన్ని నీ తల్లి యశోదకు చూపించినప్పుడు, అందులో ఆమె తనను కూడా చూచింది. అంటే ఈ విశ్వం అంతా నీ లోపలా ఉంది, బయట కూడా ఉందన్న మాట. అంటే, ఈ అనంత విశ్వం అంతా నీలో ఉంది. ఈ విశ్వంలో నీవు కూడా ఉన్నావు. ఇదంతా నీ మాయ కాక మరేమిటి?

ఓ దేవా! నీవు నీ మాయను నీ తల్లి యశోదకే కాదు. నాకు కూడా చూపించావు. నేను నీ దూడలను మాయం చేసినప్పుడు చిన్నికృష్ణుడి లాగా, ఒక చేతిలో పెరుగు ముద్ద, ధట్టిలో వేణువు, చంకలో చర్మకోలతో దర్శనం ఇచ్చావు. నేను నీ దూడలను, గోపబాలురను దాచిన తరువాత వారందరి రూపాలు నీవే ధరించావు.

మరలా నేను చూసినప్పుడు గోపబాలురు, ఆవు దూడలు అన్నీ
చతుర్భుజములతో, పట్టుపీతాంబరములతో విష్ణుఅవతారములుగా
దర్శనం ఇచ్చావు. ఇప్పుడు మరలా చిన్నికృష్ణుడి లాగా చేతిలో పెరుగు
ముద్దతో, ధట్టిలో వేణువుతో దర్శనం ఇచ్చావు. ఇదంతా నీ మాయ కాక
మరేమిటి?

ఓ దేవా! నీ మాయ, నీ మహిమ తెలుసుకోలేని వారికి నీవు
సృష్టి చేసేటప్పుడు బ్రహ్మగానూ, పోషించేటప్పుడు విష్ణువు గానూ,
లయం చేసేటప్పుడు శివుడు గానూ వివిధరూపములతో కనపడు
తున్నావు. నిజానికి నీవు ఒక్కడివే. నీమాయచేత బ్రహ్మ విష్ణు
మహేశ్వరులుగా లోకానికి వ్యక్తమవుతున్నావు.

ఓ దేవా! నీకు జనన మరణాలు లేవు. కానీ నీవు
జలచరములలోనూ, జంతువులలోనూ, పక్షులలోనూ, మానవులలోనూ,
దేవతలలోనూ, ఋషులలోనూ జన్మించావు. ఇదంతా దుష్టశిక్షణ,
శిష్టరక్షణ కొరకే కదా!

ఓ భగవాన్! పరాత్పరా! యోగేశ్వరా! నీయోగమాయను ఈ
లోకమంతా విస్తరింపజేసి ఎన్నో అవతారాలు ఎత్తావు. నీ లీలలను
తెలుసుకోవడం ఈ మూడులోకములలో ఉన్న ఎవరి తరమూ కాదు!
అటువంటి నేను నీ మాయను తెలుసుకోవాలని ప్రయత్నించడం
మూర్ఖత్వమే అవుతుంది కదా!

ఓ దేవా! నీ మాయచేత ఈ ప్రపంచాన్ని సృష్టించావు. ఈ
ప్రకృతిని సృష్టించావు. ఈ మూర్ఖ మానవులు ఈ ప్రపంచము, ఈ

ప్రకృతి అంతా నిజమనీ, ఇందులోనే సుఖం, సంతోషం ఉన్నాయనే భ్రమలోఉన్నారు. ఇదంతా స్వప్నములో మాదిరి కనపడుతూ ఉందని, నిజం కాదనీ, ఇదంతా దుఃఖమయం అనీ, నీ మాయ వలన నిజంగాఉన్నట్టు కనపడుతూ ఉందనీ, ఎవరికీ తెలియదు. ఆమాటకొస్తే నీ మాయ తెలుసుకోవడం నాకే తెలియదు. ఇంక సామాన్య మానవుల మాట చెప్పేదేముంది.

ఓ దేవా! ఈ అనంత విశ్వంలో నీవు ఒక్కడివే (అంటే విశ్వచైతన్యము ఒక్కటే) నిత్యము, సత్యము. నీవు కాక మిగిలింది అంతా అసత్యము, అనిత్యము. అందుకే నిన్ను పురాణ పురుషుడు అనీ, స్వయంప్రకాశకుడివి అనీ, అనంతుడివి అనీ, ఆద్యుడివి అనీ, నాశము లేనివాడివి అనీ, పుట్టుక లేని వాడివి అనీ, నిరంజనుడివిఅనీ, పూర్ణుడివి అనీ, నీవు తప్ప వేరే ఏదీ లేదనీ, శరీరము లేని వాడివి అనీ పిలుస్తారు. కాని నీవు చరారచ జీవరాసులలో ఆత్మస్వరూపుడుగా వెలుగుతున్నావు. అందుకే నిన్ను పరమాత్మ అన్నారు. నీవు ఈ జీవులలో ఉన్న ఆత్మ స్వరూపాలనే చూస్తావు కానీ, వారి భౌతిక మైన శరీరాలను, పేర్లను కాదు.

మానవులు కూడా గురువు ద్వారా ఆత్మజ్ఞానమును పొందితే, వారు కూడా నీ మాదిరి అన్ని జీవరాసులలోనూ ఆత్మస్వరూపమును మాత్రమే చూడగలరు. ఆ స్థితిని చేరుకున్న వారికి ఈ సంసారము నుండి ముక్తి అనాయాసంగా లభిస్తుంది. (అటువంటి వారు చక్రవర్తినీ, సామాన్యుడినీ, బంగారమునూ మట్టి బెడ్డను సమానంగా చూస్తారు. ఎందుకంటే వారికి అన్నిటిలోనూ ఆ పరమాత్మ స్వరూపమే

కనిపిస్తుంది కాబట్టి.)

కాని ఈ మానవులు దానికి విరుద్ధంగా ప్రవర్తిస్తున్నారు. వారిలో ఉన్న అజ్ఞానము, అవిద్య చేత, తమ కళ్ల ఎదురుగా కనపడుతున్న ఈ ప్రపంచాన్ని నిజం అని, ఎప్పటికీ ఇలాగే ఉంటుందనీ, శాశ్వతమనీ అనుకుంటున్నారు. నిజానికి ఈ ప్రపంచం క్షణక్షణానికీ మారుతూ ఉంటుంది. చీకట్లో తాడును చూచి పాముగా భ్రాంతి చెందినట్టు, తాను తనశరీరము, తన భార్యాబిడ్డలు, ధనము, ఆస్తులు అన్నీ శాశ్వతం అనే భ్రమలో ఉంటాడు మానవుడు. ఆ తాడు మీద వెలుగు ప్రసరించినప్పుడు, అదిపాము కాదు దాని నిజరూపము తాడు అని తెలుసుకుంటాడు. అలాగే జ్ఞానము అనే వెలుగు ప్రసరించినప్పుడు, వాడిలో ఉన్న అవిద్య తొలగిపోయి, భార్యాబిడ్డలు, ఆస్తులు, ధనము, అధికారము ఏదీ నిజం కాదు, అసలు ఈ ప్రపంచం అంతా నిజం కాదు, నిరంతరం మారుతూ ఉంటుంది, ఈ నాడు ఉన్న వాడు రేపు ఉండడు, ఈ నాడు తనవద్ద ఉన్న వస్తువు రేపు వేరేవాడి వద్ద ఉంటుంది, ఏదీ శాశ్వతము కాదు అనే నిజాన్ని తెలుసుకుంటాడు. ఆ జ్ఞానమే మోక్షమునకు మార్గము ఏర్పరుస్తుంది.

ఓ దేవా! నీవు చిదానంద స్వరూపుడవు. నీనుండి వెలువడిన ఈ ఆత్మ కూడా చిదానంద స్వరూపమే. కానీ జీవుని అజ్ఞానము వలన ప్రాపంచిక విషయములలో లీనమై బంధములను ఏర్పరచు కుంటున్నాడు. ఆ బంధములతో చిక్కువడి వాటి నుండి బయట పడటానికి అంటే మోక్షమునకు ప్రయత్నిస్తున్నాడు. నిజానికి ఈ బంధములు, మోక్షము రెండూ అజ్ఞానము వలన కలిగినవే కానీ వేరు

కావు. ఎలాగంటే, మన అజ్ఞానము వలన రాత్రి సూర్యుడు ఉండడు, పగలు సూర్యుడు ఉంటాడు అని అనుకుంటున్నాము. నిజానికి సూర్యుడు ఉండడం, ఉండక పోవడం అంటూ ఉండదు. సూర్యుడు ఎప్పుడూ ప్రకాశిస్తూనే ఉంటాడు. రాత్రిపూట మనకు కనపడడు కాబట్టి సూర్యుడు లేడు అని అనుకుంటాము. అలాగే ఆత్మకు ఈ బంధములు, మోక్షములు, సుఖదుఃఖములు ఉండవు. ఆత్మ నిత్యానంద స్వరూపము. కాని మానవుడు ప్రాపంచిక విషయములలో పడి బంధములకు, సుఖదుఃఖములకు, రాగద్వేషములకు లోనవుతుంటాడు. మోక్షం కోసం పరితపిస్తుంటాడు. మానవుడు ప్రాపంచిక విషయములకు లోను కాకుండా ఉంటే ఎటువంటి బంధనములు ఉండవు. బంధనములు లేనపుడు వాడినుండి విడివడడము అంటే మోక్షము పొందడం అనే ప్రశ్న తలెత్తదు.

(మనకు పెద్దబాలశిక్షలో ఒకసామెత ఎంది.

అడుసు తొక్కనేల, కాలు కడుగనేల.

అడుసు తొక్కడం అంటే బంధాలు ఏర్పరచుకోవడం.

కాలు కడుక్కోవడం అంటే వాటి నుండి విముక్తి పొందడం, మోక్షం పొందడం.

అడుసు తొక్కకపోతే కాళ్లు కడుక్కునే అవసరమే లేదు.

అలాగే బంధాలు లేకపోతే మోక్షము అనే మాటే లేదు.)

ఓ దేవా! నీవు పరమాత్మవు (విశ్వచైతన్యము).నీవు అందరిలోనూ ఆత్మస్వరూపముగా (పరిమిత చైతన్యము)గా వెలుగుతున్నావు. కాని మానవులు, అజ్ఞానము చేత, తమలో ఉన్న ఆత్మను, సాటి మనుషులలో ఉన్న ఆత్మలను, దర్శించకుండా, బయట

ఉన్న పరమాత్మ కొరకు వెతుకుతుంటారు.

(శివాలయం బయట కూర్చుని ఉన్న భిక్షకత్తె ఒడిలో ఉన్న పసిబిడ్డ గుక్కెడు పాల కోసరం ఏడుస్తుంటాడు. కాని శివాలయంలో మడి కట్టుకొని బిందెలకొట్టి పాలను శివుడి మీద అభిషేకం చేస్తుంటారు. ఆపాలన్నీ తూములోకి వెళుతుంటాయి. తనలో ఉన్న ఆత్మ, ఆ పసిబిడ్డలో ఉన్న ఆత్మ ఒకటే అని తెలుసుకున్నప్పుడు, ఈ రెండు కూడా ఆ పరమాత్మ స్వరూపాలు అని తెలుసుకున్నప్పుడు, మానవుడు బయట ఉన్న పరమాత్మ కొరకు వెతకడు. పాలాభిషేకాలు చెయ్యడు. ఆ పసిబిడ్డకు కడుపునిండా పాలు పట్టిస్తాడు. సాటి మనుషుల మీద ప్రేమ చూపిస్తాడు. అందుకనే నితాంత అపార భూతదయను నాకు ప్రసాదించు అని ఒక భక్తుడు భగవంతుని వేడుకున్నాడు.)

ఓ దేవా! ఈ మూర్ఖ మానవులు, లోపల ఉన్న ఆత్మస్వరూపుడవైన నిన్ను వదిలిపెట్టి, పైకి కనిపించే దేహమును మాత్రమే చూస్తుంటారు. ఎలాగంటే, అక్కడ తాడు ఉంది పాము లేదు అని తెలిసి కూడా దానిని పాము అని భ్రమపడినట్టు, ఆత్మ నిత్యము, దేహము అనిత్యము అని తెలిసికూడా ఈ దేహమునకు ప్రాధాన్యము ఇస్తుంటారు. కాని ఆత్మజ్ఞానము తెలిసినవారు, సాటి వారిలో ఉన్న ఆత్మను చూస్తారే కానీ, దేహమునకు ప్రాధాన్యము ఇవ్వరు. అటువంటి ఆత్మజ్ఞానము కలగాలంటే నీపాదములను పట్టుకోవడమే శరణ్యము. ఎన్ని యజ్ఞములు, యాగములు, పూజలు, వ్రతములు చేసినా, నీయందు అచంచలమైన ఏకాగ్రమైన భక్తి లేనిదే ఆత్మజ్ఞానము కలుగదు.

ఓ దేవా! నాకు అన్నీ తెలుసు అని అహంకరించాను కానీ

నాకు ఏమీ తెలియదు అని ఇప్పుడే తెలుసుకున్నాను. నాకు నీ మీద
అచంచలమైన భక్తిని, తద్వారా ఆత్మజ్ఞానాన్ని ప్రసాదించు. నీ మీద భక్తి
కలగడానికి నన్ను మానవులలో గానీ, పశుపక్ష్యాదులలో కానీ, నీ
భక్తుడిగా పుట్టించు. నిరంతరము నీ పాదములను సేవిస్తూ, నీ
మీదఅచంచలమైన భక్తి కలిగి ఉండేటట్టు అనుగ్రహించు.

ఓ దేవా! ఈ గోకులములో ఉన్న గోపకాంతలు, గోవులు ఏమి
పుణ్యం చేసుకున్నాయో కదా! నేను నీ ఆవుదూడలను, గోపబాలురను
మాయం చేస్తే, ఆ దూడలు గోపబాలురు నీవే అయ్యావు. ఆవు దూడలు
గోవుల పాలు తాగాయి. గోపబాలురు వారి తల్లుల పాలు తాగారు.
అంటే దూడలరూపంలోనూ, గోపబాలుర రూపంలోనూ నీవే ఆ గోవుల,
గోపకాంతల పాలు తృప్తిగా తాగావు. నీ కోసరం మునులు, ఋషులు
ఎన్ని యజ్ఞములు యాగములుచేసినా తృప్తి పొందని వాడివి,
ఆవుదూడల రూపంలోనూ, గోపబాలుర రూపంలోనూ
నందగోకులంలోని ఆవులు, గోపకాంతల వద్ద పాలు తాగి తృప్తి
చెందావా మహానుభావా! ఆ ఆవులు, గోపకాంతల జన్మలు ధన్యములు.
వారే కాదు, నిన్ను ప్రతిదినము కృష్ణా!కృష్ణా! అంటూ పిలిచి లాలించి,
ముద్దులాడే నందుడు, యశోద, నీతో ఆడిపాడే గోపబాలురు, నీవు
నడిచినచోట నడిచిన గోపకులు, గోపికలు, అందరూ ధన్యులే కదా! నీ
వలన ఈ గోకులమే ధన్యమయింది.

ఓ దేవా! వేదములు కానీ, శాస్త్రములు కానీ పురాణములు
కానీ నీ గురించి చెబుతున్నాయి. కానీ పూర్తిగా చెప్పలేక పోతున్నాయి.
కానీ నీవు స్వయంగా ఈ నందవ్రజంలో అవతరించావు. ఈ నేల మీద

తిరుగుతున్నావు. ఈ వ్రజములో ఉన్న వారందరికీ నీవు సర్వస్వము అయ్యావు. ఈ వ్రజములో వారంతా నీతో ఆడి పాడీ, నీ సాంగత్యంలో ధన్యులు అయ్యారు. అటువంటి వ్రజవాసుల పాదధూళి సోకిన వారి జన్మలు కూడా ధన్యము అవుతాయి. నీవు సంచరించిన ఈ వ్రజములో కానీ, ఈ వనములో కానీ, ఎటువంటి జన్మ ఎత్తినా, వారికి అది గొప్పఅదృష్టం అవుతుంది.

ఓ దేవా! నిన్ను చంపడానికి వచ్చిన పూతన పాలు తాగి ఆమెకు మోక్షం ఇచ్చావు. అలాగే నిన్ను చంపడానికి వచ్చిన అఘాసురుడు, బకాసురుడు మొదలగు రాక్షసులను నీలో కలుపుకున్నావు. వారంతా నీలో ఐక్యం అయి సద్గతులను పొందారు. ఈ వ్రజంలో ఉన్న గోపకాంతలు, గోప బాలురు తమ తమ ఇళ్లు వాకిళ్లను, బంధుమిత్రులను వదిలిపెట్టి తమ మనసులను, తమ ప్రాణములను, నీకే అర్పించారు. నీవే సర్వస్వం అనుకుంటున్నారు. వారికి నీవు ఏమివ్వగలవు? పూతనకు, అఘాసురుడు మొదలగు రాక్షసులకు ఇచ్చిన దానికన్నా(మోక్షముకన్నా) గొప్పది నీ దగ్గర ఏమి ఉందని ఈ వ్రజవాసులకు ఇవ్వగలవు?

కృష్ణా! ఈ మానవులకు రాగద్వేషములు, సుఖదుఃఖములు దొంగల వంటి వాళ్లు. ఇల్లు వాకిలి, భార్యపిల్లలు కాళ్లకు చేతులకు తగిలించుకున్న సంకెళ్లు. కానీ నిన్ను నమ్ముకున్న వారిని, నీ మీద అచంచలమైన భక్తి కలిగిన వారిని ఇవేవీ బాధించవు. వారు దేనికీ చలించరు. సుఖము వచ్చినా, దుఃఖము వచ్చినా వారు నిశ్చింతగా ఉంటారు. అటువంటి భక్తి నాకు ప్రసాదించు.

ఓ దేవా! నీకుపుట్టుక లేదు. నీవు నీమాయచేత సృష్టించబడిన
ఈ ప్రపంచములో పుట్టనవసరము లేదు. కానీ, నీ భక్తులకు, నిన్ను
నమ్ముకున్న వాళ్లకు, నీ మీద ప్రేమానురాగాలు కురిపించే వాళ్లకు
ఆనందాన్ని కలుగచేయడానికి, నీవు అవతరించావు. నీ లీలలను
చూపిస్తున్నావు. ఈ ప్రపంచంలో ఉన్న వాళ్లు ఏమేమి చేస్తారో అవన్నీ
చేస్తున్నావు. కాని ఏవీ నీ కోసం చెయ్యడం లేదు. నీ భక్తుల సంతోషం
కోసం చేస్తున్నావు. అటువంటి నీకు నమస్కారము.

ఓ దేవా! ఇప్పటి దాకా నాకంతా ఏదో తెలిసినట్టు ఏమేమో
మాట్లాడాను. నేనుకాదు, నా మాదిరి చాలామంది, తాము
పండితులము అయినట్టు, తమకు అంతా తెలిసినట్టు
మాట్లాడుతుంటారు. నిజానికి వారికి ఏమీ తెలియదు. వాళ్లకు
తెలియదు అన్న విషయం వారికి తెలియదు. అందుకని తమకు అంతా
తెలుసని మాట్లాడుతుంటారు. నేను అలా కాదు. నాకు ఏమీ తెలియదు.
నీ మహిమ నా మనస్సుకు కానీ, వాక్కుకు కానీ గోచరము కాదు అని
ఒప్పుకుంటున్నాను.

ఓ దేవా! నీకు అంతా తెలుసు. నీవు అంతా చూస్తుంటావు.
ఈ జగత్తు అంతా నీ అధీనంలో ఉంది. ఆ అనంత విశ్వంలో నేనూ
ఒకడిని. నేను స్వతంత్రుడను కాను. నీలో ఒక భాగము మాత్రమే అని
గ్రహించాను. ఇంక వెళ్లడానికి నాకు అనుమతి ప్రసాదించు.
శ్రీకృష్ణ వృష్ణికుల పుష్కరజోషదాయన్ షానిర్జరద్విజపశూదభివృద్ధికారిన్
ఉద్ధర్మశార్వరహర క్షితిరాక్షసధ్రు గాకల్వమార్కమర్హన్ భగవన్ నమస్తే॥”
అని బ్రహ్మ శ్రీకృష్ణుని పాదములకునమస్కరించాడు.

బ్రహ్మ చిన్ని కృష్ణునికి మూడుసార్లు ప్రదక్షిణము చేసి, ఆయన పాదములకు నమస్కరించి వెళ్లిపోయాడు. బ్రహ్మ మాయ అంతరించగానే బ్రహ్మచేత మాయం చేయబడ్డ ఆవు దూడలు, గోపబాలురు ఎవరి స్థానాల్లో వారు ఉన్నారు. ఆవు దూడలు పచ్చిక మేస్తున్నాయి. గోపబాలురు తమ చేతులలో పెరుగు అన్నం పెట్టుకొని ఆవుదూడలను వెతుక్కుంటూ వెళ్లిన కృష్ణుని కోసరం ఎదురుచూస్తున్నారు.

కృష్ణుడు కూడా తన చేతిలో పెరుగుబువ్వును తింటూ, ఆవు దూడలను తోలుకొని గోపబాలురు ఉన్న చెట్టు కిందికి వచ్చాడు. కృష్ణుడు ఆవుదూడలను వెదకడానికి బయలుదేరినప్పటి నుండి, తిరిగి ఆవుదూడలను తీసుకొని గోపబాలుర దగ్గరకు రావడానికి మధ్య ఒక సంవత్సరము కాలం గడిచింది. కాని బ్రహ్మ చేసిన మాయ వలనా, దానికి కృష్ణుడు చేసిన ప్రతి మాయ వలనా, ఆ గోపబాలురకు ఆ కాలము కేవలము కొన్ని నిమిషములు గడిచినట్టు భావించారు. కృష్ణుని చూడగానే గోప బాలురు

“కృష్ణా! దూడలు తొందరగానే దొరికినట్టున్నాయో! అవి ఎంతో దూరం పోయి ఉండవులే! నీ కోసరం మేము ఒక్క ముద్ద కూడా తినకుండా కాచుకొని ఉన్నాము. రా! కూర్చో! అందరం కలిసి అన్నాలు తిందాము!” అని ఆ గోపబాలురు కృష్ణుని తమ మధ్యలో కూర్చోబెట్టుకున్నారు. అందరూ కలిసి అన్నాలు తిన్నారు. సాయంత్రం అయింది. ఆవు దూడలను తోలుకొని అందరూ ఇంటి మొహం పట్టారు.

దారిలో కృష్ణుడు వారికి చచ్చిపడి ఉన్న కొండచిలువ శరీరాన్ని చూపించాడు. అప్పటికి సంవత్సరం గడవడం వలన అది ఎండి పోయి చర్మంమాత్రం మిగిలి ఉంది. మధ్యాహ్నం చచ్చిన పాము సాయంత్రానికి ఎలా ఎండిపోయిందా అని ఆ అమాయక గోపబాలురకు తట్టలేదు.

గోప బాలురు తమ తమ ఇళ్లకు రాగానే వాళ్ల తల్లుల వద్దకు పోయి “అమ్మా అమ్మా మరేమో ఇవ్వాళ మేమంతా ఒకపామునోట్లోకి వెళ్లిపోయాము. కృష్ణుడు మా అందరినీ ఆ పామునోట్లోనుండి బయటకు తీసుకొని వచ్చాడు. తరువాత కృష్ణుడు ఆ పేద్ద పామును చంపాడమ్మా. అది ఇంకా అక్కడే చచ్చి పడిఉంది.” అంటూ చెప్పారు.

“అమ్మో! నిజమా! కృష్ణుడు పెద్ద పామును చంపాడా! కృష్ణునికి ఏమీ ప్రమాదం జరగలేదు కదా! ఉండు. నేను వెళ్లి కృష్ణుని చూచి వస్తాను.” అంటూ ఆ గోపకాంతలు కృష్ణుని క్షేమం విచారించడానికి యశోద ఇంటికి వెళ్లారు.” అని శుకుడు చెప్పగానే పరీక్షిత్తు మహారాజు శుకమహర్షిని ఇలా అడిగాడు.

“శుకయోగీంద్రా! బృందావనములో ఉన్న గోపకాంతలకు తమ సంతానము మీద ప్రేమ ఉండటం సహజమే. కానీ, యశోద కుమారుడైన కృష్ణుని మీద తమ సంతానము మీద కన్నా అధికమైన ప్రేమ ఉండటానికి కారణమేమి? గోప కాంతలకు తన కుమారుల మీది కంటే కృష్ణుని మీద ఎక్కువ ప్రేమ ఎలా కలిగింది? పాము నోట్లో పోయాము అన్న కుమారుల క్షేమం కన్నా, పామును చంపిన కృష్ణుని క్షేమం గురించి ఆ గోపకాంతలు ఎందుకు అంత ఆరాటపడ్డారు.” అని

అడిగాడు.

దానికి శుకుడు ఈ విధంగా సమాధానం ఇచ్చాడు. “ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! ఈ ప్రపంచంలో ఉన్న సమస్త ప్రాణులకు తమ మీద తమకు ఎక్కువ ప్రేమ. ప్రతి వ్యక్తి తనను తాను ప్రేమిస్తాడు. తరువాతనే తన సంతానము మీద, బంధు మిత్రుల మీద ప్రేమ చూపిస్తారు. తన మీద తనకు ఉన్న ప్రేమ కన్నా, తన సంతానము మీద, భార్య లేక భర్త మీద కానీ, బంధు మిత్రుల మీద కానీ, ఇల్లు, ఆస్తులమీద కానీ ఎక్కువ ప్రేమ ఉండదు. ఈ విషయంలో పురుషులు, స్త్రీలు సమానమే.

పురుషులు కానీ, స్త్రీలు కానీ తమను తాము ప్రేమించినంతగా తమ సంతానమును గానీ, బంధుమిత్రులను గానీ ప్రేమించరు. ఎవడి ప్రాణము వాడికి తీపి. శరీరము రోగంతో చిక్కి శల్యము అయినా, వయస్సు మీద పడటంతో, ముసలి తనంతో, శరీరం కృశించినా, ప్రతి వాడికీ ఇంకా జీవించాలనే ఆశ ఉంటుంది కానీ, తొందరగా మరణించి రోగాలనుండి, వృద్ధాప్యం నుండి విముక్తి పొందుదాము అని అనుకోడు. (అమ్మో అప్పుడే చావడమా! నేం చస్తే ఈ ప్రపంచం ఏమైపోతుందో! నా భార్యాబిడ్డలకు, మనుమలు మనుమరాళ్లు ఎలా బతుకుతారో! అందుకే నేను చావను గాక చావను అని ప్రాణాలను ఉగ్రపట్టుకొనే వాళ్లను మనం చూస్తూనే ఉన్నాము.) ఇదంతా ప్రతి వ్యక్తికి ప్రాణాల మీద ఆశ చావక పోవడం వలన, ఇంకా జీవించాలనే ఆశ ఉండటం వలన కలుగుతుంది. ఈ ప్రపంచంలో ఉన్న సుఖాలను అనుభవించడానికి ఈ శరీరం అవసరం కాబట్టి ఈ శరీరాన్ని వదలడానికి ఎవడూ

ఒప్పుకోడు.

ఇంక అసలు విషయానికి వస్తాను. కృష్ణుడు ఆత్మస్వరూపుడు. అందరి ఆత్మలలో కృష్ణుడు ఉన్నాడు. మనకు కష్టిన మాయ వలన కృష్ణుడు మన ఎదుట ఒక శరీరంతో కనపడుతున్నాడు కానీ నిజానికి కృష్ణునికి ఏ రూపమూ లేదు. అందరిలోనూ ఆత్మస్వరూపుడుగా వెలుగుతున్నాడు. కృష్ణతత్వము తెలిసిన వారికి మాత్రమే ఈ విషయం బాగా అర్థం అవుతుంది.

ఈ అనంత విశ్వం అంతా కృష్ణ మయం. కృష్ణుడు తప్పవేరే వస్తువు అంటూ ఏదీ లేదు. సమస్త జీవరాసులలో కృష్ణుడు ఆత్మస్వరూపుడుగా వెలుగుతున్నాడు అనడం కాదనలేని సత్యం. కృష్ణుడి కన్నా భిన్నమైన వస్తువు ఏదైనా ఈ అనంత విశ్వంలో ఉందని నీవు చెప్పగలవా! చెప్పలేవు. ఎందుకంటే కృష్ణుని కంటే భిన్నమైన వస్తువు ఈ ప్రపంచంలో ఏదీ లేదు కాబట్టి. అటువంటి కృష్ణుని పాదములను ఆశ్రయించిన వారికి ఈ సంసార సాగరమును దాటడం, చిన్న పిల్ల కాలువను దాటినంత సులభము. ఆ కారణం చేతనే అందరిలో ఆత్మ స్వరూపుడుగా ఉన్న కృష్ణుని గోప కాంతలు తమ సంతానము కన్నా అధికంగా ప్రేమించారు అనడంలో అతిశయోక్తి లేదు.

ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! కృష్ణుడికి ఐదవ సంవత్సరంలో జరిగిన అఘాసురుని వధ, గోపకులకు కృష్ణుని ఆరవ సంవత్సరంలో జరిగినట్టు అనిపించడంలో అసలు కారణం నీకు వివరంగా చెప్పాను. ఈ సంవత్సరం పాటు గోపబాలురు, ఆవుదూడలు అచేతనావస్థలో ఉన్నారు

కాబట్టి వారికి అలా అనిపించింది. కృష్ణుని ఈ లీలలను చదివినవారు, విన్న వారు కృష్ణుని కృపకు పాతులవుతారు. వారు కోరిన కోరికలు నెరవేరుతాయి.

ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! ఆ ప్రకారంగా కృష్ణుడు, బలరాముడు తమ ఐదవ సంవత్సరమును దాటి ఆరవ సంవత్సరములోకి ప్రవేశించారు. ఐదవ సంవత్సరము దాకా కౌమారము అంటారు. ఆరవ సంవత్సరము నుండి పౌగండ వయసు అంటారు. బలరాముడు, కృష్ణుడు తమ పౌగండమును బృందావనములో ఆనందంగా గడుపుతున్నారు.

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము పదునాలుగవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము

పదునైదవ అధ్యాయము.

శుక మహర్షి పరీక్షిత్ మహారాజుకు శ్రీకృష్ణుని బాల్యలీలలను ఇలా వర్ణిస్తున్నాడు.

“ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! ఆ ప్రకారంగా కృష్ణుడు ఐదు

సంవత్సరములు నిండి ఆరవ సంవత్సరములోకి అనగా కౌమార దశ
నుండి పౌగండము లోనికి ప్రవేశించాడు. కొంచెం పెద్దవాళ్లు అయ్యారు
కాబట్టి, వారు ఆవు దూడలను కాకుండా ఆవులను అడవిలోకి
తీసుకొని పోయి మేపుతున్నారు.

ప్రతిరోజూ బలరాముడు, కృష్ణుడు, గోప బాలురతో సహా,
వేణువు ఊదుకుంటూ ఆవులను తోలుకొని సమీపములోని అడవిలోకి
వెళ్లేవారు. ఆవులు పచ్చిక మేసిన తరువాత సమీపములో ఉన్న
సరోవరములో నీరు త్రావించేవారు.

ఆ వనములో ఉన్న పూలమొక్కలు తమకు పూచిన పూల
బరువుకు నేలమీదకు వాలిపోయి ఉన్నాయి. అలాగే ఫలవృక్షములు
తమకు కాచినఫలముల బరువుకు, ఆ వృక్షముల కొమ్మలు నేలకు
తాకుతున్నట్టు వాలి ఉన్నాయి. ఆ వనమును, పూల మొక్కలను,
ఫలవృక్షములను చూచి కృష్ణుడు బలరామునితో ఇలా అన్నాడు.

“అన్నయ్యా! ఈ వృక్షములు అన్నీ తమ అజ్ఞానం చేత పూర్వ
జన్మలో ఏ కర్మలు చేసాయో కానీ, ఈ జన్మలో వృక్షములుగా,
మొక్కలుగా పుట్టాయి. నీవు ఈ చెట్లకింద నిలబడి ఉంటే, ఆ మొక్కలు
తమకు పూచిన పూలను నీ పాదముల మీద రాల్చి, ఆ వృక్షములు
తమకు కాచిన పండ్లను నీ పాదముల వద్ద పెట్టి, నిన్ను పూజిస్తున్నట్టు
నీకు నమస్కరిస్తున్నట్టు ఉంది కదూ! అంతే కాదు! ఈ తుమ్మెదలు నీ
యొక్క కీర్తిని గానం చేస్తున్నట్టు ఝుమ్మంటూ నాదం చేస్తున్నాయి. ఈ
చెట్లు భ్రమరములు పూర్వజన్మలో గొప్పమునులు అయి ఉండవచ్చును.

వారు వృక్షములు గానూ, తుమ్మెదలుగానూ పుట్టినా, మానవ
రూపంలో ఉన్న నిన్ను ఈ జన్మలోకూడా వదలకుండా పూజిస్తున్నారు,
స్తుతిస్తున్నారు.

అన్నయ్యా! అటు చూడు. ఆ నెమళ్లు ఎంత మనోహరంగా
నృత్యం చేస్తున్నాయో! ఆ లేళ్లు గంతులు వేస్తున్నాయి. కోకిలలు
మధురంగా కూస్తున్నాయి. ఇవన్నీ నీ గుణగణములను కీర్తిస్తున్నట్టుంది
కదూ! ఎందుకంటే మనము ఈ వనమునకు అతిథులము. ఈ
వృక్షములు, నెమళ్లు, లేళ్లు, కోయిలలు మనకు ఆతిథ్యము ఇస్తున్నట్టు
ఉంది కదూ! అతిథులకు సత్కారము చేయడం సత్పురుషులకు
పుట్టుకతో వచ్చిన సంస్కారము కదా! అన్నయ్యా! బృందావనములో
ఉన్న ఈ నేల నీపాదస్పర్శతో పునీతమయింది. నీ చేతి స్పర్శతో ఈ
చెట్లు, లతలు అన్నీ ధన్యమయ్యాయి.” అంటూ బలరామునితో ప్రకృతి
సౌందర్యమును గురించి మాట్లాడుతూ, కృష్ణుడు గోపబాలురతో
గోవులను తోలుకుంటూ అడవిలోకి వెళ్లాడు.

కృష్ణుడు ఒక చెట్టు కింద కూర్చుని భ్రమరములు ఝమ్మంటూ
నాదం చేస్తుంటే, ఆ నాదానికి తగ్గట్టు వేణునాదం చేసేవాడు.
కోయిలలు మధురంగా కూస్తుంటే వాటితో పాటు తానూ వేణువును
ఊదేవాడు. నెమళ్ళు ఆడుతుంటే వాటితో పాటు వాటిని అనుకరిస్తూ
తానూ నృత్యం చేసేవాడు. తాను మేపుతున్న ఆవులు పక్కదారి
పడుతుంటే, వాటిని పేరు పేరునా పిలుస్తూ వాటిని తన వద్దకు
రప్పించుకునేవాడు. సింహము, పులి గర్జనలు విని లేళ్లు
పరుగెడుతుంటూ, వాటిని అనుకరిస్తూ తానూ పరుగెత్తేవాడు. అది

చూచి గోపబాలురు ఆనందంతో కేరింతలు కొట్టేవారు.

ఎప్పుడైనా బలరాముడు అలసిపోయి గోపబాలుర తొడల మీద తలపెట్టి పడుకుంటే, కృష్ణుడు అన్నగారి కాళ్లు పిసికేవాడు. గోపబాలురు అందరూ ఒకరి చేతులు ఒకరు పట్టుకొని కలిసికట్టుగా నృత్యం చేస్తూ మధ్యలో పడిపోతే, వారిని చూచి రామకృష్ణులు పకాపకా నవ్వేవారు. బలరాముడు, కృష్ణుడు అలసిపోయి చెట్టు కింద విశ్రాంతి తీసుకుంటుంటే, గోపబాలురు పోటీలుపడి వాళ్ల కాళ్లు పట్టేవాళ్లు. మరి కొందరు చెట్ల ఆకులతో విననకర్తలు తయారు చేసి బలరామకృష్ణులకు విసిరేవారు. అలా కృష్ణునికి సేవచేస్తూ కృష్ణుడు బాల్యంలో చేసిన సాహసకృత్యములను గానం చేసేవారు.

ఓ పరీక్షిత మహారాజా! లక్ష్మీదేవి ఏ పాదములను తన ఒడిలో ఉంచుకొని పిసుకుతూ ఉంటుందో, ఆ పాదములనే గోపబాలురు తమ ఒడిలో ఉంచుకొని పిసుకుతున్నారు. వారి భాగ్యము ఏమని చెప్పను? కృష్ణుడు కూడా సర్వాంతర్యామి అయి ఉండి కూడా, ఏమీ తెలియని సాధారణ గోపబాలుని వలె, గోపబాలురతో పాటు ఆడుతూ పాడుతూ విహరించేవాడు. కాని అప్పుడప్పుడూ తన మహిమలను ప్రకటించి అందరినీ ఆశ్చర్యములో ముంచేవాడు.

శ్రీదాముడు, స్తోక కృష్ణుడు, సుబలుడు ఇంకా కొంతమంది గోప బాలురు కృష్ణునితో అత్యంత సన్నిహితంగా ఉండేవారు. వారు ఒకసారి కృష్ణునితో ఇలా అన్నారు.

“కృష్ణా! ఇక్కడకు దగ్గరలో ఒక తాటిచెట్ల తోపు ఉంది. ఆ

తాటిచెట్లకు తియ్యగా ఉండే తాటిపండ్లు ఉన్నాయి. అవి బాగాపండి కింద రాలి పడుతుంటాయి. వాటిని తీసుకొని తిందామంటే, అక్కడ ధేనుకుడు అనే రాక్షసుడు ఉన్నాడు. వాడు ఎవరినీ ఆ తాటిచెట్ల దగ్గరకు రానీయకుండా అడ్డగిస్తుంటాడు. వాడు ఎప్పుడూ గాడిద రూపంలో ఉంటాడు. వాడికి తోడు ఇంకా కొన్ని గాడిదలు కూడా ఉన్నాయి. వాడికి భయపడి మానవులు కానీ, పశువులు కానీ ఆ ప్రాంతమునకు వెళ్లవు. అక్కడ రాలి పడిన తాటిపండ్ల సువాసన ఇక్కడకు కొడుతూ ఉంది చూడు. ఆ తాటి పండ్లను తినాలని నోరూరుతూ ఉంది. కాని తినలేము. కేవలము ఆ తాటిపండ్ల సువాసనను అనుభవిస్తున్నాము. నీవు ఎలాగైనా ఆ తాటిపండ్లను మాకు తెచ్చి ఇవ్వాలి. తాటి పండ్లవాసనను బట్టి వాటిని తినాలనే కోరిక మాకు చాలా గాఢంగా ఉంది. మీకు ఇష్టం అయితే మనం ఇప్పుడే ఆ తాటిచెట్ల వద్దకు వెళదాము.” అని పలికి కృష్ణుడి ముఖం వంక చూస్తున్నారు.

సాటి గోపబాలుర కోరికను విన్నాడు కృష్ణుడు. “సరే పోదాం పదండి.” అంటూ బలరామ కృష్ణులు ముందు నడిచారు. వెనకనే గోపబాలురు ఎగురుతూ గంతులు వేస్తూ ఆ తాటిచెట్ల వద్దకు వెళ్లారు. బలరాముడు ఆ తాటి చెట్లను పట్టుకొని బలంగా ఊపసాగాడు. ఆ ఊపుడుకు తాటి చెట్లకు ఉన్నపండ్లు అన్నీ జలా జలా రాలి కింద పడ్డాయి.

దబదబా తాటిపండ్లు రాలి కిందపడుతున్న శబ్దం విని గార్గభరూపుడైన ఆ రాక్షసుడు అక్కడకు వచ్చాడు. వెనక్కు తిరిగి వెనక కాళ్లతో బలరాముని గుండెల మీద బలంగా తన్నాడు. కాని

బలరాముడు పక్కకు పరుగెట్టి ఆ దెబ్బను తప్పించుకున్నాడు. ఆ రాక్షసుడు పెద్దగా ఓండ్రపెడుతూ అటు ఇటు పరుగెడుతున్నాడు. మరలా ఆ గాడిద బలరాముని వద్దకు వచ్చి తన వెనక కాళ్లతో బలరాముని బలంగా తన్నబోయింది..

ఈ సారి బలరాముడు దాని వెనక కాళ్లను రెండింటినీ గట్టిగా పట్టుకున్నాడు. గిరా గిరా తిప్పాడు. ఆ వేగానికి ఆ గాడిద ప్రాణాలు గాలిలో కలిసిపోయాయి. బలరాముడు చచ్చిన ఆ గాడిదను బలంగా వేగంగా తాటిచెట్ల మీదికి విసిరేసాడు. ఆ గాడిద శరీరం తగిలి తాటిచెట్లు ఒకటి వెంట ఒకటి విరిగి పడ్డాయి.

ధేనుకుడు మరణించాడు అన్న వార్త తెలిసి ధేనుకుని బంధువులు అయిన గాడిదలు బలరాముని వైపుకు వేగంగా పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చాయి. ఈ సారి కృష్ణుడు కూడా కల్పించు కున్నాడు. రామ కృష్ణులు ఇద్దరూ వచ్చిన గాడిదను వచ్చినట్టు వెనక కాళ్లు పట్టుకొని గిరా గిరా తిప్పి తాటి చెట్ల మీదికి విసిరేసారు. వాటి శరీరములు తాకిన ఆ తాటిచెట్లు మధురమైన ఫలములతో సహా నేలకూలాయి.

ఆ ప్రకారంగా బలరాముడు కృష్ణుడు వ్రజవాసులకు ఆ గాడిదల బాధను తొలగించారు. అప్పటి నుండి పశువులు ఆ తాటితోపులో మేస్తున్నాయి. గోపబాలురు తాటిపండ్లను తృప్తిగా తింటున్నారు. బృందావనములో ఉన్న వారు ఆ తాటితోపులో నిర్భయంగా తిరుగుతున్నారు. సాయంత్రం కాగానే కృష్ణుడు బలరాముడు

గోపబాలురు ఆవులను తోలుకొని తమ పల్లెకు చేరుకున్నారు.

ముఖంమీద ముంగురులు పడుతుంటే, తలమీద నెమలి పింఛము, అడవి పూలు అలంకారంగా మెరుస్తుంటే, ముఖంమీద చిరునవ్వుతో, వేణువు ఊదుతూ, ఒంటినిండా మట్టికొట్టుకుపోయిన కృష్ణుని చూడటానికి వ్రజములో ఉన్న వారంతా వీధులలోకి వచ్చారు. పొద్దుటి నుండి కృష్ణుని చూడలేదు కాబట్టి ఒక్కసారిగా కృష్ణుడు కనపడగానే, వ్రజస్త్రీలు కృష్ణుని వంక కన్నార్పకుండా చూస్తున్నారు.

ఇవేమీ పట్టని కృష్ణుడు గోవులతో సహా గోశాలలోకి వెళ్లాడు. తమ కుమారులు ఇంటికి తిరిగి రాగానే యశోద, రోహిణి వారిని కౌగలించుకొని, నుదుటి మీద ముద్దు పెట్టుకొని వారిని లోపలకు తీసుకొని వెళ్లారు. వారికి స్నానం చేయించారు. మంచి దుస్తులు ధరింపజేశారు. వేడి వేడి అన్నం పెట్టారు. బలరాముని, కృష్ణుని మెత్తటి శయ్యమీద పడుకోబెట్టి లాలించారు. పగలంగా ఆవులను మేపి అలసిపోయిన బలరామ కృష్ణులు సుఖంగా నిద్రపోయారు.

కాలం గడుస్తూ ఉంది. ఒక రోజు బలరాముడు, కృష్ణుడు, తన స్నేహితులతో సహా, యమునా నదీ తీరానికి ఆవులను తోలుకొని వెళ్లారు. అందరూ కాళిందీ మడుగు దగ్గరకు చేరుకున్నారు.

ఎండ తీవ్రత ఎక్కువగా ఉండటం వలన ఆవులకు, గోప బాలురకు బాగా దాహంవేసింది. వారందరూ కాళిందీ మడుగులోని నీటిని తాగారు. అంతే. ఆ నీటిని తాగిన గోవులు, గోప బాలురు స్వహా తప్తి పడిపోయారు. కృష్ణుడు వారికి సేవలు చేసి వారిని స్వహా

తెప్పించాడు. వారంతా ఒకరి మొహాలు ఒకరు చూచుకుంటూ ఇలా
ఎందుకయిందా అని తర్కించుకుంటున్నారు.” అని శుకయోగీంద్రులు
పరీక్షిత్ మహారాజుకు కాళీయమర్దనము గురించి వివరిస్తున్నాడు.

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము పదునైదవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము

పదునారవ అధ్యాయము.

“ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! తరువాత కృష్ణుడు కాళీయుడు అనే
విషసర్పము చేత యమునా నదిలో ఉన్న నీళ్లు విషపూరితములు
అవడం చూచి యమునానదీ జలములను శుద్ధిచేయ
సంకల్పించాడు. కాళీయుని అక్కడి నుండి వెళ్లగొట్టాడు.” అని చెప్పాడు.

ఇప్పుడు పరీక్షిత్ మహారాజుకు ఒక సందేహం కలిగింది.

“శుకయోగీంద్రా! బాలుడైన కృష్ణుడు, ఎన్నాళ్లనుండో యమునా నదీ
జలములలో నివసిస్తూ ఉన్న కాళీయుని, ఎలా వెళ్లగొట్టగలిగాడు. ఈ
విషయములను నాకు వీనులవిందుగా చెప్పండి.” అని అడిగాడు. శుక
మహర్షి ఇలా చెప్ప సాగాడు.

(ఈ కాళీయమర్ధనము అనే కథను కేవడం కథగా కాకుండా నేటి సమాజానికి అన్వయించుకుంటే ఎలా ఉంటుందో ఆలోచించండి. కాళీయుడు అంటే ఎవరో కాదు. తామర తంపరగా, నదీతీరములలో, సముద్రతీరములలో వెలిసిన ఫాక్టరీలు. రొయ్యల చెరువులు. కాళీయుడు చిమ్మే విషం అంటే ఆ కర్మాగారాలు విడుదలచేసే విషపూరితమైన వ్యర్థపదార్థాలు. రసాయనాలు. వాటి వలన నదీజలాలు, చెరువులు, కుంటలు, భూగర్భజలాలు కలుషితమవుతున్నాయి. విషపూరితము అవుతున్నాయి. ఆ నీటిని తాగి మానవులు, పశువులు, పక్షులు రోగాల బారిన పడుతున్నారు. చచ్చిపోతున్నారు. ఆ నాడు కృష్ణుడు ఆ కాళీయుని యమున నుండి వెళ్లగొట్టి నదీజలాలను రక్షించాడు. నేడు పాల్యూషన్ కంట్రోల్ బోర్డు, హైకోర్టు, సుప్రీంకోర్టు అనే కృష్ణావతారాలు ఈ దిశగా ప్రయత్నం చేస్తున్నాయి కానీ సఫలం కావడం లేదు. చదువుతూ ఉంటే మీకే అర్థం అవుతుంది.)

శుకమహర్షి పరీక్షిత్ మహారాజుకు ఇలా చెబుతున్నాడు.

“ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! యమునా నది మధ్యలో ఒక నీటి మడుగు ఉంది. ఆ మడుగులో కాళీయుడు అనే పాము తన భార్యబిడ్డలతో నివసిస్తూ ఉంది. ఆ కారణం చేత దానిని కాళీయమడుగు అని అంటారు. ఆ మడుగులోని జలాలలో ఆ సర్పము, దాని సంతానము అంతా రోజూ విషం కక్కుతూ ఉండేవి. దాంతో ఆ మడుగులోని జలాలు, పరిసర మడుగులలోని జలాలు విషపూరితం అయ్యాయి. ఆ మడుగులోని నీరు సలసలకాగుతున్నట్టు

బుడగలు వస్తూఉండేవి. ఆ విషము ఎంత ప్రభావము కలిగి ఉందంటే ఆ మడుగు పైన ఎగురుతున్న పక్షులు కూడా ఆ విషపు గాలులు సోకి చనిపోయేవి.

ఇదంతా గమనించాడు కృష్ణుడు. ఆ విషసర్పాన్ని యమునా నది నుండి వెళ్లగొట్టాలని సంకల్పించాడు. ఆ మడుగు పక్కనే ఉన్న ఒక చెట్టు ఎక్కాడు. చేతులు చాచి ఆ మడుగులోకి దూకాడు. ఆ మడుగు చాలా లోతుగా ఉంది. కృష్ణుడు ఆ మడుగులోకి దూకగానే ఆ మడుగులో ఉన్న జలాలు పెద్ద శబ్దం చేస్తూ పైకి ఎగిసి పడ్డాయి.

ఈ శబ్దాన్ని, నీటిలో కలిగిన అలజడిని చూచిన కాళీయుడు కోపంతో రగిలిపోయాడు. ఈ ఉత్పాతం ఎవరు కలిగించారా అని చుట్టు చూచాడు. నీటిలో నిర్భయంగా ఈదుతున్న కృష్ణుడు కనిపించాడు. కాళీయుడు కోపంతో రగిలిపోయాడు. కసిదీరా కృష్ణుని కాటు వేసాడు. తన శరీరంతో కృష్ణుని శరీరాన్ని చుట్టాడు. గట్టిగా నలిపేస్తున్నాడు.

కృష్ణుడు మడుగులో దూకడం, కాళీయుడు కృష్ణుని కాటు వేయడం, తన పాడుగాటి శరీరంతో కృష్ణుని చుట్టేయడం చూచి ఒడ్డున ఉన్న గోపబాలురు భయంతో వణికిపోయారు. “కృష్ణా! కృష్ణా!” అంటూ అరుస్తున్నారు. ఏడుస్తున్నారు. గోవులు కూడా ఒడ్డున అటు ఇటు తిరుగుతూ కన్నీళ్లు కారుస్తున్నాయి. అంబా అని అరుస్తున్నాయి.

అప్పుడు బృందావన వ్రజములో ఉన్న వారికి పెద్ద భూకంపం వచ్చినట్టు, శరీరాలు అదిరినట్టు అనిపించింది. “ఈ కృష్ణుడు

బలరాముని తోడుతీసుకొని వెళ్లకుండా ఒంటరిగా ఆవులను తోలుకొని వెళ్లాడు. ఏం జరిగిందో ఏమో!” అనుకుంటూ కలవరపడుతున్నారు. కొంత మందిఅయితే “ఏమో కృష్ణుడు మరణించాడేమో. పుట్టినప్పటినుండి కృష్ణుడికి అన్నీ ఆపదలే!” అని తమలో తాము అనుకుంటున్నారు. కొంతమంది ఏమి జరిగిందో చూద్దామని కృష్ణుడు ఆవులను తోలుకొని వెళ్లిన వైపు ఆడామగా అనే తేడా లేకుండా పరుగులెత్తారు.

బలరాముడు మాత్రం చిరునవ్వు నవ్వుతూ ఇదంతా చూస్తున్నాడు. కృష్ణుని చేతిలో ఈ రోజు ఎవడికో మూడింది అని తనలో తాను అనుకున్నాడు. పైకి మాత్రం ఏమీ మాట్లాడకుండా గంభీరంగా ఉన్నాడు.

బృందావనములో ఉన్న వారంతా, ఆవుమందల గిట్టల గుర్తులు, కృష్ణుని పాదముల యొక్క గుర్తులను అనుసరిస్తూ, యమునాతీరమునకు వెళ్లారు. వాళ్లందరికీ దూరం నుండి కాళిందీ మడుగులో సర్పముతో చుట్టబడిన కృష్ణుడు, ఒడ్డున ఏడుస్తున్న గోపబాలురు, కన్నీళ్లు కారుస్తున్న గోవులు కనిపించాయి. ఆ దృశ్యం చూచిన బృందావన వాసులు కూడా ఏడవడం మొదలు పెట్టారు.

ఇంతలో కొంత మంది యశోదవద్దకు వెళ్లారు. ఆమెను కౌగలించుకొని కృష్ణునికి పట్టిన దురవస్థకు ఏడుస్తున్నారు. కొంత మంది గోపబాలురు కృష్ణుని రక్షించడానికి ఆ నీటి మడుగులో

దూకడానికి వెళుతుంటే, బలరాముడు వారిని వారించాడు.

ఒడ్డుమీద ఉన్న గోపాలురు, గోపకాంతలు, తన తల్లులు పడుతున్న మనోవేదనను గమనించాడు కృష్ణుడు. వెంటనే తన శరీరాన్ని ఒక్కసారి గట్టిగా విదిల్చాడు. తన శరీరాన్ని విపరీతంగా పెంచాడు. ఆ పాముయొక్క బంధనములనుండి బయట పడ్డాడు.

ఎప్పుడైతే కృష్ణుని శరీరము పెరుగుతూ ఉందో, కృష్ణుని చుట్టుకొని ఉన్న కాళీయుని శరీరములోని ఎముకలు పటపట మంటున్నాయి. “ఇదేందిరా బాబూ, వీడిని పట్టుకొని పచ్చడి చేద్దామనుకుంటే, నా ఎముకలు విరుగుతున్నాయి.” అనుకుంటూ కాళీయుడు కృష్ణుని వదిలిపెట్టాడు. కాళీయుడికి చేతనైన విద్య విషం కక్కడం. అందుకని కృష్ణుని మీద విషం కక్కుతున్నాడు.

కాళీయుని పట్టునుండి విడివడ్డ కృష్ణుడు ఆ పాము చుట్టు తిరుగుతూ దానికి అందకుండా ఆడుకుంటున్నాడు. కాళీయుడు కూడా కృష్ణుని పట్టుకోవాలని, కాటువేయాలని, ప్రయత్నిస్తున్నాడు. అలా కొంచెంసేపు తిరిగేటప్పటికి కాళీయునికి అలసట వచ్చింది. ఇదే అదును అని, కృష్ణుడు, కాళీయుని తోకపట్టుకొని, వాడి పడగ మీద కాలు పెట్టి, కాళీయుని పడగల మీదికి ఎక్కాడు.

మణులతో నిండిన కాళీయుని పడగ కృష్ణుని పద విన్యాసములతో శోభిల్లింది. కృష్ణుడు కాళీయుని తోకపట్టుకొని మెలిదిప్పుతూ, కాళీయుని పడగలమీద ఎగురుతూ నృత్యం చేస్తున్నాడు.

కాళీయుని పడగలను అణగదొక్కుతున్నాడు.

చిన్ని కృష్ణుని ఈలీలా విన్యాసము అంతా దేవలోకము నుండి చూస్తున్న గంధర్వులు, సిద్ధులు, మునులు, చారణులు, అష్టరసలు కూడా సంతోషంతో నృత్యం చేస్తున్నారు. కృష్ణుని నృత్యానికి తగ్గట్టు తాము కూడా ఆడుతున్నారు. పాడుతున్నారు. వాద్యాలు వాయిస్తున్నారు. స్తోత్రాలు చేస్తున్నారు. కొంతమంది చిన్నికృష్ణునికి కానుకలు తీసుకొని ఆయన వద్దకు వెళుతున్నారు.

కృష్ణుడు తన పడగలమీద ఎక్కి తొక్కుతుంటే, కాళీయుడికి చచ్చే పర్వంతం అయింది. కాటేద్దామంటే కృష్ణుడు తన తలమీద ఉన్నాడు. శలీరాన్ని చుట్టేద్దామా అంటే కృష్ణుడు విపరీతంగా శలీరం పెంచుతున్నాడు. చేసేది లేక కాళీయుడు కృష్ణుడి చేత తొక్కించు కుంటూ ప్రాణాలు కళ్లలో పెట్టుకొని రక్తం కక్కుకుంటూ మూర్ఛపోతున్నాడు. కాళీయుడు విషం కక్కుతున్నాడు. రక్తం కక్కుతున్నాడు. కృష్ణుడు వాడి పడగల మీద నృత్యం చేస్తున్నాడు. గంధర్వాదిదేవతలు ఆకాశంలో నిలబడి కృష్ణుని పూజిస్తున్నారు.

కృష్ణుడు చేస్తున్న ఈ చిత్రవిచిత్ర తాండవ నృత్యానికి కాళీయుని పడగలు చితికిపోతున్నాయి. కళ్ల వెంట రక్తం కారుతూ ఉంది. ప్రాణాలు పోయేటట్టు ఉన్నాయి. తట్టుకోలేకపోతున్నాడు. అప్పుడు గుర్తుకొచ్చాడు భగవంతుడు. “దేవుడా నువ్వే దిక్కు. నువ్వే నన్ను రక్షించాలి” అని చేతులెత్తి ప్రార్థించాడు.

(నేటి మానవులు కూడా ఇంతే కదా! కాళీయుని సంతతి

ప్రపంచమంతా విస్తరించి ఉన్న ఈ సమాజంలో, మానవులు
చెయ్యాల్సిన అక్రమాలు, అకృత్యాలు, దుర్మార్గాలు అన్నీ చేస్తారు. సాగినంత
కాలం నాకు ఎదురు లేదనుకొని విర్రవీగుతారు. కాని కాలం వచ్చి,
కారాగారంలో పడితే, దేవుడా దిక్కు అంటూ దేవుడిని గుర్తు
తెచ్చుకుంటారు. దేవుడి దయవలన నిర్దోషిగా బయటపడతాను అంటూ
ప్రగల్భాలు పలుకుతారు. నాడూ అంతే నేడూ అంతే.)

కాళీయుని పరిస్థితి ఇలా ఉంటే, కాళీయుని భార్యలు, తమ
భర్తకు పట్టిన దుస్థితికి పరితపిస్తున్నారు. వారందరూ కట్టకట్టుకొని,
తమ సంతానముతో సహా, కాళీయుని పడగల మీద ఆడుతున్న
కృష్ణుని వద్దకు వెళ్లారు. తమ సంతానమును ముందు ఉంచుకొని,
కాళీయుని భార్యలు కృష్ణుని ఈ విధంగా ప్రార్థించారు.

“ఓ దేవాభిదేవా! కృష్ణా! నీవు సామాన్యుడవు కావు.
భూభారమును తగ్గించడానికి భూమి మీద అవతరించిన
శ్రీమన్నారాయణుడవు. నా భర్త మహాపాపి, దుర్మార్గుడు. ఇన్నాళ్లు
ప్రజలను నానా కష్టాలు పెట్టాడు. మా భర్తకు ఈ శాస్తి కావలసిందే.
నీవు నీ శత్రువుల పట్ల ఎలా ప్రవర్తిస్తావో, నీ కుమారుని పట్లకూడా
అలాగే ప్రవర్తిస్తావు. తప్పుచేసిన వారు భవిష్యత్తులో బాగుపడతారని,
వారికి మంచి జరగాలని, నీవు వారిని శిక్షిస్తుంటావు.

నీవు విధించే శిక్ష మా భర్తలాంటి పాపాత్ముల పాపములను
సర్వనాశనం చేస్తుంది. నీవు మా భర్తను దండించి మాకు మేలు
చేసావు. మమ్ములను అనుగ్రహించావు. మా భర్త, మేము ఏం పాపం

చేసామో ఏమో ఈ జన్మలో పాములుగా పుట్టాము. నీ కోపము కూడా మాకు అనుగ్రహంలాంటిదే కదా!

నీవు నీ భక్తులను, నిన్ను నమ్ముకున్నవారిని, రక్షిస్తుంటావు అని అంటారు. మా భర్త కూడా పూర్వ జన్మలో మంచి వాడు, గర్వము లేని వాడు, బుద్ధిమంతుడు, ఎంతో తపస్సు, ఎన్నో పుణ్యకార్యములు చేసిన వాడు అయి ఉంటాడు. తన తోటి వారికి హితం చేయగోరి ఎన్నో ధర్మకార్యాలు చేసి ఉంటాడు. లేకపోతే, ఇప్పుడు, ఈ ప్రకారంగా, నీ పాద స్పర్శతో ఎందుకు పవిత్రుడు అవుతాడు.

నీ పాద స్పర్శ కోసరం లక్ష్మీదేవి నిరంతరము పరితపిస్తూ ఉంటుంది. అటువంటి నీ పాదరేణువులు నా భర్త తలను అయోచితంగా అలంకరించాయి. నా భర్తకు ఏ పుణ్యవిశేషం చేత ఇంతటి అధికారం కలిగిందో తెలుసుకోలేకపోతున్నాము.

నీ పాదములను ఆశ్రయించిన నీ భక్తులు, నీ పాదధూళి కోరుకుంటారే కానీ, ఈ లోకంలో లభించే రాజ్యసంపదలు, సార్వభౌమ పదవి, పరలోకంలో లభించే స్వర్గసుఖాలు, చివరకు మోక్షమును కూడా కోరుకోరు.

ఓ దేవా! నిరంతరము సంసార చక్రంలో పడి తిరుగుతున్న మానవులు, నీ పాదస్పర్శకోసం పరితపిస్తుంటారు. కాని అమిత క్రోధం కలవాడు, తమోగుణసంపన్నుడు అయిన నా భర్తకు, ఏ ప్రయత్నము లేకుండా, బ్రహ్మాదులకు కూడా లభ్యంకాని, నీ పాదములను శిరస్సున

ధరించే భాగ్యం లభించింది.

ఓ భగవాన్! మహాపురుషా! మహాత్మా! అన్నిభూతములలో
నివసించేవాడా! అన్ని భూతములు నీవే అయి ఉన్నవాడా! పరమాత్మా!
నీకు నమస్కారము.

ఓ దేవా! నీవు నిత్తుడవు. కార్యకారణస్వరూపుడవు.
కారణములకు అతీతుడవు. పరబ్రహ్మస్వరూపుడవు. నీకు సత్వ,
రజస్తమోగుణములు లేవు. నీకు ఎటువంటి వికారములు లేవు. నీవు
ఈ ప్రకృతిలో నిరంతరము చరిస్తున్నా, ఈ ప్రకృతి గుణములు నీకు
అంటవు. నీ శక్తి అనంతము. జ్ఞానస్వరూపుడవు అయిన నీకు
నమస్కారము.

ఓ దేవా! నీవు కాలస్వరూపుడవు . కాలమునకు మూలము
నువ్వే. నీవు కాలమునకు అతీతుడవు. కాలానుగుణంగా జరిగే అన్నిటినీ
నీవుసాక్షీభూతంగా చూస్తూ ఉంటావు. ఈ విశ్వమును సృష్టించిన
వాడవు నీవే! ఈ ప్రపంచంలో జరిగే అన్ని విషయములను చూచే
ద్రష్టవు నీవే! ఈ ప్రపంచంలో జరిగే అని కార్యములకు కారణము, కర్త
నీవే. కాని ఈ మానవులు అన్నీ తామే చేస్తున్నాము అనే భ్రమలో
ఉంటారు.

ఓ దేవా! పంచభూతములు, పంచ తత్వాత్రలు, పది
ఇంద్రియములు, పంచప్రాణములు, మనస్సు, బుద్ధి, అహంకారము,
వీటిలో ఉండే చైతన్యము అన్నీ నీవే. నీవు కానిది ఏదీ ఈ అనంత
విశ్వంలో ఏదీ లేదు. నీవు జీవులన్నింటిలోనూ ఆత్మస్వరూపుడుగా

వెలుగుతున్నావు. కానీ మేమంతా మూడుగుణములకు లోబడి,
అహంకారంతో కప్పబడిపోయి నిన్ను చూడలేకపోతున్నాము. నీ
గురించి తెలుసుకోలేకపోతున్నాము.

ఓ దేవా! నీవు అనంతుడవు. నిరాకారుడవు. నీకు చలనం
లేదు. అన్నిటా స్థిరంగాఉంటావు. నీవు జ్ఞానస్వరూపుడవు. నీ గురించి, నీ
ఉనికిని గురించి పండితులు ఎన్నో వాదోపవాదాలు చేస్తుంటారు.
చెప్పే విషయము, చెప్పబడే విషయము నీవే కాబట్టి, ఆ
వాదోపవాదములు అన్నీ నీ స్వరూపాలే. అట్టినీకు నమస్కారము.

ఓ దేవా! నీవు జ్ఞానస్వరూపుడవు. ఇటు ప్రాపంచిక
విషయములలో ప్రవర్తించాలన్నా, లేక మోక్ష మార్గములో
పయనించాలన్నా, మూలము వేదములు, శాస్త్రములు. ఆ వేదములు,
శాస్త్రములు కూడా నీ స్వరూపాలే. అట్టి నీకు నమస్కారము.

ఓ కృష్ణా! వాసుదేవా!సంకర్షణా! ప్రద్యుమ్నా! అనిరుద్ధా!
సాత్త్వతులకు పతిఅయిన వాడా! నీకు నమస్కారము.

(వీటిని చతుర్వ్యూహములు అంటారు. వాసుదేవుడు చిత్తమునకు,
సంకర్షణుడు మనలో ఉన్న అహంకారానికి, ప్రద్యుమ్నుడు బుద్ధికి,
అనిరుద్ధుడు మనస్సుకు అధిదేవతలు. ఈ నాలుగే మనిషి శరీరాన్ని
నడిపిస్తున్నాయి, శాసిస్తున్నాయి.)

ఓ దేవా! నీవు మూడు గుణములను (సత్త్వ, రజస్,

తమోగుణములు) ప్రకోపింప చేసేవాడివి! గుణములను నిర్వీర్యం చేసేవాడివి. గుణములను అందరికీ తెలిసేటట్లు చేసేవాడివి. గుణములలో ప్రవర్తిస్తుంటే సాక్షిగా చూస్తూ ఉండేవాడివి. ఆ గుణములకు అతీతుడుగా ఉండేవాడివి. ఏ గుణము అంటకుండా స్వయంగా ప్రకాశించేవాడివి. అన్నీ నువ్వే. అట్టి నీకు నమస్కారము.

ఓ హృషీకేశా! అన్ని వికారములు నీ నుండి పుడుతున్నాయి. కాని నీకు ఏ వికారమూ లేదు. నీవు ఎక్కువ మాట్లాడవు. మౌనంగానే అన్ని పనులు చేస్తుంటావు. అట్టి నీకు నమస్కారము.

ఓ దేవా! ఈ అనంత విశ్వంలో పరమాణువు మొదలుకొని బ్రహ్మాండము వరకూ అన్నింటా నీవే నిండి ఉన్నావు. నీవు ఈ అనంత విశ్వానికి అధినేతవు. ఈ విశ్వం అంతా నీవే అయి ఉన్నావు కానీ ఈ విశ్వంలో నీవు లేవు. (సముద్రంలో అలలు ఉన్నాయి కానీ అలలలో సముద్రం లేదు.)

ఓ దేవా! నీకు ఏ కోరికా లేదు. కాని సత్య, రజస్తమో గుణములతోకూడిన ఈ అనంత విశ్వాన్ని సృష్టించావు. ఈ విశ్వంలో ఉండే జీవులలో సత్యగుణము కలిగిన వారికి శాంతి, రజోగుణము కలిగిన వారికి అశాంతి, తమోగుణములు కలిగిన వారికి మూఢత్వము అనే స్వభావములను సృష్టించావు. కానీ నీవు మాత్రము సత్యగుణసంపన్నుడవు. నీవు ఎత్తైన అవతారములన్నీ సత్యగుణ ప్రధానములైనవేకదా! ఆ కారణం చేత సత్యగుణమును అవలంబించిన వారందరూ నీకు ఇష్టమైన వారే!

ఓ శాంతమూర్తి! మా భర్త తమోగుణము కలిగిన వాడు. మూఢస్వభావుడు. కాని నీకు కుమారుడి లాంటి వాడు. ఎందుకంటే ఈ లోకమంతా నీ సంతానమే కదా! కుమారుడు చేసిన తప్పు తండ్రి క్షమించినట్టు, ఈ కాళీయుడు చేసిన అపరాధమును మన్నించి క్షమించు. మా భర్త ఒట్టి మూర్ఖుడు. నీ శక్తిని తెలుసుకోలేక నిన్ను బంధించాడు. బాధించాడు. కాటు వేసాడు. దయచేసి అతని అపరాధములను మన్నించి క్షమించు.

ఓ దేవా! నీ పాదఘట్టనములచే ఈ కాళీయుడు చచ్చేట్టు ఉన్నాడు. మాకు పతిభిక్ష పెట్టు. మేము ఏ అపరాధము చేయలేదు కదా! ఇంకమీదట నుండి మేమందరమూ బుద్ధిగా ఉంటాము. నీవు ఏం చెబితే అదే చేస్తాము. మమ్ములను ఆజ్ఞాపించు.” అని కాళీయుని భార్గవు దీనంగా ప్రార్థించారు.

కాళీయుని భార్గవుల ప్రార్థనలను విన్న కృష్ణుడు కాళీయుని మీద దయ చూపి ఆయన తలమీది నుండి కిందికి దూకాడు. గట్టున నిలబడ్డాడు.

అప్పటి దాకా నోరువిప్పకుండా కృష్ణుని పాద తాడనాన్ని మౌనంగా భరిస్తూ, ప్రాణాలుపోయేటట్టు ఉన్న కాళీయుడు, కృష్ణుడు తన మీది నుండి దిగేటప్పటికి కాస్త ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు. పోయిన ప్రాణాలు తిరిగివచ్చినట్టయింది. ఒళ్లు విదుల్చుకున్నాడు. ఒంటలో శక్తినంతా కూడగట్టుకున్నాడు. గద్గద స్వరంతో కృష్ణుని ఇలా

ప్రార్థించాడు.

“ఓ దేవా! మేము పాములము. మాకు కోపం ఎక్కువ.
దుర్మార్గము ఎక్కువ. తమోగుణ ప్రధానులము. అందరినీ కాటు వేసి
చంపుతుంటాము. అది మాస్వభావము. దానికి మేమేం జేయగలము.
మేము కూడా నీవు సృష్టించిన ప్రాణులలో భాగమే కదా!

ఓ దేవా! నీవు అన్ని రకాల ప్రాణులను సృష్టించావు. వీరత్వము,
శౌర్యము, శాంతము, కోపము, దుర్మార్గము, క్రూరత్వము అనే
గుణములతోనూ, రకరకాల ఆకృతులు కల దేహములతోనూ
సృష్టించావు. కోరలలో విషంతో కోప స్వభావంతో మమ్ములను
సృష్టించావు. మా సర్వజాతి పుట్టినప్పటి నుండి కోపస్వభావంతో
ఉన్నవారము. మా గుణములకు తగ్గట్టు మేము నడుచుకుంటున్నాము.
మేమందరము నీ మాయలో పడి ప్రవర్తిస్తున్నాము. కాబట్టి మా మీద
ఆగ్రహాన్ని చూపించినా, అనుగ్రహాన్ని చూపించిన నీవే సమర్థుడవు.”
అని ప్రార్థించాడు.

అప్పుడు కృష్ణుడు కాళీయునితో ఇలా అన్నాడు. “సర్వజాతికి
ఆత్మరక్షణకొరకు కోరలలో విషం పెట్టాను కానీ అందరి మీదా విషం
చిలకరించమని కాదు. నీవు, నీ వాళ్లు, విషం కక్కుతూ, ఈ
యమునను విషపూరితం చేస్తున్నారు. ప్రతిరోజూ మనుషులు, పశు
వులు, గోవులు తాగే ఈ నీటిని కలుషితం చేయవద్దు. నీవు ఇక్కడ
ఉండటానికి వీలు లేదు. నీ జాతి పాములతోనూ, నీ భార్య,
సంతానముతోనూ, ఇక్కడి నుండి తక్షణమే వెళ్లిపో. సముద్రంలో

జీవించు.

కాళీయుడా! నీవు గరుడుని బారి నుండి తప్పించుకోడానికి ఈ కాళీయమడుగును నివాసంగా చేసుకున్నావు. నేను నీ తలమీద నా పాదములను పెట్టి తొక్కాను కాబట్టి నా పాదముద్రలు నీ పడగల మీదపడ్డాయి. నా పాదముద్రలు చూచిన గరుడుడు నీ జోలికి రాడు. కాబట్టి నీవు వెంటనే నీ బంధు,మిత్ర,సపరివారసమేతంగా సముద్రానికి వెళ్లిపో.” అనిఆదేశించాడు కృష్ణుడు.

ఆ మాటలు విన్న కాళీయుడు, కాళీయుని భార్యలు ఎంతో ఆనందాన్ని పొందారు. కృష్ణుని పూజించారు. స్తుతించారు. తరువాత కాళీయుడు తన వారితో కలిసి సముద్ర మధ్యలో ఉన్న రమణక ద్వీపమునకు వెళ్లిపోయాడు. అప్పటి నుండి యమునా నదీ జలాలు కాలుష్యం నుండి విముక్తి పొందాయి. నదీతీరంలో ఉండే ప్రజలకు, జంతువులకు తాగడానికి యమునా నదీ జలాలు యోగ్యంగా ఉన్నాయి.” అని శుక మహర్షి పరీక్షిత్ మహారాజుకు కాళీయ మర్దనము వృత్తాంతమును వినిపించాడు.

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము పదహారవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్.

(ఇప్పటి దాకా మీరందరూ కాళీయమర్దనము గురించి చదివారు. నేను మొదట్లో చెప్పిన విషయం సరిపోయిందను కుంటాను. కాళీయుడుని ఈనాటి విషపదార్థాలు, వ్యర్థాలు విసర్జించే

ఫాక్టరీలుగా పోల్చుకుంటే, ఆ ఫాక్టరీలు బయటకు వదిలే వ్యర్థాలు సమీపములోని జలాశయాలను నాశనం చేస్తున్నాయి.

భూగర్భజలాలను కలుషితం చేస్తున్నాయి. ప్రతి నగరంలోనూ, పట్టణంలోనూ ఇదే పరిస్థితి. పొల్కాపన్ కంట్రోల్ బోర్డు ఎన్ని మార్లు హెచ్చరించినా, న్యాయాస్థానాలు మొట్టికాయలు వేసినా ఈనాటి కాళీయులకు చీమకుట్టినట్టయినా లేదు. ఈ కాలుష్యభూతం నుండి రక్షించడానికి మరలా కృష్ణుడు పుట్టాలేమో అనిపిస్తూ ఉంది.)

శ్రీమద్భాగవతము
దశమస్కంధము
పదునేడవ అధ్యాయము.

శుక మహర్షి కాళీయమర్దనము వృత్తాంతము వినిపించగానే, పరీక్షిత్తు మహారాజుకు ఒక అనుమానము వచ్చింది.

“శుకయోగీంద్రా! కాళీయుడు గరుడుని భయంతో రమణక ద్వీపమును వదిలాడు అన్నారు కదా! అది ఎలా జరిగింది. కాళీయుడు ఏం తప్పుచేసాడు. వివరించండి.” అని అడిగాడు. అప్పుడు శుకమహర్షి ఈ విధంగా చెబుతున్నాడు.

“ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! రమణక ద్వీపము అని ఒక ద్వీపము ఉంది. ఆ ద్వీపములో పాములు ఎక్కువగా ఉండేవి. ఆ పాములు

రమణక ద్వీపములో నివసించే మానవులను కాటువేసి చంపుతూ ఉండేవి. పాముల బాధ నుండి తప్పించుకోడానికి, మానవులు ప్రతినెలా ఆ పాములకు ఆహారంగా గుడ్లు, పాలు, ఉపాహారాలు తెచ్చి చెట్ల మొదళ్లలో పెట్టి వెళ్లేవారు. ఆ ఆహారములను పాములు ఆరగించేవి. (ఈ రోజుల్లో నాగుల చవితీకి, నాగపంచమికి పుట్టలో పాలుపొయ్యడం, చలివిడి, వడపప్పు ఆహారంగా పెట్టడం, అనే ఆచారం ఇక్కడి నుండి వచ్చిందేమో!)

నాగులకు గరుడ పక్షులు శత్రువులు. ఈ గరుడ పక్షులు రమణక ద్వీపంలో ఉండే పాములను ఎత్తుకుపోతూ ఉండేవి. వాటి బాధ నుండి తప్పించుకోడానికి పాములు తమకు ప్రజలు ఇచ్చిన ఉపాహారములలో ఒక వాటాను గరుడునికి సమర్పించుకొనేవి.

(వ్యాపారస్థులు వీధి రోడ్డికి మాములు ఇస్తే, ఆ వీధి రోడ్డి అందులో కొంత పెద్ద రోడ్డికి ఇస్తాడు కదా! ఆ పెద్ద రోడ్డి అందులో కొంత పోలీసులకు ముట్టచెబుతాడు. అలాగే ఈ నాడు కాంట్రాక్టర్లు ఇచ్చే లంచాలు, కింది స్థాయి ఉద్యోగుల నుండి పైన ఉండే మినిస్టర్ల వరకూ ఎవరి వాటాలు వారికి ఏదోరూపంలో వెళుతుంటాయి కదా! ఈ ఆచారం అప్పటినుండి ఉందేమో!)

ఇది ఇలా ఉండగా కద్రువ కుమారుడు కాళేయుడు అనే సర్పము మహా గర్విష్టి. బలవంతుడు. “నాకు నూరు తలలు, ఆ తలలకు కోరలు, కోరల నిండా విషం ఉంది. నన్ను ఎవరేమి చేస్తారు. అసలు ఈ గరుడుడు ఎవరు? వీడికి వాటాలు ఇచ్చేదేంటి? వీడికి వాటా

ఎందుకివ్వాలి!” అని గరుడేనికి వాటాలు ఇవ్వడానికి నిరాకరించాడు.

(మాఫియా గాంగులు కూడా ఇంతే కదా! ఒక పెద్ద గాంగు కింద ఛోటా గాంగులు పనిచేస్తుంటాయి. ఉన్నట్టుండి ఛోటాగాంగులు పైవాడికి వాటా ఇవ్వకుండా స్వతంత్రం ప్రకటిస్తాయి. ఫలితం గాంగ్‌వార్)

ఇక్కడ కూడా కాళీయుడు గరుడునికి వాటా ఇవ్వడానికి నిరాకరించాడు. మానవులు ఇచ్చిన ఉపాహారాలు అన్నీ తానే తినసాగాడు. ఈ విషయం గరుడునికి తెలిసింది. కోపంతో ఊగిపోయాడు. కాళీయుని చంపేయాలి అని అనుకున్నాడు గరుడుడు. రివ్వున ఎగురుతూ కాళీయుడు ఉన్నచోట వాలాడు. కాళీయుడు తన నూరు పడగలను పైకెత్తి గరుడుని కాటు వేసాడు. విషాన్ని చిమ్మాడు.

కాళీయుని పడగ కాటు ఒంటినిండా దట్టంగా ఈకలు ఉన్న గరుడుని ఏమీ చేయలేకపోయింది. గరుడుడు తన రెక్కతో అదీ ఎడమ రెక్కతో, కాళీయుని ఒక్క బాదు బాదాడు. ముక్కుతో పాడిచాడు. ఆ దెబ్బకు కాళీయుడు అదిరిపోయాడు. దిమ్మతిరిగిన కాళీయుడు తన భార్యాబిడ్డలతో పారిపోయాడు. యమునా నదీ జలాలలో దాక్కున్నాడు. యమునానదీ జలాల వద్దకు గరుడుడు రాడని కాళీయునికి తెలుసు.

అది ఎలాగంటే, ఒక సారి సౌభరి అనే మహాముని జలస్తంభన విద్యతో నీటి అడుగున తపస్సు చేసుకుంటున్నాడు. అప్పుడు గరుడుడు

అటుగా వెళుతో యమునా నదిలో ఈదుతున్న ఒక పెద్ద చేపను పట్టుకొని ఎగిరిపోయాడు. ఆ పెద్ద చేపకు పట్టిన గతి చూచి చిన్న చేపలు అన్నీ భయంతో వణికిపోయాయి. ఏడవసాగాయి. అది చూచాడు సౌభరి. కారణం తెలుసుకున్నాడు. “ఈ రోజునుండి గరుడుడు ఈ యమునానదిలో ఉన్న చేపలను ముట్టుకుంటే వెంటనే చస్తాడు.” అని శాపం ఇచ్చాడు. అప్పటి నుండి గరుడుడు యమునా నదీ జలాల వైపుకుపోడు.

ఈ విషయం తెలిసిన కాళీయుడు తనకు యమునా నదీజలాలు క్షేమం అని తెలిసి, రమణక ద్వీపంనుండి వచ్చి యమునానదీ జలాలలో తలదాచుకున్నాడు. కాని దుర్మార్గులకు ఏం జరిగినా, ఎక్కడ ఉన్నా బుద్ధిరాదు కదా!

(నేరస్థులు బాగు పడతారని జైల్లో పెడితే, బాగుపడడం మానేసి సెల్ ఫోనుల ద్వారా బయట దందాలు చేస్తుంటారు. నేరప్రపంచాన్ని ఏలుతుంటారు.)

కాళీయుడు కూడా తన విషపు బుద్ధి పోనిచ్చుకోకుండా, యమునలో తన విషాన్ని చిలకరిస్తూ, ఎవరినీ తన వద్దకు రానీయ కుండా, యమునానదీ జలాలను విషపూరితం చేసాడు. ఈ పరిస్థితులలో కృష్ణుడువచ్చి కాళీయుని సపరివార సమేతంగా యమున నుండివెళ్లగొట్టాడు.

కాళీయుడు వెళ్లిపోగానే, కృష్ణుడు యమునా నదీ జలాల నుండి క్షేమంగా బయటకు వచ్చాడు. క్షేమంగా వచ్చిన చిన్ని కృష్ణుని

చూచి యశోద, గోపబాలురు, గోపకాంతలు ఆనందపరవశులయ్యారు. కృష్ణుని చూడగానే వారందరికీ పోయిన ప్రాణాలు మరలా వచ్చినట్టు అయింది. అన్నీ తెలిసిన బలరాముడు కూడా కృష్ణుని గట్టిగా కౌగలించుకొని ఆనందభాష్టములు కార్చాడు.

కృష్ణుడు క్షేమంగా తిరిగి రావడం చూచిన ఆవులు, దూడలు, పశువులు అన్నీ పరమానందమును పొందాయి. తలలను అటు ఇటు తిప్పుతూ తమ ఆనందాన్ని ప్రకటించాయి. దూడలు చెంగు చెంగున గెంతుతూ కృష్ణుని చుట్టు తిరిగాయి.

“అమ్మా! యశోదా! నీ పూర్వపుణ్యఫలము చేత కృష్ణుడు కాళీయుని బారిని పడి కూడా తప్పించుకున్నాడు.” అని బ్రాహ్మణులు కృష్ణుని దీవించారు. వారి దీవెనలను అందుకున్న నందుడు బ్రాహ్మణులకు గోవులను, ధనమును దానంగా ఇచ్చాడు. యశోద అయితే కృష్ణుని క్షణం వదలడం లేదు. మాటి మాటికీ కౌగలించుకొని ముద్దులు పెట్టుకుంటూ తలనిమురుతూ ఉంది. ఆ ఆనందంలో సూర్యుడు అస్తమించిన సంగతి కూడా వారికి తెలియలేదు.

రాత్రి అయి వెన్నెల వచ్చింది. బృందావన వాసులు ఆకలి మరిచిపోయి యమునా నదీతీరంలో ఆనందంగా ఆ రాత్రి గడిపారు. కాళీయుని ఉపద్రవము ముగిసిపోయిందనుకుంటే అదే రాత్రి మరొక ఉపద్రవం వారిని చుట్టుముట్టింది. ఆ రోజు అర్ధరాత్రి పెద్ద అగ్నిప్రమాదం సంభవించింది.

యమునా తీరంలో ఉన్న ఎండి పోయిన చెట్లకు నిప్పు
అంటుకుంది. ఆ చెట్లకింద పడుకున్న పల్లెవాసులను అగ్ని
చుట్టుముట్టింది. వారందరూ ఒక్కసారిగా లేచి గోలగోలగా
అరవసాగారు. ఎవరు ఏం చేస్తున్నారో తెలియడం లేదు. అందరూ
కృష్ణుని వద్దకు పోయి కాపాడమని వేడుకున్నారు. కృష్ణుడు నేర్పుగా
వారందరినీ ఆ అగ్నిప్రమాదము నుండి రక్షించాడు. కృష్ణుని
బుద్ధికుశలతకు వ్రజవాసులు కృష్ణుని కీర్తిని పొగిడారు. లీలామానుష
విగ్రహుడైన పరమాత్మకు సాధ్యం కానిది ఏముంటుంది.” అని శు
కమహర్షి పరీక్షిత్ మహారాజుకు కాళీయుని పూర్వవృత్తాంతమును
వివరించాడు.

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము పదునేడవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము

పదునెనిమిదవ అధ్యాయము.

శుక మహర్షి పరీక్షిత్తు మహారాజుకు కృష్ణుడు ప్రలంబాసురుని
వధించిన వృత్తాంతమును ఈ విధంగా చెప్పసాగాడు.

“ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! కాళీయుని యమున నుండి

వెళ్లగొట్టిన తరువాత అందరూ బృందావనమునకు చేరుకున్నారు.
బలరాముడు, కృష్ణుడు, గోప బాలురతో కలిసి ప్రతిరోజూ ఆవులను
సమీపములో ఉన్న అడవిలోకి తీసుకెళ్ళమేపుకుంటూ, ఆటలాడుకుంటూ
కాలం గడుపుతున్నాడు.

ఇంతలో ఎండా కాలం వచ్చింది. సూర్యుడు తన ప్రతాపాన్ని
చూపిస్తున్నాడు. కానీ కృష్ణుని సమక్షంలో కృష్ణుని చల్లని చూపులలో
గోప బాలురు వసంత కాలంలో ఉన్నట్టు అనుభూతి చెందుతున్నారు.
బృందావనము చుట్టూ ఉన్న అడవులలో సెలయేళ్లు పారుతున్నాయి. ఆ
సెలయేళ్ల నుండి ఎగురుతున్న నీటి తుంపరలు సమీప ప్రాంతాలను
చల్లబరుస్తున్నాయి. ఏపుగా పెరిగిన పచ్చిగడ్డి, పచ్చని చెట్లు,
ఫలపుష్పములతో నిండి ఉన్న వృక్షములు, వాటి మీది నుండి వచ్చే
చల్లని స్వచ్ఛమైన గాలి, ఎండాకాలములో కలిగే సూర్యతాపమును
పోగొడుతున్నాయి.

యమునా నదీ జలములు సమీప ప్రాంతములను తడి
తడిగా బురద బురదగా ఉంచుతూ, భూమిని చల్లబరుస్తున్నాయి.
ఆవనములో రకరకాల పక్షులు, కీటకములు వింతవింతధ్వనులు చేస్తూ
ఎగురుతున్నాయి.

అటువంటి వనములోకి కృష్ణుడు, బలరాముడు, గోపబాలురు
ఆవులను మేపడానికి వెళ్లారు. ఆవులు మేస్తుంటే వీరందరూ ఆడుతూ
పాడుతూ, నృత్యం చేస్తూ సంతోషంగా ఆటలాడుకుంటున్నారు. కృష్ణుడు
మధ్యలో నిలబడి నృత్యం చేస్తుంటే, గోపబాలురు చుట్టూ చేరి వేణువు

మొదలగు వాద్యములు వాయిస్తున్నారు. కొందరు పాడుతున్నారు.
మరికొందరు లయబద్ధంగా చప్పట్లుకొడుతున్నారు. రాముడు, కృష్ణుడు
రెట్టించిన ఉత్సాహంతో గిరా గిరా తిరుగుతూ, ఎగురుతూ,
దుముకుతూ ఆడుకుంటున్నారు. కొంత మంది కప్పలవలె
దుముకుతున్నారు. మరి కొందరు చెట్లకు ఉయ్యాలలు వేసి
ఊగుతున్నారు. మరికొందరు తాము రాజుల మని లీవిగా ఎత్తైన రాళ్ల
మీద కూర్చుని లేని మీసములను మెలిబెడుతున్నారు.

వారంతా ఈ విధంగా ఆనందంగా విహరిస్తుంటే, ప్రలంబుడు
అనే రాక్షసుడు అక్కడకు వచ్చాడు. వాడు గోపబాలుడి రూపం ధరించి
వారిలో కలిసిపోయాడు. మెల్లి మెల్లిగా ప్రలంబుడు రాముడు, కృష్ణుడు
ఆడుకుంటున్నచోటికి చేరుకుని వారితో పాటు ఆడుకుంటున్నాడు. ఈ
విషయమును కనిపెట్టాడు కృష్ణుడు.

వాడిని చంపాలంటే వాడితో స్నేహం చెయ్యాలి. అందుకని
కృష్ణుడు గోపబాలుడి రూపంలో ఉన్న ప్రలంబాసురుడి వద్దకు వెళ్లి
వాడితో స్నేహం చేసి వాడితో కూడా ఆడుతున్నాడు. వాడిని తన జట్టులో
చేర్చుకున్నాడు. కృష్ణుడు తన వారినందరినీ పిలిచాడు. “ఒరేయ్
రండిరా. మనం ఒక ఆట ఆడుకుందాము. మనం రెండు జట్లుగా
విడిపోదాము. ఒక దానికి నేను నాయకుడు. మరొక దానికి
బలరాముడు నాయకుడు. గెలిచిన వాళ్లు ఓడిన వాళ్ల మీద ఎక్కిరి.
ఓడిన వాళ్లు గెలిచిన వాళ్లను మొయ్యాలి. ఇదీఆట.” అని అన్నాడు.

అందరూ చప్పట్లు కొట్టారు. ఆట మొదలయింది. గెలిచినవారు

ఓడిన వారి మీద ఎక్కుతున్నారు. ఓడినవారు గెలిచిన వారిని
మోస్తున్నారు. అందరూ భాండీరకము అనే చెట్టు కిందికి చేరారు. ఒక
సారి బలరాముని పక్షంలో ఉన్న సుదాముడు, వృషభుడు మొదలగు
వారు గెలిచారు. కృష్ణుడు, ప్రలంబుడు ఓడిపోయారు. ఓడి పోయిన
కృష్ణుడు సుదాముని, భద్రసేనుడు వృషభుని మోయడానికి సిద్ధం
అయ్యారు. ఆ క్రమంలో గోపబాలుడి రూపంలో ఉన్న
ప్రలంబాసురుడు ఎదుటి జట్టులో ఉన్న బలరాముడిని తన మీదికి
ఎత్తుకున్నాడు.

అసలు ప్రలంబాసురుడు వచ్చింది కృష్ణుడిని చంపడానికి. కాని
కథ అడ్డం తిరిగి బలరాముడిని మోయాలివచ్చింది. ముందు
బలరాముడిని చంపి, తరువాత కృష్ణుని పనిపడదాము అని
అనుకున్నాడు ప్రలంబుడు. బలరాముడిని తన మీద ఎక్కుమని
పిలిచాడు. బలరాముడు ప్రలంబాసురుడి మీద ఎక్కాడు.
ప్రలంబాసురుడు బలరాముని మోసుకుంటూ దూరంగా తీసుకొని
పోయాడు. బలరాముడు క్రమక్రమంగా తన బరువును పెంచాడు. తన
మీద ఎక్కిన బలరాముని బరువు పెరగడంతో ప్రలంబుడు వేగంగా
పరుగెత్తలేకపోయాడు. బలరాముని కిందికి దించి తనరాక్షస రూపము
ధరించాడు.

నిప్పుకణికలవలె కణకణలాడుతున్న కళ్లతోనూ,
భయంకరమైన కోరలతోనూ, వికృతాకారముతో ఉన్న ఆ రాక్షసుని
చూచాడు బలరాముడు. ఈ రోజు వీడు నా పాలబడ్డాడు అని
అనుకున్నాడు. గట్టిగా పిడికిలి బిగించాడు. తన శక్తినంతా చేతిలోకి

తెచ్చుకున్నాడు. తన పిడికిలితో బలంగా ప్రలంబుడి తల మీద మోదాడు. ఆ దెబ్బకు ప్రలంబుని తలరెండుగా పగిలిపోయింది. నోటి నుండి రక్తం కారుతూ ఉంది. ప్రలంబుడు పెద్దగా అరుస్తూ నేల మీద పడ్డాడు. గిలా గిలా కొట్టుకొని మరణించాడు.

బలరాముడు ఎక్కడకు పోయాడా అని వెతుకుతూ కృష్ణుడు, గోపాలురు పరుగు పరుగున అక్కడకు వచ్చారు. చచ్చి పడి ఉన్న రాక్షసుని, వాడి పక్కనే నిలబడి ఉన్న బలరాముని చూచారు. అమ్మయ్య అంటూ ఊపిరి పీల్చుకున్నారు. కృష్ణుడు మాత్రం చిరునవ్వు నవ్వుతూ నా పని నువ్వు చేసి నాకు పని తగ్గించావు అన్నట్టు చూచాడు. బలరాముడు కూడా చిరునవ్వుతోనే సమాధానం చెప్పాడు.

అందరూ బలరాముని చేతులతో పైకెత్తుకొని, రాక్షసుని చంపినందుకు బలరాముని ప్రశంసించారు. అందరూ ఆవులను తోలుకుంటూ సాయంత్రానికి తమ తమ ఇళ్లకు చేరుకున్నారు.” అని శుక యోగీంద్రులు పరీక్షిత్తు మహారాజుకు ప్రలంబాసుర వధను గురించి చెప్పాడు.

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము పదునెనిమిదవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్

శ్రీమద్భాగవతము
దశమస్కంధము
పంతొమ్మిదవ అధ్యాయము.

“ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! ప్రతిరోజూ కృష్ణుడు,
బలరాముడు, గోపబాలురు ఆవులను తోలుకొని సమీప అడవిలోకి వెళ్లి
ఆవులను మేపేవారు. ఒక రోజు ఆవులు, పశువులు, పచ్చిగడ్డి మేస్తూ,
దారి తప్పి దూరంగా ఉన్న ఇషికావనము అనే అడవిలోకి
వెళ్లిపోయాయి. ఆవులు ఎక్కడకు పోయాయో తెలియక కృష్ణుడు
బలరాముడు గోపబాలురు వాటి కోసరం అడవి అంతా గాలిస్తున్నారు.
కాని ఆవులు పశువులు ఎంతకూ కనపడలేదు.

ఆవులు, పశువులు బృందావనములో ఉన్న వారికి
జీవనాధారము. ఆవులను, పశువులను తోలుకు రాకుండా ఇంటి వెళితే
పెద్దవాళ్లు కోపపడతారు. ఆవులు ఇచ్చే పాలు లేకపోతే పెరుగు, వెన్న,
నెయ్యి రాదు. అవి మధురకు తీసుకొని వెళ్లి అమ్మకపోతే జీవనం
గడవదు. ఏం చెయ్యాలా అని కృష్ణుడు, బలరాముడు, గోపబాలురు
తలలు పట్టుకొన్నారు.

వారందరూ గోవుల పాదముల జాడలు పట్టుకొని వెదుకుతూ
వెళుతున్నారు. అలా వెదుకుతూ వెదుకుతూ పోగా పక్కన ఉన్న అడవిలో
వారికి ఆవులు కనిపించాయి. అందరికీ పోయిన ప్రాణాలు
తిరిగివచ్చినట్టు అయింది. అమ్మయ్య అనుకున్నారు. కృష్ణుడు,
బలరాముడు, గోప బాలురు ఆవులను పశువులను పేరు పేరునా

పిలుస్తూ అన్నిటినీ ఒక చోటకు మళ్లిస్తున్నారు.

ఆ అడవిలో అంతా ఎండి పోయిన చెట్లు ఉన్నాయి. ఎండు చెట్లు ఒకదానితో ఒకటి రుద్దుకోవడం వలన అగ్ని పుట్టింది. ఆ అగ్ని ఒక చెట్టు నుండి మరొక చెట్టుకు అంటుకుంటూ అడవి అంతా వ్యాపించింది. కృష్ణుడు, బలరాముడు, గోపబాలురుతో సహా ఆవులను, పశువులను అగ్ని చుట్టుముట్టింది. తప్పిపోయిన ఆవులు దొరికినందుకు సంతోషపడుతుంటే ఇదేమిటా భగవంతుడా అని అందరూ కలవరపడ్డారు. గోపబాలురు అందరూ కృష్ణుడు, బలరాముని చుట్టు చేరారు. భయంతో ఆవులు అంబా అని అరుస్తున్నాయి.

“ఓ కృష్ణా! చూడవయ్యా. అగ్ని మనందరినీ ఆవులను చుట్టుముడుతూ ఉంది. రక్షించవయ్యా. మీమందరము నీ బంధువులము కదా! మా అందరినీ ఇప్పటిదాకా ఎన్నో ఆపదలనుండి రక్షించావు. ఈ ఆపద నుండి కూడా మా అందరినీ రక్షించు. నిన్నే నమ్ముకున్నాము.” అని పెద్దగా ఏడుస్తున్నారు.

కృష్ణుడికి పరిస్థితి అర్థం అయింది. కృష్ణుడు అందరినీ భయపడవద్దని, ధైర్యంగా ఉండమని చెప్పాడు. “ఒక్కసారి అందరూ కళ్లుమూసుకోండి. నేను మంత్రం వేసి మంటలను మాయం చేస్తాను.” అనిఅన్నాడు. అమాయకులైన గోపబాలురు రెండుచేతులతో గట్టిగా కళ్లు మూసుకున్నారు.

పంచభూతములను సృష్టించిన పరమాత్మ ఆ

పంచభూతములలో ఒకటి అయిన అగ్నిని నోరు తెరిచి, తన యోగశక్తితో, తనలోకి లాక్కున్నాడు. దావానలము అంతా కృష్ణుని నోట్లలోకి వెళ్లిపోయింది. “అందరూ కళ్లు తెరవండి” అని అన్నాడు కృష్ణుడు.

గోపాల బాలకులు అందరూ కళ్లు తెరిచారు. ఆశ్చర్యంగా చుట్టు చూచారు. అంతకు ముందు అడవిని దహిస్తున్న అగ్ని మచ్చుకు కూడా కనిపించలేదు. అంతా ప్రశాంతంగా ఉంది. పైగా తాము, ఆవులు అంతకుముందు ఆడుకుంటున్న భాండీరక వృక్షము కింద ఉన్నారు. గోపాలకులు ఆనందంతో చప్పట్లు కొట్టారు. తామందరినీ కాపాడిన కృష్ణుని దేవతగా స్తుతిస్తూ వేనోళ్ల పాగిడారు. కృష్ణుడు చిరునవ్వు నవ్వాడు.

సాయంకాలము కృష్ణుడు, బలరాముడు, గోపబాలురు అందరూ గోవులను, పశువులను తోలుకొని తమతమ ఇళ్లకు చేరుకున్నారు. జరిగిన విషయం తెలుసుకున్న బృందావన వాసులు, కృష్ణుడు, బలరాముడు, గోపబాలురు, గోవులు, క్షేమంగా తిరిగి రావడం చూచి ఎంతో సంతోషించారు.” అని శుక మహర్షి పరీక్షిత్ మహారాజుకు కృష్ణుడు దావానలమును పానము చేసిన విధమును వినిపించాడు.

(ఇది ఇలా జరుగుతుందా అని అందరికీ అనుమానం రావచ్చు. ఒక నటుడు నాటకంలో నటిస్తుంటాడు. ఒక నాటకంలో పెద్ద ఆఫీసరు, నౌకరు వేషం వేసాడనుకుదాము. ఎంతగా పాత్రలో లీనం అయిపోయి నౌకరుగా నటిస్తున్నా ఆయనలో ఉన్న ఆఫీసరు

అప్పుడప్పుడూ తొంగి చూస్తూ తన అహం ప్రదర్శిస్తుంటాడు. అంతలోనే
తాను నౌకరుపాత్ర వేస్తున్నాను అని తెలుసుకొని నౌకరుగా మారి
పోతుంటాడు. అలాగే పరమాత్మ మానవుడిగా అవతరించినా,
మానవుడిగా సాటి మానవుల మధ్య తిరుగుతున్నా, అప్పుడప్పుడు
ఆపదలు కలిగినప్పుడు తన విశ్వరూపాన్ని ప్రదర్శిస్తుంటాడు. అంతలోనే
అమాయక గోపాలుడిగా మారిపోతుంటాడు. ఇదే విషయాన్ని 15వ
అధ్యాయంలో ఈ క్రింది శ్లోకంలో చెప్పాడు వ్యాసభగవానుడు.

ఏవం నిగూఢత్వగతిః స్వమాయయా

గోపాత్మజత్వం చరితైర్విడమ్బయన్

రేమే రమాలాలిత పాదపల్లవో

గ్రామ్యైః సమం గ్రామ్యవదీశ చేష్టితః

పరమాత్మ తన మాయాశక్తితో, తన శక్తిని నిగూఢంగా ఉంచి,
కృష్ణుడిగా, గోపబాలకునిగా తన తోటి గోపబాలుర మాదిరి వ్రజంలో
తిరుగుతున్నా, వారితో ఆడుతూ పాడుతున్నా అప్పుడప్పుడు మధ్యమధ్యలో
తన శక్తిని, మహిమలను ప్రకటిస్తుంటాడు. కాబట్టి భాగవతంలో ఏదీ
అసాధ్యం కాదు అని అనుకోవడమే ఉత్తమం.)

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము పంతొమ్మిదవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్

శ్రీమద్భాగవతము
దశమస్కంధము
ఇరువదవ అధ్యాయము

శుక మహర్షి పరీక్షిత్ మహారాజుకు భాగవత కథను ఈ విధంగా వినిపించసాగాడు.

“పరీక్షిత్ మహారాజా! దావానలము నుండి కృష్ణుడు తమను ఎలా కాపాడింది అన్న విషయాన్ని గోపాలురు తమ తల్లలకు, బంధు మిత్రులకు రకరకాలుగా వర్ణించి చెబుతున్నారు. అది విని వారు కృష్ణుడు సామాన్య మానవుడు కాడు. సాక్షాత్తు దేవతా స్వరూపుడు అని అనుకున్నారు. ఆ విధంగా రోజులు గడుస్తూ ఉండగా వర్షఋతువు ప్రవేశించింది. ఆకాశం అంతా మేఘములతో కప్పబడిపోయింది. సూర్యుడు కనిపించడం లేదు. అది ఎలా ఉందంటే, మానవుడి శరీరంలో ఆత్మస్వరూపుడుగా వెలుగుతున్న పరమాత్మ, రజోగుణము, తమోగుణములతో కూడిన ప్రాపంచిక విషయములతో కప్పబడి పోయినట్టుంది.

రాజులు ప్రజల నుండి పన్నుల రూపంలో ధనమును తీసుకొని ఆ ధనమును తిరిగి ప్రజల అవసరాలకు ఉపయోగిస్తున్న విధంగా, సూర్యుడు తన తీక్ష్ణ కిరణములతో భూమి మీద ఉన్న సముద్రములు, నదులు, తటాకములు, మడుగుల నుండి నీటిని ఎనిమిది మాసముల పాటు ఆవిరిగా స్వీకరించి తిరిగి

వర్షాకాలములో వర్షముల రూపములో ప్రజలకు ఇస్తున్నాడు.

సాధుజనులు ప్రజల దుఃఖములు పోగొట్టడానికి తమ శాయశక్తులా పాటుపడతారు. వారికి ఏదో విధంగా ఉపకారం చేస్తారు. అదే విధంగా మేఘములు కూడా ప్రజలు వేసవిలో కష్టపడటం చూచి, వర్షాకాలం రాగానే గాలితో కూడిన వర్షములు కురిసి ప్రజల తాపమును పోగొడతాయి. అత్యంత కష్టనష్టములకు ఓర్చి, తమ శరీరమును కృశింపచేసుకొని తపస్సుచేసిన ఋషులు, తాము కోరిన కోరికలు సిద్ధించినపుడు సంతోషపడినట్టు, వేసవి కాలములో తీవ్రంగా తాపమునకు గురి అయిన భూమి, వర్షాకాలములో వర్షములు కురియగానే, సంతోషంతో పులకరించిపోయింది.

కలియుగంలో ధర్మం మరుగునపడిపోతుంది. పాపులు వృద్ధిచెందుతారు. వేదవిద్య అంతరిస్తుంది. నాస్తికత్వము, నాస్తిక మతము ప్రబలి పోతుంది. అదే విధంగా వర్షాకాలములో కమ్ముకున్న మేఘాల చాటున నక్షత్రాలు కష్టబడిపోతాయి. మిణుగురు పురుగులు మిణుకు మిణుకు మంటూ మెరుస్తుంటాయి.

(ఇక్కడ నాస్తికత్వాన్ని వెలిగి ఆరిపోయే మిణుగురు పురుగులతోనూ, ధర్మాన్ని, వేదవిద్యను శాశ్వతంగా వెలిగో నక్షత్రకాంతులతోనూ పోల్చాడు వ్యాసుడు.)

ప్రతిరోజూ అగ్నిహోత్రము మొదలగు నిత్య కర్మలను చేసి మౌనంగా విశ్రాంతి తీసుకుంటున్న శిష్యులు, గురువుగారి పిలుపువిని గబుక్కున లేచి వేదపఠనము మొదలు పెట్టినట్టు, ఎండాకాలములో

భూమి అడుగున విశ్రాంతి తీసుకుంటున్న కష్టలు, వర్షాకాలరాగానే ఆ ఉరుముల శబ్దము విని, వర్షాకాలం వచ్చిందని బెకబెకమంటూ శబ్దం చేస్తున్నాయి.

కోరికలకు వశులైన మానవులు, ఆ కోరికలు తీర్చుకోడానికి పట్టపగ్గాలు లేకుండా ఇష్టం వచ్చినట్టు ప్రవర్తించినట్టు, వర్షాకాలములో నీటితో నిండిన చెరువులు, నదులు గట్టు తెంచుకొని ఇష్టం వచ్చినట్టు ప్రవహిస్తున్నాయి.

వర్షాకాలము రాగానే భూమి అంతా పచ్చని గడ్డి, మొక్కలతోనూ, నిండి పోయి ఆకుపచ్చని తివాచీ పరిచినట్టు ఉంది. తెల్లని పుట్టగొడుగులతోనూ, ఎర్రటి పూలతోనూ భూమి కొత్త కొత్త అందాలు సంతరించుకుంది.

వర్షాకాలములో వర్షములు బాగా కురవడంతో, పంటలు బాగా పండి రైతులకు సంతోషాన్ని కలుగజేస్తాయి. కాని వ్యవసాయము లాభదాయకము కాదని, వ్యవసాయమును వదిలివేసిన దొర్బాగ్గులు, రైతుల సంతోషాన్ని చూచి పశ్చాత్తాప పడుతున్నారు. వారికి ఆనందం కలిగినా వీరికి దుఃఖము కలిగినా అన్నీ ధైవాధీనములే అని మూర్ఖమానవులకు తెలియదు.

మానవులు పరమాత్మ సేవల వలన ఉత్తమ గతులను పొందినట్టు, జలాశయములలో నివసించు జలచరములు, భూమి మీద నివసించు భూచరములు, వానలు కురవగానే,

జలాశయములు నిండగానే, భూమి చల్లబడగానే, అపరిమితమైన సంతోషాన్ని పొందాయి.

ఒక పక్క యోగిగా సంచరిస్తూ, మరొక పక్క కామ సంబంధమైన కోరికలను, విషయ వాంఛలను, ప్రాపంచిక విషయములను వదలలేక, వ్యాకులపడుతున్న సన్యాసియొక్క మనస్సు మాదిరి, వర్షాకాలములో పొంగుతున్న నదులు, సముద్రమును అల్లకల్లోలం చేస్తున్నాయి.

మనస్సును విష్ణువు మీద లగ్నం చేసి, విష్ణుభక్తిలో లీనమైన మానవులు, ఎన్ని కష్టములు వచ్చిననూ చలించనట్టు, వర్షాకాలములో ఎంత ఉధృతమైన గాలి వీచినా, వాన కురిసినా, పర్వతములు చలించడం లేదు.

వేదములను అధ్యయనము చేయవలసిన బ్రాహ్మణులు వేదాధ్యయనము వదిలిపెట్టి వేరే వృత్తులు చేపట్టడంవలన, అసలు వేదములు ఉన్నాయా లేవా? ఉంటే అవి ఎన్ని? ఎలా ఉంటాయి? అనే స్థితిలో మానవులు ఉన్నట్టు, అష్టటిదాకా మానవులకు ఉపయోగ పడుతున్న మార్గములు, రహదారులు, వర్షములు కురియగానే, గడ్డి, పిచ్చి మొక్కలు మొలిచి, వర్షపు నీటిలో మునిగిపోయి, అసలు అక్కడ రహదారి ఉందా లేదా అనే అనుమానం కలుగుతూ ఉంది.

వేశ్యలకు ఏ ఒక్కరి మీద ప్రేమ మమకారము ఉండదు. వారు చూపే ప్రేమ, మమకారము అన్నీ క్షణికములు, చంచలములు. అలాగే

వర్షాకాలములో మెరిసే మెరుపులు కూడా క్షణం మెరిసి అంతలోనూ
మాయం అవుతున్నాయి.

ఏ రూపము, ఏ గుణము లేని పరమాత్మ లోక కల్యాణము
కొరకు మూడుగుణములతో కూడిన శరీరములను దాల్చి,
మానవులమధ్య సంచరిస్తున్నట్టు, అలైత్రాడు లేని ఇంద్రధనుస్సు
వర్షాకాలములో ఏడురంగులతో ప్రకాశిస్తూ ఉంది.

మానవులలో ఉన్న జీవాత్మ అహంకారముతోనూ, ప్రాపంచిక
విషయములతోనూ, విషయవాంఛలతోనూ కప్పబడినట్టు
వర్షాకాలంలో చంద్రుడు కూడా మేఘములతో కప్పబడిపోతున్నాడు.

జీవితమంతా సంసారము అనే సాగరంలో పడి
కొట్టుమిట్టాడుతున్న మానవులకు, ఒక సత్పురుషుని చూడగానే వారి
మనసులు కుదుటపడినట్టు, మేఘములు ఆకాశంలో కనపడగానే
నెమళ్లు ఆనందంతో పురివిప్పిఆడుతున్నాయి.

యోగాభ్యాసము చేసి చిక్కి శల్యమైన యోగులు, అణిమాది
అష్టసిద్ధులు లభించగానే తమకు లభించిన శక్తులతో నానా
రూపములను ధరించి ప్రజలను మభ్యపెట్టునట్టు, వేసవి కాలములో
ఎండి పోయిన చెట్లు, మొక్కలు, వానా కాలము రాగానే చిగుర్చి,
మొగ్గతొడిగి, రకరకాలుగా శోభిల్లుతున్నాయి.

ఇంకా ధనం కావాలి, అన్ని సంపదలు తమకే కావాలి అనే

దురాశాపూరితులైన ప్రజలు, తమ కోరికలు తీరడానికి రకరకాల
పూజలను, హోమాలను, వ్రతాలను చేసినట్టు, చక్రవాక పక్షులు
మొదలగు పక్షులు, ముళ్లపాదలతోనూ, ఊబితోనూ నిండిన
నీటిమడుగులలో తమ ఆహారమును వెదుక్కుంటూ నివసిస్తున్నాయి.

రాజులు, చక్రవర్తులు, పురోహితులు చెప్పిన మాటలను విని,
పుణ్యం సంపాదించుకోవడం కోసరం ప్రజలకు విరివిగా దానములు,
ధర్మములు చేసి వారి కోరికలు తీర్చినట్టు, మేఘములు కూడా గాలితో
చేరి, ప్రజాక్షేమం కోరి వర్షములు కురిపిస్తున్నాయి.

కలియుగంలో నాస్తికులు ఎక్కువైపోయి, తమ తర్క
వితర్కములతో వేదమార్గముతో విభేదించునట్లు, మేఘములు
వర్షము కురుస్తుంటే, ఆ నీరు నదులలో చేరి, ఆ నదులకు కట్టిన ఆన
కట్టలను తెంచుకొని వేగంగా ప్రవహిస్తున్నాయి.

ఈ ప్రకారంగా బృందావనములోకి వర్షబుతువు
ప్రవేశించింది. కృష్ణుడు, బలరాముడు, గోపబాలురతో కలిసి తమ
ఆవులను, పశువులను తోలుకొని పండ్లు, కాయలతో సమృద్ధిగా ఉన్న
అడవిలోకి వెళ్లారు. ఆవులు మేత కోసరం పరుగెత్తుతున్నాయి. వర్షము
లేనపుడు కృష్ణుడు, బలరాముడు, గోప బాలురు చెట్లకింద
ఆడుకుంటున్నారు. వాన వచ్చినప్పుడు పెద్ద పెద్ద చెట్టు తొర్రలలో గానీ,
కొండ గుహలలో గానీ తలదాచుకుంటున్నారు.

ఆవులు గడ్డి మేసిన తరువాత చెట్లనీడలో పడుకొని

నెమరువేస్తుంటే, కృష్ణుడు, బలరాముడు, గోపబాలురు పెరుగు అన్నం తింటున్నారు. ఆ ప్రకారంగా వర్షాకాలము గడిచిపోయి శరదృతువు ప్రవేశించింది.

మొదట మంచి వారుగా ఉండి, విభివశాత్తు చెడుమార్గములో నడిచిన మానవులు, పరమాత్మయందు భక్తిభావమును పెంపొందించుకొని, మంచి వారుగా మారినట్టు, వర్షాకాలములో బురద బురద గా ఉన్న నీరు, శరత్కాలములో పద్మములు పుట్టి వికసించడంతో, తమ మలినములను పోగొట్టుకొని స్వచ్ఛముగా తేరుకున్నాయి.

పరమాత్మ యందలి భక్తి నాలుగు ఆశ్రమముల వారిని అనగా, బ్రహ్మ చర్య, గృహస్థ, వానప్రస్థ, సన్యాసాశ్రమములలో ఉన్నవారిని పునీతులను చేయువిధంగా, శరత్కాలమురాగానే, ఆకాశంలో ఉన్న మేఘములు, నేలమీద ఉన్న బురదనీరు, నదులలోనూ, సరస్సులలోను ఉన్న నీరు, తమలో ఉన్న మలినములను పోగొట్టుకొని స్వచ్ఛతను సంతరించుకున్నాయి.

తపస్సు చేసి తమలోని పాపములను పోగొట్టుకున్న మునులు, సంసార బంధనములను, భార్యా బిడ్డల మీద, ధనము మీద మోహమును వదిలిపెట్టినట్టు, శరత్కాలములో మేఘములు తమ గాఢతను వదిలిపెట్టి, తెల్లగా దూది పింజలమాదిరి ప్రకాశిస్తున్నాయి.

జ్ఞానులు అయిన గురువులు యోగ్యులయిన తమ శిష్యులకు

జ్ఞానమును బోధించినట్టు, యోగ్యత లేని వారికి జ్ఞానమును
బోధించినట్టు, పర్వతముల మీది నుండి స్వచ్ఛమైనజలము కొన్ని చోట్ల
జలా జలా కిందికి దుముకుతూ ఉంటే, మరి కొన్ని చోట్ల అసలు నీటి
జాడ కూడా తెలియడం లేదు.

సంసార సాగరంలో పడి భార్య, పిల్లలు, బంధుమిత్రులు
శాశ్వతములని భావించి వారి తోడిదే లోకంగా భావించి, తమ
ఆయువు క్షణక్షణమూ క్షీణించిపోతూ ఉందని తెలుసుకోలేని
మానవులమాదిరి, వర్షాకాలము పోయింది, శరదృతువు వచ్చింది,
తాము ఉన్న జలాశయములలో నీరు ఇంకిపోతాయి తాము
ప్రమాదంలో పడతాము అని ఆ జలాశయములలో నివసిస్తున్న
జలచరములు కూడా తెలుసుకోలేక పోతున్నాయి.

అపరిమితమైన సంతానము కలవాడు, ఇంద్రియములను
జయించలేనివాడు, కుటుంబాన్ని పోషించడానికి రేయింబగళ్లు కష్టపడి
ధనమును సంపాదించేవాడు, అనుదినము కష్టములను
అనుభవిస్తున్నట్టు, రోజు రోజుకూ తాము ఉన్న జలాశయములలో నీరు
తగ్గిపోతుంటే, శరత్కాలములో సూర్యుని వేడిమికి తట్టుకోలేక,
అందులోని జలచరములు బాధపడుతున్నాయి.

భాగవత ధర్మము పాటించే వారు, “నేను”, “నాది” అనే
దేహము మీద అభిమానమును, మోహమును విడిచి పెట్టినట్లు,
శరదృతువు రాగానే సరస్సులు, నదులలోని నీరు తమలోని బురదను,
కల్మషములను విడిచిపెట్టాయి.

పరమాత్మమీద భక్తితో, అన్ని కోరికలను విడిచిపెట్టి,
ఆత్మజ్ఞానమును పొందిన మునులు, వేదములలో చెప్పబడిన కర్మలను
కూడా చేయకుండా విడిచిపెట్టి, ఆత్మయందు రమిస్తూ,
ఆత్మానందము పొందుతూ ప్రశాంతజీవనము గడుపుతున్నట్టు,
శరత్కాలములో సముద్రము కూడా ఉధృతమైన అలలు లేకుండా
నిశ్చలంగా, ప్రశాంతంగా ఉంది.

యోగులు తాము సముపార్జించిన జ్ఞానము తమ
ఇంద్రియముల ద్వారా బయటకు పోకుండా అరి కట్టి,
ఆత్మావలోకనము చేసుకుంటున్నట్టు, కర్షకులు వర్షపు నీరు వృధాగా
పోకుండా కాలువలకు కట్టలు కట్టి, ఆ నీటిని పంటపొలములకు
ప్రవహింపజేస్తున్నారు.

ఆత్మజ్ఞానము, దేహాభిమానము వలన కలిగిన
దుఃఖములను పోగొట్టినట్టు, శరత్కాలములో పగలంతా సూర్యుని
తాపంతో బాధపడ్డవారు, రాత్రిపూట శరత్కాల వెన్నెలలో సేదతీరు
తున్నారు.

శరత్కాలము రాగానే ఆకాశం మేఘాలు లేకుండా, చంద్రుడు,
నక్షత్రములతో నిర్మలంగా శోభించినట్టు, సత్వగుణసంపన్నులైన వారి
చిత్తము ఓంకార దర్శనముతో ప్రకాశిస్తూ ఉంది.

యదువంశములో జన్మించిన కృష్ణుడు వృష్ణివంశీయుల

మధ్య శోభించినట్టు, నిర్మలమైన ఆకాశంలో చంద్రుడు, తారల మధ్య
దేబిప్య మానంగా వెలుగుతున్నాడు.

కృష్ణుని మీద అధికమైన ప్రేమగల గోపికలు సాయంత్రం
గోవులను తోలుకొని వచ్చిన కృష్ణుని చూచి రోజంతా తాము పడ్డ
విరహబాధను పోగొట్టుకున్నట్టు, శరత్కాలములో బాగా పుష్పించిన
పూల మొక్కల మీది నుండి వీచే పిల్లగాలులచేత మానవులు,
సూర్యతాపము నుండి సేదతీరుతున్నారు. సమర్థుడైన రాజు
పరిపాలనలో దొంగలు, దుర్మార్గులు తప్ప మిగిలిన ప్రజలు
దొంగలభయం, దుర్మార్గుల భయంలేకుండా సుఖంగా జీవించినట్టు,
శరత్కాలములో సూర్యుడు ఉదయించగానే, కలువలు
ముడుచుకుంటున్నాయి, పద్మములు ఆనందంతో వికసిస్తున్నాయి.

పండిన పంటలు ఇంటికిరాగానే, ఇల్లంతా ధాన్యసంపదతో
కళకళలాడినట్టు, యజ్ఞయాగములు జరగడం వలన పురములు,
గ్రామములు శోభను సంతరించుకున్నాయి. అందులోనూ
బలరామకృష్ణులు సంచరించే బృందావనము సమీప అరణ్యములు,
యమునానదీ తీరము మరింత శోభను సంతరించుకున్నాయి.

మునులు, సిద్ధులు, భక్తులు తమ తమ తపస్సులు సాధనలు
సిద్ధించినపుడు, దివ్యమైన దేహములు పొందినట్టు, వర్షాకాలములో
ఇంటిపట్టున ఉన్న వ్యాపారులు, మునులు, రాజులు, స్నాతకులు,
సన్యాసులు, వర్షాకాలము పూర్తి అయి శరదృతువు ప్రవేశించగానే,
వ్యాపారులు తమ తమ వ్యాపారములకు, మునులు, సన్యాసులు

లోకసంచారములకు, రాజులు దిగ్విజయ యాత్రలకు, స్నాతకులు (విద్యార్థులు) విద్యాభ్యాసమునకు బయలుదేరారు.” అని శుక మహర్షి పరీక్షిత్ మహారాజుకు వర్షముతువు, శరదృతువు వర్ణనలను వినిపించాడు.

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము ఇరువదవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము

ఇరువదిఒకటవ అధ్యాయము.

శుకయోగీంద్రులు పరీక్షిత్ మహారాజుకు కృష్ణుడు వేణువుఊదుతుంటే గోపబాలికలు ఎలా పాటలు పాడి ఆనందించారో వినిపించాడు.

“ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! శరత్కాలములో కృష్ణుడు, బలరాముడు గోపబాలురు కలిసి ఆవులను తోలుకుంటూ బృందావనములోకి వెళుతున్నారు. ఆ వనములో ఉన్న సెలయేళ్లలో జలము స్వచ్ఛంగా ఉన్నాయి. తటాకములలో పద్మములు వికసించి ఉన్నాయి. మొక్కలకు పూచిన పూల మీది నుండి వచ్చే గాలి, ఆ పూవుల సుగంధమును మోసుకొని వచ్చి అందరికీ పంచిపెడుతూ ఉంది. ఆవులు మేత మేస్తుంటే, కృష్ణుడు ఒక చెట్టు కింద కూర్చుని తన వేణువును ఊదుతున్నాడు.

మనోహరము, కామప్రకోపము అయిన ఆ వేణుగానమును విని గోప బాలురు, గోప బాలికలు పరవశులవుతున్నారు. కృష్ణుడు ఊదుతున్న వేణుగానము వ్రజములోని స్త్రీలకు కూడా వినిపిస్తూ ఉంది. ఆ వేణుగానమును విన్న స్త్రీలు తమ తోటి వారికి కృష్ణుని బాల్యలీలలను వర్ణించి చెబుతున్నారు. కృష్ణలీలల గురించి ఎంత చెప్పినా తనివితీరేది కాదు. గోప స్త్రీలు కృష్ణ లీలలను వర్ణించి వర్ణించి ఇంక వర్ణించలేక పోయేవారు.

చిన్ని కృష్ణుడు తలమీద నెమలి పింఛము, చెవులకు గోగుపూలు, నడుముకు పచ్చని పట్టువస్త్రము, మెడలో పూలమాల ధరించి, పెదాలకు వేణువును ఆనించుకొని మనోహరంగా ఊదుతూ బృందావనంలో ప్రవేశించాడు. మనోహరమైన ఆ వేణు గానమును విన్న గోపబాలికలు తమలో తాము ఇలా అనుకొనేవారు.

“సఖీ! చూడండే. బాలకృష్ణుడు ఎలా వేణువు ఊదుతున్నాడో. కన్నులు ఉన్న దానికి వేణువును ఊదుతున్న కృష్ణుని చూడటమే ఫలప్రదము కానీ, ఇంక ఏ పని చేసినా ఇటువంటి ఫలము మనకు దొరకదు కదా! మనమధ్య తిరుగుతున్న కృష్ణుని చూడటమే మన అదృష్టం కదా! దీనికి మించిన అదృష్టం ఏముంటుంది.

కృష్ణుడు, బలరాముడు తమ తమవేణువులు ఊదుతుంటే వారి ముఖపద్మములు, వారి వేణుగానము, వారిరువురి క్రీగంటి చూపులు, ఆహా! ఆ దృశ్యం ఎంత నయనానందకరంగా ఉంది. ఈ

దృశ్యము చూడవలసినదే కాని చెప్పనలవి కాదు కదా!” అని కొంత మంది అంటుంటే, మరి కొంత మంది గోపికలు ఇలా అంటున్నారు.

“సఖులారా! ఈ కృష్ణుడు, బలరాముడు తమ చుట్టు గోపబాలురను కూర్చోపెట్టుకొని వేణువుఊదతుంటే, ఇద్దరు ప్రఖ్యాత గాయకులు పోటీలు పడి గానం చేస్తున్నట్టుందే! అదీ కాకుండా అప్పుడు బలరామ కృష్ణులు మామిడి చిగుళ్లు, నెమలి పింఛములు, ఆకులు, పూలుకలిపి కట్టిన పూలగుత్తులు, కలువపూలతో కట్టిన పూలమాలలు, ధరించి చిత్రవిచిత్రంగా కనిపించేవారు. వారిని చూస్తుంటే నవ్వు వచ్చేది.” అని అనుకొంటున్నారు.

మరికొక గోపిక తన సఖులతో “చూడవే! కృష్ణుని పెదాలకు తగులుతున్న ఆ వేణువు పూర్వజన్మలో ఎంతటి అదృష్టం చేసుకుందో! ఈ వేణువే నిరంతరము కృష్ణుని పెదవులలోని అమృతాన్ని తాగేస్తే, ఈ చిన్ని కృష్ణుని ముద్దుపెట్టుకునే యశోదకు, గోప కాంతలకు ఇంక ఏమి మిగులుతుంది చెప్పు.

సఖీ! ఈ వేణువు పుట్టిన వెదురు పాద నదీతీరంలో ఉండి, ఏ పుణ్యనదుల నీరు తాగి పెరిగిందో కదా! ఆ పుణ్యనదులు తమ మాతృవాత్సల్యంతో, తాము నీరు పోసి పెంచిన వెదురు పాదలను, ఆ వెదురు పాదల నుండి పుట్టి కృష్ణుని చేతిని అలంకరించి ఆయన అధరామృతమును గ్రోలుతున్న వేణువును చూచి పొంగిపోతున్నాయి. వృద్ధులైన తల్లి తండ్రులు ప్రయోజకుడైన తమ కుమారుడిని చూచి ఆనందాశ్రువులు రాల్చినట్టు, ఈ వేణువు పుట్టిన వెదురు పాద, తననుండి పుట్టిన వేణువు కృష్ణుని చేతిని అలంకరించి మధురమైన

స్వరాలను సుమధురంగా పలకడం చూచి, తాను కూడా ఆనందాశ్రువులు రాలుస్తున్నదా అన్నట్టు ఆ వెదురు ఆకుల నుండి నీరు బొట్టు బొట్టుగా రాలుతూ ఉంది..” అని కవితా ధోరణిలో పలికింది.

మరొక గోపిక తన సఖిని చూచి “సఖీ! ఈ బృందావనమంతా ఈ చిన్ని కృష్ణుని పాద స్పర్శతో మరింత శోభను సంతరించుకుంది. శ్రీకృష్ణుని వేణుగాన ధ్వని విని, దానిని మధురమైన మేఘగర్జనలు అనుకొని నెమళ్లు నాట్యం చేస్తున్నాయి. భూమిమీద ఉన్న ఈ బృందావనము ముందు ఆకాశంలో ఉన్న స్వర్గము ఎందుకు పనికొస్తుంది చెప్పు.” అంది.

మరొక గోపిక ఇలా అంది. “సఖీ! అటు చూడవే. ఆ లేళ్లు, తమ భర్తలతో కలిసి వేణువును ఊదుతున్న కృష్ణుని తదేకంగా చూస్తున్నాయి. అవి పశుజన్మ ఎత్తినా, కృష్ణుని వేణుగానమును విని పరవశించి పోతూ ధన్యజీవులయ్యాయి.”

మరొక గోపిక ఇలా అంది. “సఖీ! మనమే కాదే! అటు చూడు. ఆకాశంలో విహరిస్తున్న దేవతలు కూడా బృందావనములో వేణువును ఊదుతున్న కృష్ణుని చూచి, ఆ వేణుగానమును విని, “ఆహా ఎంత మధురంగా ఉంది ఈ మోహనరాగము” అంటూ పరవశులౌతున్నారు.”

మరొక గోపిక ఇలా అంది. “సఖీ! అటు చూడవే! గోవులు, ఆ గోవుల పాలు తాగుతున్న దూడలు అన్నీ చెవులు రిక్కించి కృష్ణుని వేణుగానమును ఎలా వింటున్నాయో!”

ఇంకొక గోపిక ఇలా అంది. “అది కాదే! మానవులు
జంతువులే కాదు, ఆకాశంలో ఎగిరే పక్షులు కూడా కృష్ణుని
వేణుగానానికి పరవశులౌతున్నాయి. బహుశా ఈ పక్షులు పూర్వజన్మలో
మునులై ఉంటారు. అందుకే కొమ్మల మీద కదలకుండా మెదల
కుండా కూర్చుని కృష్ణుని వేణుగానమును తదేకధ్యానముతో
వింటున్నాయి. వాటి చెవులకు మరి ఏ ఇతర ధ్వనులు వినపడటం
లేదు. ఆ పక్షులు కూడా తమ సహజధోరణిలో కిచకిచమంటూ అరవ
కుండా మౌనంగా కృష్ణుని వేణుగానామృతమును పానం చేస్తున్నాయి.
కృష్ణుని వేణుగానమహిమ అంతటిది కదా!”

మరొక గోపిక ఇలా అంది. “అది కాదే! కేవలం జీవం ఉన్న
మానవులు, జంతువులు, పక్షులే కాదు, జీవం లేని నదులు కూడా
కృష్ణుని వేణుగానానికి పరవశిస్తున్నాయా అన్నట్టు యమున ఒడ్డున
కూర్చున్న కృష్ణుని పాదాలు తాకడానికి నదీజలాలు ఎలా పరవళ్లు
తొక్కుతున్నాయో చూడు. కృష్ణుడు బృందావనములో కూర్చుని వేణువు
ఊదుతుంటే, యమునా నదీ జలములు కూడా తమలో తాము సుళ్లు
తిరుగుతూ, వేగాన్ని తగ్గించుకొని, కృష్ణుని గానామృతమును
ఆస్వాదిస్తున్నాయి.”

మరొక గోపిక ఇలా అంది. “భూమి మీద ఉన్నవే కాదు!
కృష్ణుడు, బలరాముడు వేణువు ఊదుతూ మైమరిచి పోతుంటే,
పైనుండి ఎండ మండి పోతుంటే, ఆకాశం నుండి వాన తుంపరలు
పడుతూ, కృష్ణుని మీద పూలవర్షము కురుస్తోందా అన్నట్టు ఉంది

కదూ!”.

మరొక గోపిక ఇలా అంది. “సఖీ! కృష్ణుడు, బలరాముడు గోవర్ధన పర్వతము మొదట్లో కూర్చుని వేణువు ఊదుతుంటే, ప్రాణములేని గోవర్ధన పర్వతము కూడా కృష్ణుని పాద స్పర్శచే పులకించి పోతూ ఉంది. తన మీదినుండి పారేజలములతోనూ, పూచే పుష్పములతోనూ, పెరిగే గడ్డితోనూ కృష్ణుని పాదములను అల్చిస్తూ ఉన్నట్టు ఉంది కదా! చూడబోతే ఈ పర్వతమునకు కూడా భక్తిభావముపొంగి పారలుతున్నట్టు ఉంది!” అని చమత్కరించింది.

“అదికాదే సఖీ! కేవలము మానవులు, జంతువులు, పక్షులు, నదులు, పర్వతములే కాదు, వృక్షములు కూడా కృష్ణుని వేణుగానానికి పరవశించి తమ కొమ్మలను ఊపుతూ, తమ తలలు ఊపుతూ వేణుగానాన్ని ఆస్వాదిస్తున్నట్టు ఉంది కదూ!” అని విచిత్రంగా చూచింది.

ఈ ప్రకారంగా కృష్ణుడు తన వేణుగానాన్ని బృందావనములో వినిపిస్తుంటే, గోపికలు, ఆవులు, ఆవు దూడలు, లేళ్లు, పర్వతములు, నదీజలములు, చెట్లు అన్నీ పరవశించిపోతున్నాయి. ప్రకృతి యావత్తు పులకించి పోయింది.” అని శుకయోగీంద్రులు పరీక్షిత్ మహారాజుకు కృష్ణుని వేణుగాన మహిమను వేణుగీతిక రూపంలో వర్ణించాడు.

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము ఇరువది ఒకటవ అధ్యాయముసంపూర్ణము

ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్

శ్రీమద్భాగవతము
దశమస్కంధము
ఇరువది రెండవ అధ్యాయము.

“ఓ పరీక్షిత మహారాజా! అప్పుడు హేమంత ఋతువులో
మొదటి మాసము అనగా మార్గశిర మాసము నడుస్తూ ఉంది.
మార్గశిర మాసములో బృందావనములో ఉన్న గోప కాంతలు అందరూ
కాత్యాయనీ వ్రతము చేసుకుంటున్నారు. వారందరూ పొద్దుటే లేచి,
బృందావనము పక్కనే ఉన్న సరస్సులో స్నానాలు చేసి, కాత్యాయనీ
అమ్మవారి విగ్రహమును ప్రతిష్ఠించి, వివిధరకాల పూలతో పూజచేసి,
దీపధూపనైవేద్యములు సమర్పించి, ఆ దేవిని ఉపాసించేవారు.

వారందరూ కాత్యాయనీ దేవిని ఇలా ప్రార్థించేవారు. “అమ్మా!
కాత్యాయినీ దేవీ! మాయాస్వరూపిణీ! మా నందగోకులంలో కృష్ణుడు
అనే చిన్న వాడు ఉన్నాడు. మాకు వచ్చే జన్మలో అయిన కృష్ణుని భర్తగా
అనుగ్రహించు.” అని ప్రార్థించేవారు. బృందావనములో ఉన్న గోపికలు
అందరూ ఈ ప్రకారంగా మార్గశిర మాసం పూర్తిగా కాత్యాయినీ వ్రతం
చేసారు. భద్రకాళి రూపిణి అగు కాత్యాయినీ దేవిని పూజించారు.

ఆ ప్రకారంగా వ్రతము సాగుతున్న మార్గశిరమాసములో
పార్థమి రోజున పొద్దునే గోప కాంతలు అందరూ నిద్రలేచి, ఒకరిని
ఒకరు పిలుచుకుంటూ యమునానదికి స్నానానికి వెళ్లారు. తాము
కట్టుకున్నబట్టలు అన్ని విప్పి ఒడ్డును పెట్టి నీటిలోకి దిగి స్నానాలు

చేస్తున్నారు.

యోగులకు యోగి అయిన కృష్ణుడు ఆ గోపకాంతలు చేస్తున్న వ్రతమునకు తగిన ఫలమును ఇవ్వడానికి, తన స్నేహితులతో కలిసి వారు స్నానం చేస్తున్న చోటికి వెళ్లాడు. కృష్ణుడు, అతని స్నేహితులు కలిసి సరోవరములో స్నానాలు చేస్తున్న గోప కాంతల బట్టలు అన్నీ తీసుకొని పక్కనే ఉన్న కడిమి చెట్టు ఎక్కాడు. కింద ఉన్న గోపికలతో ఇలా అన్నాడు.

“ఓ గోపకాంతలారా! మీ బట్టలన్నీ మా వద్ద ఉన్నాయి. మీరు అలాగే మా వద్దకు వచ్చి మీ మీ వస్త్రములను తీసుకోండి. ఇప్పటికే ఆలస్యం అయిపోయింది. తొందరగా వెళ్లి వ్రతం చేసుకోండి. నేను అబద్ధ చెప్పడం లేదు. ఒట్టు. నిజమే చెబుతున్నాను. ఇది పరిహాసానికి అనడం లేదు. నేను ఇంతకుముందు ఎప్పుడూ అబద్ధం చెప్పలేదు. ఆ విషయం మా స్నేహితులకు అందరకూ తెలుసు. . ఒక్కరొక్కరుగా కానీ, అందరూ ఒక్కసారిగా కానీ, వచ్చి అన్ని వస్త్రములు తీసుకొని వెళ్లండి.” అని పరిహాసంగా అన్నాడు.

కృష్ణుడి మాటలకు వారంతా సిగ్గుపడ్డారు. “ఏంటి కృష్ణా! ఈ అల్లరి. మేము బయటకు ఎలా వస్తాము” అని అన్నారు. “రావాల్సిందే. తప్పదు. మీకు మీ మీ వస్త్రములు కావాలంటే వచ్చి తీసుకోండి.” అని అన్నాడు కృష్ణుడు.

అసలే మార్గశిర మాసము. కంఠందాకా నీటిలో మునిగి ఉన్నారు. అప్పుడే సూర్యుడు వస్తున్నాడు. చలి పుడుతూ ఉంది. చలిలో

గజగజవణుకుతున్నారు ఆ గోపకాంతలు.

“కృష్ణా! ఇది నీకు మర్యాద కాదు. నీవు గోపకులమునకు పెద్ద అయిన నందుడి కుమారుడవు. అందుకని నిన్ను ఏమీ అనలేక పోతున్నాము. మీ తండ్రిగారిని అందరూ గౌరవిస్తారు. ఆ గౌరవాన్ని నిలుపు. నువ్వు అంటే మా అందరికీ చాలా ఇష్టం. ముద్దుగా ఉంటావు. అల్లరి చేస్తుంటావు. కానీ నీ అల్లరి మితిమీరి పోయింది. మేము చూడు చలికి ఎలా గజగజవణుకుతున్నామో. మేమంతా నీకు దాసీలము అనుకో. మా బట్టలు మాకు ఇవ్వు. మాబట్టలు మాకు ఇచ్చిన తరువాత నువ్వు ఏం చెబితే అది చేస్తాము. సరేనా! మా చిన్ని కృష్ణుడివి కదూ. మా వస్త్రములు మాకు ఇవ్వవా! ఇదుగో నువ్వు ఇలా అల్లరి చేస్తే ఈ విషయం మీ తండ్రిగారు నందునికి చెబుతాము జాగ్రత్త!” అని నయానా భయానా అడిగారు.

కాని కృష్ణుడు కాస్త కూడా బెదర లేదు. పైగా ఇలా అన్నాడు. “ఇప్పుడేగా అన్నారు..... మీరంతా నాకు దాసీలు అనీ నా మాట వింటారు అనీ. అందుకే చెబుతున్నాను. మీరు ఇక్కడకు వచ్చి మీ మీ బట్టలు తీసుకొని వెళ్లండి. లేకపోతే నేను మీ బట్టలు ఇవ్వను. మీకు దిక్కున్న చోట చెప్పుకోండి. మా తండ్రి గారికి చెబితే నాకేమన్నా భయమా!” అంటూ కొంటేగా అన్నాడు కృష్ణుడు.

ఈ మొండివాడితో లాభం లేదని, గోపకాంతలు అందరూ తమ స్తనములు, మర్కాంగములు రెండు చేతులతో మూసుకుంటూ, వంగి వంగి కృష్ణుడు ఎక్కిన చెట్టు వద్దకు వచ్చారు. వారిని చూచి కృష్ణుడు ఇలా అన్నాడు. “గోపకాంతలారా! మీరు కాత్యాయనీ వ్రతం చేస్తున్నారు. కాని బట్టలు లేకుండా స్నానం చేస్తున్నారు. అది తప్పు. దీని వలన

కాత్యాయనీ దేవికి మీరు అపరాధం చేసినట్టయింది. మీరు ఏ ఫలితం కోరి ఈ వ్రతం చేస్తున్నారో, ఈ విధంగా బట్టలు లేకుండా స్నానాలు చేస్తే, ఆ ఫలితం మీకు దక్కదు. కాబట్టి మీరు ఆ పాపాన్ని ప్రక్షాళన చేసుకోండి. దేహాభిమానమును విడిచిపెట్టి చేతులు పైకెత్తి అమ్మవారికి నమస్కరించి మీ మీ వస్త్రములు తీసుకోండి.” అని అన్నాడు.

ఆ మాటలకు వారు సిగ్గు పడ్డారు. తమ అనాలోచిత చర్య వలన అమ్మవారికి అపచారం జరిగిందని తెలుసుకున్నారు. ఇంకా చిన్న వాడైన కృష్ణుని ముందు తమకు సిగ్గేమిటని ధైర్యంగా రెండు చేతులు ఎత్తి తమ బట్టలు తమకు ఇవ్వమని అడిగారు. కృష్ణుడు వెంటనే వారి వస్త్రములు వారికి ఇచ్చాడు. కృష్ణుడు తమను ఆటపట్టించడానికి తమ వస్త్రములను తీసుకున్నా, బట్టలు లేకుండా స్నానం చేయడం తప్పు అని వారి తప్పును ఎత్తి చూపాడు. అందుకని కృష్ణుడు చేసిన పనులకు వారికి కోపం రాలేదు. పైగా కృష్ణుని చిలిపి చేష్టలకు మురిసిపోయారు.

గోపకాంతలు తమ తమ వస్త్రములను ధరించారు. కృష్ణుడి జగన్మోహనాకారాన్ని చూస్తూ అలాగే నిలబడిపోయారు. వారందరూ తనను భర్తపొందవలెననే ఉద్దేశ్యంతో కాత్యాయనీ వ్రతం చేస్తున్నారు అని వారి మనసులో ఉన్న కోరికను తెలుసుకున్నాడు కృష్ణుడు. అప్పుడు కృష్ణుడు వారితో ఇలా అన్నాడు.

“ ఓ గోపకాంతలారా! మీరు ఏ కోరికతో ఈ వ్రతం చేస్తున్నారో నాకు తెలుసు. మీ కోరిక నాకు సమ్మతమే. అది జరుగుతుంది. వేయించబడిన విత్తనములు మొలకెత్తనట్టు, మీ పవిత్రమైన కోరికలో

కామవాంఛలు మొలకెత్తవు. మీకోరిక తీరుతుంది. మీరు ఇంక పల్లెకు వెళ్లండి. మీరు ఏ ఫలితమును ఆశించి ఈ వ్రతమును చేస్తున్నారో ఆ ఫలితము మీకు లభిస్తుంది.” అని అన్నాడు కృష్ణుడు.

కృష్ణుని మాటలకు సంతుష్టులైన గోప కాంతలు కృష్ణుని తమ మనసులో ధ్యానిస్తూ తమ తమ గృహములకు వెళ్లారు. తరువాత కృష్ణుడు, బలరాముడు, గోప బాలురు ఆవులు తోలుకుంటూ సమీపములో ఉన్న వనములోకి వెళ్లారు. ఆవులు గడ్డి మేస్తుంటే, కృష్ణుడు, తన స్నేహితులతో సహా చెట్లకింద కూర్చున్నాడు.

తన చుట్టు ఉన్న గోపబాలురతో కృష్ణుడు ఇలా అన్నాడు.
“ఒరేయ్ స్తోకకృష్ణా! సుదామా! సుబలా! అర్జునా! విశాలా! వృషభా! ఓజస్వీ! దేవప్రస్థా! వరూధపా! ఈ చెట్లను చూడండిరా. ఈ చెట్లు కేవలము పరులకు ఉపకారము చేయడం కోసమే జీవిస్తున్నాయి. గాలిని, వర్షమును, ఎండను సహిస్తూ, మనకు నీడను, చల్లగాలిని ఇస్తున్నాయి. ఇవి మనకే కాదు సకల జీవులకు ఆధారమై ఉన్నాయి. ఆహా! వీటి జన్మము ఎంతో ధన్యమైనది కదా! ఇవి తమ ఆకులను, కాయలను, పండ్లను, వేళ్లను, బెరడును, ఎండిన కొమ్మలను, పుష్పములను, వాటి కాండములో నుండి కారే జిగురును, వాటి ఎండిన కట్టెలు కాల్చినందువలనవచ్చే బొగ్గును, ఇవి అన్నీ మానవులకు ఇచ్చి ఎంతో మేలుకలిగిస్తున్నాయి కదా! మానవులు కూడా తమకు ఉన్న ప్రాణముల ద్వారా, బుద్ధిద్వారా, ధనము ద్వారా పరులకు మేలు చేసినప్పుడే కదా వారు మానవులుగా పుట్టినందుకు వారి జన్మసార్థకము అవుతుంది. లేకపోతే వారి జన్మ వృధా!” అని చెప్పి, ఆవులు తోలుకొని

కృష్ణుడు, తన మిత్రులతో సహా యమునా నదీ తీరానికి వెళ్లాడు.
ఆవులు యములో దిగి నీళ్లు తాగుతుంటే, గోపబాలురుకూడా స్వచ్ఛమైన
యమునా నదీజలములను తాగారు. ఆకలి నీటితో తీరదు కదా.
వాళ్లందరికీ బాగా ఆకలి వేస్తూ ఉంది. వారంతా కృష్ణుని చూచి ఇలా
అన్నారు.” అని శుకయోగీంద్రులు పరీక్షిత్ మహారాజుకు
గోపికావస్తాపహరణము అనే వృత్తాంతమును వినిపించాడు.

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము ఇరువది రెండవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము

ఇరువది మూడవ అధ్యాయము.

“ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! యమునా నదీ తీరంలో గోప
బాలకులు “కృష్ణా! బాగా ఆకలిగా ఉందయ్యా! తినడానికి ఏమన్నా
ఉందేమో చూడు. ఈ చెట్లకు కాచిన పండ్లను తింటే ఈ ఆకలి
తీరేటట్టు లేదు.” అని అన్నారు. కృష్ణుడు అటు ఇటు చూచాడు. కాస్త
దూరంలో యమునా నదీ తీరంలో కొంత మంది బ్రాహ్మణులు ఒక
యజ్ఞం చేస్తూ ఉండటం చూచాడు.

కృష్ణుని మనసులో ఒక విషయం స్ఫురించింది. ఆ యజ్ఞము
చేసే బ్రాహ్మణులలో ఒకరి భార్య తన అనుగ్రహం కోసరం పరితపిస్తూ

ఉందని తెలుసుకున్నాడు. ఆమెను అనుగ్రహించాలని
నిర్ణయించుకున్నాడు. వెంటనే గోపబాలకులను చూచి
“గోపాలకులారా! అటుచూడండి. అక్కడ ఏదో యజ్ఞం జరుగుతున్నట్టు
ఉంది. అక్కడ భోజన పదార్థాలు కూడా తయారు చేస్తున్నారు. మీరు
అక్కడకు పోయి మాకు ఆకలిగా ఉంది అన్నం పెట్టమని అడగండి. నా
పేరు, మా అన్న బలరాముని పేర్లు చెప్పి, మేము పంపించామని
చెప్పండి.” అని అన్నాడు.

వెంటనే ఆ అమాయకులైన గోపబాలురు చెంగు చెంగున
ఎగురుకుంటూ ఆ యజ్ఞం జరిగే చోటుకు వెళ్లారు. యజ్ఞం చేస్తున్న
బ్రాహ్మణులకు బోర్లాపడి నమస్కారాలు చేసారు. వారిని ఇలా అడిగారు.
“బ్రాహ్మణోత్తములారా! మేము, కృష్ణుడు, బలరాముడు అందరం
స్నేహితులం. మేమందరం ఆవులను మేపుకోడానికి యమునా
నదీతీరానికి వచ్చాము. మాకు అందరికీ బాగా ఆకలిగా ఉంది.
కృష్ణుడు మా అందరినీ మీ దగ్గరకు వెళ్లి అన్నం అడగమని చెప్పాడు.
అందుకని మీ వద్దకు వచ్చాము. మీకు బలరాముడు, కృష్ణుని ఎడల
గౌరవం ఉంటే మాకు అన్నం పెట్టండి. వారు ఇంకా ఇలా చెప్పమన్నారు.
'అగ్నిష్టోమ యజ్ఞము మొదలు పెట్టి, దీక్ష తీసుకున్న తరువాత,
యజ్ఞపశువును చంపక ముందు అన్నం తినడం దోషం. కాని,
ఇందుడు మొదలగు దేవతలను ఆరాధించే యజ్ఞములు కాకుండా,
మామూలుగా చేసే యజ్ఞములలో దీక్ష తీసుకున్నవారు మధ్యలో అన్నం
తిన్నా తప్పులేదు.' అని చెప్పమన్నారు. కాబట్టి ఇప్పుడు మీరు మాకు
అన్నం పెట్టినా తప్పులేదు. మేము ఆకలితో ఉన్నాము కాబట్టి మాకు అన్నం
పెట్టి మా ఆకలి తీర్చండి.” అని ప్రాధేయపడ్డారు.

కాని ఆ బ్రాహ్మణులు ఒట్టి మూర్ఖులు. తమకు అన్నీ తెలుసు అని అనుకుంటున్నారు కానీ, తమకు ఏమీ తెలియదు అన్న విషయాన్ని తెలుసుకోలేని పండితులు. వారికి ఎంతసేపటికీ, ఇంద్రుడు, స్వర్గము, స్వర్గ సుఖములు, ఇవే తప్ప వేరే ఏమీ కనపడవు. తాము ఏ పరమాత్మను గురించి యజ్ఞంచేస్తున్నారో ఆ పరమాత్మ స్వయంగా వచ్చి అన్నం అడుగుతున్నాడు అని తెలుసుకోలేని అవివేకులు. అందుకని ఈ గోపబాలుర మాటలను వినీ విననట్లు ఊరుకున్నారు.

ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! విష్ణువుకు ఒక రూపం లేదు. సర్వవ్యాపి. ఆ బ్రాహ్మణులు యజ్ఞం చేస్తున్న ప్రదేశము, యజ్ఞం చేస్తున్న కాలము, యజ్ఞము చేయడానికి సేకరించిన వస్తువులు, యజ్ఞములో చదివే వేదమంత్రములు, చేయించే ఋత్విక్కులు, వెలిగే అగ్ని, చేసే యజమాని, చేస్తున్న యజ్ఞము ఇవన్నీ కూడా ఆ విష్ణుస్వరూపాలే కదా! ఆ బ్రాహ్మణులకు ఆ విషయం తెలియదు. విష్ణువు వేరు, కృష్ణుడు వేరు. ఈ గోపబాలకుడు విష్ణు అంశలో పుట్టడం ఏమిటి! అని కృష్ణుని వారు గౌరవించలేదు. తమను దీనంగా అన్నం కోసరం వేడుకుంటున్న గోపబాలురకు అన్నం పెడతామని కానీ పెట్టమని కానీ చెప్పడం లేదు.

ఆ గోపబాలురు కొంచెం సేపు చూచారు. ఆ బ్రాహ్మణులు ఏమీ చెప్పక పోవడంతో నిరాశ పడి తిరిగి కృష్ణుని వద్దకు వచ్చారు. జరిగింది చెప్పారు. అప్పుడు కృష్ణుడు వారితో ఒక మాట అన్నాడు.

“ఒక కార్కం మీద వెళ్లిన వాడు దానిని సాధించుకొని

రావాలి కానీ ఫలితం లేకుండా తిరిగి రాకూడదు. అలాగే ఎవరినైనా యాచించడానికి వెళ్లిన వాడు ఒట్టి చేతులతో తిరిగి రాకూడదు. అది లోక ధర్మము. గోపబాలకులారా! ఈ సారి మీరు బ్రాహ్మణుల వద్దకు వెళ్లకండి. ఆ బ్రాహ్మణుల భార్యల వద్దకు వెళ్లండి. నేను, బలరాముడు ఆవులను మేపుకోడానికి వచ్చి ఆకలితో ఉన్నాను. వారికి మాకూ అన్నం పెట్టమని అడగండి. ఆ బ్రాహ్మణుల భార్యలకు నేను అంటే ఎంతో వాత్సల్యము. వారు మీకు తప్పకుండా అన్నం పెడతారు.” అని అన్నాడు.

వెంటనే గోపాలురు మరలా యజ్ఞం జరిగే చోటికి వెళ్లారు. బ్రాహ్మణుల భార్యలు ఆ పక్కనే ఆహార పదార్థాలు వండుతున్న ప్రదేశములో కూర్చుని ఉన్నారు. . గోపబాలకులు వారికి కూడా సాష్టాంగ నమస్కారం చేసారు. “అమ్మా! మీకు నమస్కారం చేస్తున్నాము. దయచేసి మా మాటలు ఆలకించండి. ఇక్కడికి దగ్గరలోనే కృష్ణుడు, బలరాముడు, మేము ఆవులను మేపుకోడానికి వచ్చాము. మాకు అందరికీ ఆకలిగా ఉంది. తినడానికి ఏమీ లేదు. అందువలన మా అందరికీ అన్నం పెట్టండి.” అని అడిగారు.

ఆ బ్రాహ్మణ వనితలు అప్పటి దాకా కృష్ణుని లీలలను విని ఉన్నారు. కాని వారు కృష్ణుని చూడలేదు. ఇప్పుడు ఆ కృష్ణుడే స్వయంగా తమ వద్దకు వచ్చాడు. సాక్షాత్తు విష్ణుస్వరూపుడు, నందరాజు కుమారుడు ఐన కృష్ణుడు స్వయంగా వచ్చి అన్నం అడుగుతున్నాడు. ఎంత అదృష్టం అని వారంతా ఆశ్చర్యపోయారు. వెంటనే ఖాళీ గిన్నెలలో తాము వండిన మధురమైన పదార్థములను పెట్టుకొని కృష్ణుడు ఉన్న చోటికి వెళ్లారు.

ఇది చూచిన బ్రాహ్మణులు “అయ్యో అయ్యో మడి కాస్తా మంటగలిసి పోయింది. ఇంకా యజ్ఞం పూర్తి కాలేదు. దేవుడికి నివేదన కాలేదు. ఎవరూ తినకూడదు” అంటూ అరుస్తున్నారు. కానీ వారి భార్యలు ఆ మాటలు వినిపించుకోలేదు. కృష్ణుని వద్దకు వెళుతున్నారు. అలా వెళుతున్న వారిని వారి భర్తలు, తండ్రులు, సోదరులు, బంధువులు బలవంతంగా వారిస్తున్నారు. వారిలో శ్రీకృష్ణుడు అనుగ్రహించదలచిన ఆమె కూడా ఉంది. ఆమెను ఆమె భర్త ఇంటిలో పెట్టి బంధించాడు. ఆమె తప్ప మిగిలిన బ్రాహ్మణుల భార్యలు అందరూ, తమ భర్తలను, బంధువులను లెక్కచేయకుండా శ్రీకృష్ణుని వద్దకు వెళ్లారు.

నీల మేఘచ్ఛాయతో, మెడలో వనమాలతో, తలమీద నెమలి పింఛముతో, పీతాంబరధారి అయిన కృష్ణుని చూచారు. వారిని చూచి కృష్ణుడు చిరునవ్వు నవ్వాడు. వారంతా వచ్చి కృష్ణుని పక్కనే కూర్చున్నారు. “నాయనా కృష్ణా! ఆకలిగాఉందా!” అని అడిగారు. అప్పటి దాకా వారు కృష్ణుని గురించి ఆయన లీలల గురించి విన్నారు. ఇప్పుడు స్వయంగా చూస్తున్నారు. వారి చిత్తములు శ్రీకృష్ణుని యందు లగ్నం అయ్యాయి. వారందరూ శ్రీకృష్ణుని తమ మనసులలో నిలుపుకున్నారు. వారు శ్రీకృష్ణుని చూడవలెననే కోరికతో, సకల కోరికలను విడిచిపెట్టి, తమ వారి మాట వినకుండా, కృష్ణుని వద్దకు వచ్చారు. శ్రీకృష్ణుని తదేకంగా తమ కళ్లతోనే తాగేసేటట్టు చూస్తున్నారు.

కృష్ణుడు వారి మనసులోని భావములను గ్రహించాడు. వారిని చూచి ఇలా అన్నాడు. “అమ్మా! మీరు సుఖంగా ఉన్నారా. మీరు

కూర్చోండమ్మా! మీ భర్తలు, మీ బంధువులు వారిస్తున్నా వినకుండా నాకోసరం వచ్చారు. మీకు నేను ఏమి చేయగలనో చెప్పండి.

అమ్మా! నా గురించి తెలుసుకున్నవారు, ఎలాంటి స్వార్థబుద్ధి లేకుండా నా మీద నిరంతర భక్తి కలిగి ఉంటారు. అమ్మా! పంచప్రాణములు, మనస్సు, బుద్ధి, అహంకారము, ఆత్మీయత, దేహము, భార్య, సంతానము, ధనము, వస్తువులు అన్నీ కూడా ఈ దేహములో వెలుగుతున్న ఆత్మకు సంబంధించినవే కదా! కాబట్టి ఆ ఆత్మకంటే ప్రియమైన వస్తువు ఏముంటుంది చెప్పండి. అమ్మా!మీరంతా నా కోసరం ఆహార పదార్థాలు తీసుకొని వచ్చారు. చాలా సంతోషం. మీ భర్తలు తాము చేస్తున్న యజ్ఞము పూర్తి చేసి, మీ కోసరం ఎదురు చూస్తున్నారు. మీరు వెంటనే వారి వద్దకు వెళ్లడమే మంచిది.” అని అన్నాడు కృష్ణుడు.

ఆమాటలకు బ్రాహ్మణుల భార్యలు ఇలా అన్నారు. “కృష్ణా! నీవు సాక్షాత్తు విష్ణుస్వరూపుడవు అని మాకు తెలుసు. ఒక సారి పరమాత్మ దర్శనము అయిన తరువాత మరలా ఆ సంసారసాగరంలో పడమంటావా! మేమంతా నీ భక్తులము. నీ భక్తులను రక్షించడం నీ బాధ్యత కాదా! పరమాత్మస్వరూపుడవైన నీ పాదపద్మములను మేము వదలము. ఇప్పుడు మేము అక్కడకు వెళ్లినా, మా భర్తలు, తల్లితండ్రులు, సంతానము, సోదరులు, బంధువులు మమ్ములను తమ వద్దకు రానీయరు. ఇంక ఈ లోకుల సంగతి చెప్పేదేముంది. మేమంతా నీ పాదములను ఆశ్రయించాము. నీ శరణు కోరుతున్నాము. నీవు తప్ప మాకు వేరు గతి లేదు.” అని అన్నారు.

ఆ మాటలకు కృష్ణుడు చిరునవ్వునవ్వి ఇలా అన్నాడు. “అమ్మా!
మీరు ఇలా వచ్చినందుకు మీ భర్తలు కానీ, మీ తల్లితండ్రులు కానీ, మీ
సంతానము కానీ, మీ బంధువుల కానీ మీ మీద ఏ దోషము
ఆరోపించరు. అమ్మా! ఈ మానవలోకంలో, కేవలం శరీరంతో శరీరం
కలిస్తేనే ఆనందం కలుగుతుంది అని అనడం అపోహ. నన్ను మనసులో
తలచుకుంటే చాలు. నా గుణములను వినడం వలన, నా
విగ్రహమును పూజించడం వలన, నా రూపాన్ని మనసులో
ధ్యానించడం వలన, నా నామమును కీర్తించడం వలనా, మీకు కలిగే
ఆనందం, నా ఎదుట ఉన్నా కూడా మీకు కలుగదు. కాబట్టి మీరు ఇంక
మీ మీ గృహములకు వెళ్లండి. మీ భర్తలను కలుసుకోండి.
యజ్ఞములను పూర్తిచేయండి.” అని అన్నాడు.

కృష్ణుడు ఈ విధంగా పలుకగా, ఆ బ్రాహ్మణుల భార్యలు,
కృష్ణుని విడిచిపెట్టి, కృష్ణనామమును మనసులో తలచుకుంటూ,
యజ్ఞము చేసే చోటికి వెళ్లారు. కృష్ణుని మాయ వలన యజ్ఞము చేసే
బ్రాహ్మణులు తమ భార్యలను ఏమీ అనలేదు. యజ్ఞము పూర్తి
చేసుకొని నివేదన కోసరం ఎదురుచూస్తున్నారు. ఇక్కడ కృష్ణుడు
బ్రాహ్మణుల భార్యలు తెచ్చిన ఆహారపదార్థములను, తన సోదరుడు
బలరాముడు, తోటి గోపబాలురతో కలిసి తృప్తిగా ఆరగించాడు.

పరీక్షిత్ మహారాజా! అందరు బ్రాహ్మణపత్నీలు కృష్ణుని వద్దకు
వెళుతున్నప్పుడు ఒక బ్రాహ్మణ పత్నిని గృహములో పెట్టి బంధించారు
అని చెప్పాను కదా! ఆ బ్రాహ్మణ స్త్రీ తన మనస్సును కృష్ణుని యందు

లగ్నం చేసి, తదేక ధ్యానంతో ఈ శరీరాన్ని విడిచిపెట్టి కృష్ణునిలో లీనం అయింది. ఆ సంఘటన చూచిన తరువాత ఆ బ్రాహ్మణులకు జ్ఞానోదయం అయింది. సాక్షాత్తు పరమాత్మ, బలరామ కృష్ణుల రూపంలో వచ్చి అడిగినా వారికి అన్నం పెట్టక పోవడం మహాపరాధము అని మనసులో చాలా బాధ పడ్డారు. పశ్చాత్తాపంతో కుమిలిపోయారు. తమ భార్యలకు కృష్ణుని మీద ఉన్న ప్రేమ, భక్తి అలాకికమనీ, అటువంటి భక్తి తమకు లేకపోయిందనీ బాధపడ్డారు.

“మేము ఎవరి ప్రీతి కోసరం యజ్ఞములు యాగములు చేస్తున్నామో ఆ పరమాత్మ ఎడల మా భక్తిని చూపలేకపోయాము. భగవంతుని మీద భక్తి, శ్రద్ధ లేకుండా మేము చేసే యజ్ఞములు, యాగములు, వ్రతములు, పూజలు అన్నీ వృధా. భక్తిలేని పూజలు వ్యర్థములు. మేము చదువుకున్న చదువులు, ఆర్జించిన విజ్ఞానము, చేసిన కర్మలు అన్నీ నిష్ఫలములు. మేము వేదములు, శాస్త్రములు చదివి కూడా ఆ పరమాత్మ మాయకు లోబడి పోయాము. మహాతపస్సులు చేసిన యోగులే ఆ పరమాత్మ మాయను దాటలేనపుడు మానవమాత్రులము మేమెంత!

మేము పేరుకు బ్రాహ్మణులుగా పుట్టినప్పటికీ, భగవంతుని ఎడల మా కర్తవ్యమును మరిచిపోయాము. ఆచారాలు, వ్యవహారాలు అని పట్టుకొని వేళ్లాడుతున్నాము. ఏమీ చదువుకోని మా భార్యలు ఆ పరమాత్మ యందు నిష్కళంకమైన భక్తితో, ఈ సంసార బంధనము లను ఛేదించుకొని, శ్రీకృష్ణుని వద్దకు చేరుకున్నారు. ఉపనయనము, గురుకులము, తపస్సు, ఆత్మవిచారము, సంధ్యావందనము ఇవేమీ తెలియని మా భార్యలు, కేవలం ఆ కృష్ణపరమాత్మయందు ఉన్న

మూఢభక్తితో, కృష్ణుని అనుగ్రహమునకు పాత్రులయ్యారు. వారు ఎంతటి అదృష్టవంతులో కదా! మేము ఇన్ని శాస్త్రాలు చదివి, రోజూ సంధ్యావందనం, హోమము చేస్తూ కూడా మాకు ఆ పరమాత్మ యందు అటువంటి భక్తి కలుగలేదు.

మేము ఎంత సేపటికీ ఏ యాగం చేద్దామా, ఏ దేవుడిని పూజిద్దామా, కుటుంబానికి కావాల్సిన వస్తువులు ఎలా సంపాదిద్దామా అనే ఆలోచనే తప్ప భగవంతుని ఎడల భక్తి ఉండాలి అనే ఆలోచనే లేదు. కాని ఆ పరమాత్మ స్వరూపుడైన కృష్ణుడు మా కర్తవ్యమును మా కు గుర్తుచేయడానికా అన్నట్టు మా వద్దకు వచ్చి మమ్ములను అన్నం పెట్టమని అడిగాడు. కాని మేము మా మూర్ఖత్వంతో ఆయనను లక్ష్యపెట్టలేదు. ఆయనకు అన్నం పెట్టడానికి నిరాకరించాము.

సకల జీవరాసులకు ఇహలోక సుఖాలను, పరలోకసుఖాలను, చివరకు మోక్షాన్ని కూడా ప్రసాదించే పరమాత్మ మా వద్దకు వచ్చి అన్నం కోసరం యాచించవలసిన అవసరం ఏముంది? అంతెందుకు. మానవులు, దేవతలు తమకు సకల ఐశ్వర్యములను ప్రసాదించమని ఆ లక్ష్మీదేవిని పూజిస్తుంటే, ఆ లక్ష్మీదేవి ఎల్లప్పుడు విష్ణుమూర్తి పాదములను సేవిస్తూ ఉంటుంది. సాక్షాత్తు విష్ణుస్వరూపుడైన ఆ కృష్ణుడే వచ్చి అన్నం పెట్టమని అడిగితే మేము నిరాకరించాము. మేము ఎంతటి పాపాత్ములము. మేము చేసే ఈ యజ్ఞములు, యాగములు, వాటి వలన లభించే ఫలములు అన్నీ ఆ విష్ణుస్వరూపాలే అని తెలిసి కూడా, ఆ విష్ణువే మానవ రూపంతో నందగోకులంలో కృష్ణుడుగా అవతరించాడని తెలిసి కూడా, మా

అజ్ఞానము వలన, అవివేకము వలన, మాయచేత మోహితులమై
కృష్ణుని తత్వమును తెలుసుకోలేక పోయాము. అట్టి కృష్ణభగవానునికి
భక్తితో నమస్కరిస్తున్నాము. మేమందరమూ విష్ణుమాయలో పడి,
మోహానికి లోబడి, కృష్ణుని ప్రభావమును తెలుసుకోలేక పోయాము. ఆ
పరమాత్మ మా తప్పులను మన్నించి మమ్ములను క్షమిస్తాడని
వేడుకుంటున్నాము.” అని ఆ బ్రాహ్మణులు తమలో తాము
పశ్చాత్తాపపడ్డారు.

వారందరూ వెంటనే గోకులమునకు వెళ్లి కృష్ణపరమాత్మ
దర్శనము చేసుకుందామని అనుకున్నారు. కానీ కంసునికి భయపడి,
ప్రాణభయంతో ఆ ప్రయత్నాన్ని మానుకున్నారు. కాని, కృష్ణుని
పాదములను నమ్మిన వారికి భయం అంటే ఏమిటో తెలియదు కాబట్టి,
వారి భార్యలు మాత్రము వచ్చిన అవకాశాన్ని సద్వినియోగం
చేసుకున్నారు. కృష్ణపరమాత్మను దర్శించుకొని తమ భక్తిని
చాటుకున్నారు.” అని శుక మహర్షి పరీక్షిత్ మహారాజుకు
కృష్ణతత్వమును వివరించాడు.

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము ఇరువది మూడవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్

శ్రీమద్భాగవతము
దశమస్కంధము
ఇరువది నాలుగవ అధ్యాయము.

“ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! నందగోకులము లో ఉండే ప్రజలు అందరూ కలిసి ఇంద్రుడి గురించి ఒక యజ్ఞము చేయాలని అనుకున్నారు. ఈ విషయం కృష్ణునికి, బలరామునికి తెలిసింది. ఒక రోజు నందప్రజములో ఉన్న తన తండ్రి నందుడు, పెద్దలు, ఇతర గోపకులు అందరూ కూర్చుని ఉండగా, కృష్ణుడు వారితో వినయంగా ఇలా అన్నాడు.

“తండ్రి! మీరేదో యజ్ఞం చేస్తున్నారని విన్నాను. ఎవరి గురించి, దేని కోసరం, ఏమి ఫలితమును ఆశించి ఈ యజ్ఞం చేస్తున్నారు. ఈ యజ్ఞమునకు దేవత ఎవరు? ఈ యజ్ఞమునకు యజమాని ఎవరు? ఈ యజ్ఞమునకు కావలసిన సామగ్రి ఏమిటి? దానికి ఎంత వ్యయం అవుతుంది? దయచేసి చెప్పగలరా?” అని అడిగాడు.

బాణముల వంటి ప్రశ్నలను సంధించి వదిలి, తరువాత తల వంచుకొని మౌనంగా నిలబడ్డాడు కృష్ణుడు. నందుని వద్ద నుండి ఏమీ సమాధానము లేదు. మరలా కృష్ణుడు వారితో ఇలా అన్నాడు.

“తండ్రి! ఆత్మదృష్టి కలవారు, వీడు తన వాడు, వాడు పరాయి వాడు అనే భేదభావము లేని వారు, ఒకరితో స్నేహము, మరొకరితో

వైరము, ద్వేషము, మరొకరితో ఏమీ పట్టనట్టు ఉండటం, ఇటువంటి భావములు లేనివారు అయిన సాధువులు ఈ ప్రపంచంలో ఏ విషయమునూ దాచి పెట్టరు అని అంటారు కదా! నేను మీకు పరాయి వాడిని కాను. నా నుండి మీరు ఏ విషయమును దాచవలసిన అవసరము లేదు. నేను అడిగిన ప్రశ్నలకు బదులు చెప్పకుండా, ఏదో విషయమును దాచి పెట్టినట్టు మౌనంగా ఉండటం తగదు. కాబట్టి నేను అడిగిన ప్రశ్నలకు సమాధానం చెప్పండి. అయినా నేనేం మీకు శత్రువునుకాదు. నా వద్ద ఏ విషయములు దాచవలసిన పనిలేదు అనుకుంటాను.

తండ్రీ! మరొక మాట! ఈ ప్రపంచంలో అందరూ కర్మలు చేస్తుంటారు. కొందరు తాము చేయబోయే కర్మల గురించి, ఆ కర్మలు చేసినందువలన రాబోయే ఫలితముల గురించి తెలుసుకొని కర్మలు చేస్తుంటారు. కొందరు తాము ఆ కర్మలు ఎందుకు చేస్తున్నారో, ఎవరి కోసరం చేస్తున్నారో, ఏ ఫలితాన్ని ఆశించి చేస్తున్నారో తెలియకుండా, మన పూర్వీకులు చేసారు మనమూ చేయాలి అనే భావనతో చేస్తుంటారు. అన్నీ తెలిసి చేసిన కర్మలే చక్కని ఫలితములను ఇస్తాయి కానీ, ఏమీ తెలియకుండా ఏదో చేస్తున్నాము అని చేసే కర్మలు ఎటువంటి ఫలితములను ఇవ్వవు. కాబట్టి మీరు కూడా ఏదో ఒక దారిన పోతున్నాము, ఏదో ఒక యజ్ఞము చేస్తున్నాము అని కాకుండా, మీ మేలు కోరేవారితో ఆలోచించి, చర్చించి తరువాత యజ్ఞం చేయడం మంచిది.

తండ్రీ! ఇంతకూ మీరు చేయబోయే ఈ ఇంద్ర యజ్ఞము వేదములలోనూ శాస్త్రములలో చెప్పబడిన ప్రకారము చేయబడుతూ

ఉందా లేక ఆచార, వ్యవహారములను బట్టి, ఏదో మా పెద్దలు చేసారు, మేము చేస్తున్నాము అని చేయబడుతూ ఉందా! నాకు తెలియజేయండి. ” అని అడిగాడుకృష్ణుడు.

తన కుమారుడైన కృష్ణుడు ఆ ప్రకారంగా నిలబీసి అడుగుతుంటే, ఇంక తప్పదని నందుడు లేచి కృష్ణుడికి ఈ విధంగా సమాధానం చెప్పాడు. “కుమారా! ఇందుడు లోకపాలకుడు. మేఘములు ఆయన అధీనంలో ఉంటాయి. ఆయనే మేఘములు అని కూడా అంటారు. ఆ మేఘస్వరూపుడైన ఇందుడే ఈ ప్రపంచంలో ఉండే చరములు, అచరములు అయిన (కదిలేవి, కదలనివి అయిన) జీవరాసులకు జీవనాధారము. ఇందుడు వర్షాలు కురిపించడం వలననే ఎండా కాలంలో ఎండి పోయిన గడ్డి, మొక్కలు, చెట్లు చిగురిస్తాయి.

కుమారా! మేమే కాదు, ఈ ప్రపంచములో ఉన్న ప్రజలందరూ వర్షం కొరకు ఇందుని ప్రార్థిస్తారు. ఆయన గురించి యజ్ఞములు, యాగములు చేస్తారు. ఆయనను పూజిస్తారు ఆరాధిస్తారు. నివేదనలు సమర్పిస్తారు. అప్పుడు ఇందుడు వర్షములు కురిపించి భూములను సస్యశ్యామలం చేస్తాడు. ఆ అన్నం తిని ప్రజలు సుఖంగా బతుకుతున్నారు. తమతమ కార్యములు సమర్థవంతంగా చేసుకోగలుగుతున్నారు. ఇది మాకు వంశ పరంపరగా వస్తున్న ఆచారము. ఇందుడి మీద కోపం చేతనో, భయం చేతనో, ద్వేషం చేతనో ఆయనను ఆరాధించకపోతే, మాకు కష్టాలు తప్పవు. పంటలు పండవు. మాకు అన్నం దొరకదు. అందుకని ఇందుని గురించి

ఆనవాయితీగా వస్తున్న ఈ యజ్ఞమును చేయడానికి సంకల్పించాము.” అని వివరించాడు నందుడు. ఆ మాటలు విన్న కృష్ణుడు ఇలా అన్నాడు.

“తండ్రీ! మీకు కర్మ సిద్ధాంతం తెలుసు అనుకుంటాను. ఈ లోకంలో మానవులు కర్మలు చేస్తుంటారు. వాటికి తగిన ఫలములను పొందుతుంటారు. ఇహలోకములో చేసిన కర్మల ఫలితంగానే వారికి జనన, మరణములు, సుఖములు దుఃఖములు, రాగద్వేషములు, భయము, కలుగుతున్నాయి. మానవులు చేసిన కర్మలకు ఫలితములను నిరాకారుడు, నిర్గుణుడు అయిన ఈశ్వరుడు ఇస్తాడు. మానవులు మంచి పని చేస్తే మంచి ఫలితాలు వస్తాయి. చెడు పనులు చేస్తే చెడ్డ ఫలితాలు వస్తాయి. ఏపనీ చేయకపోతే ఏ ఫలితము దక్కదు.

ఈ లోకంలో ప్రతి జీవీ ఏదో ఒక కర్మచేస్తుంటాడు. ఏ కర్మాచేయకుండా ఏజీవి బతకలేడు. ఆకర్మలు కూడా వాడి వాడి పూర్వజన్మ సంస్కారములను బట్టి చేస్తుంటాడు. పూర్వజన్మ సంస్కారమువలన చేయబడే కర్మలను మార్చే శక్తి ఎవడికీ లేదు. ఆ ఇంద్రుడికి అసలే లేదు. కాబట్టి ఆ ఇంద్రుడి గురించి యజ్ఞములు, యాగములు చేసి వాడికి ఉపాహారములు, నైవేద్యములు సమర్పించి నందు వలన ప్రయోజనము ఏముంటుంది. ఈ లోకంలో ఉండే ప్రతి జీవీ తన పూర్వ జన్మ సంస్కారమునకే అభీనుడై ఉన్నాడు. పూర్వజన్మలో తాను చేసిన కర్మలను అనుసరించి ఈ జన్మలో వాడి వాడి స్వభావాన్ని బట్టి కర్మలు చేస్తుంటాడు. ఇది ఒక్క మానవులకే కాదు, దేవతలకు, అసురులకు, రాక్షసులకు కూడా వర్తిస్తుంది.

జీవుడు ఈ జన్మలో చేసిన కర్మల ఫలితంగానే మరు జన్మలో మనిషిగానో, జంతువుగానో, పక్షిగానో రకరకాలైన దేహములను పొందుతాడు.. ఆ జన్మలో చేసిన కర్మల ఫలితంగానే ఆ దేహాన్ని విడిచిపెట్టి మరొక దేహమును పొందుతాడు. కాబట్టి మానవులకు, దేవతలకు, రాక్షసులకు ఎవరికైనా వారు చేసిన కర్మలే వారికి మిత్రులు, శత్రువులు. వాడు చేసిన కర్మయే వాడికి గురువు, దైవము.

జీవుడు కర్మలయొక్క అధీనంలో ఉంటాడు. అతను చేసే కర్మలు అతనికి తగిన ఫలితాలను ఇస్తాయి కాబట్టి ఎవడు చేసిన కర్మ వాడికి ఈశ్వరుడు. కాబట్టి మానవులు వర్ణాశ్రమ ధర్మములను పాటిస్తూ, ఎవరికి నిర్దేశించిన కర్మలను వారు చేస్తూ సుఖజీవనం చెయ్యాలి. ఎవరి ధర్మం వారు పాటిస్తే, ఆ ధర్మం వారిని రక్షిస్తుంది. ఆ ధర్మమే ఈశ్వరుడు.

భర్తచాటున కాపురం చేసుకుంటున్న ఇల్లాలు, పరపురుషుని పంచన చేరితో ఎన్ని కష్టాలు అనుభవిస్తుందో, అలాగే తనకు నిర్దేశించిన కర్మలను వదిలి పెట్టి, ఇతర వృత్తులను స్వీకరిస్తే ఇతరులను సేవిస్తే, కష్టాలపాలవడం తప్పదు. బ్రాహ్మణుడు వేదములను చదవాలి, అధ్యయనం చెయ్యాలి. క్షత్రియుడు ప్రజలను పాలించాలి, రక్షించాలి. వైశ్యుడు వ్యవసాయం చేసి పంటలు పండించాలి. పశువులను వృద్ధిచేసి పాల ఉత్పత్తులను పెంచాలి. వ్యాపారం చేసి ధనం సంపాదించాలి. అలాగే శూద్రుడు బ్రాహ్మణులను, ఇతరులను సేవిస్తూ జీవనం గడపాలి.

వ్యవసాయము, గోవులను రక్షించడం, వ్యాపారం చేసి ధనం సంపాదించడం, ఇవి వైశ్యవృత్తులు అయినా, మనము గోరక్షణను మాత్రమే వృత్తిగా స్వీకరించాము.

ఈ లోకం అంతా సత్వ, రజస్తమోగుణములతో నిండి ఉంది. ఈ విశ్వం పుట్టడం, వృద్ధి చెందడం, లయం కావడం ఈ మూడు గుణముల వలననే జరుగుతూ ఉంది. ముఖ్యంగా రజోగుణము వలననే ఈ సృష్టి జరుగుతూ ఉంది. అంటే పురుషునిలో ఉత్పత్తి అయిన రేతస్సు స్త్రీ రజస్సుతో కలియడం వలన, సృష్టి జరుగుతూ ఉంది. వివిధ ప్రాణులు పుడుతున్నాయి. మేఘములు కూడా రజోగుణముతో వృద్ధిపొంది, మనకు వర్షాలు కురుస్తున్నాయి. వర్షాలు కురియడం వలన పంటలు పండుతున్నాయి. ప్రజలు సుఖంగా జీవిస్తున్నారు. ప్రకృతి సిద్ధంగా వర్షాలు పడుతుంటే, ఇందులో ఇంద్రుడు ప్రమేయం ఏముంటుంది?

ఓ తండ్రీ! మనం ఈ అడవిని నమ్ముకొని జీవిస్తున్నాము. ఈ అడవులలో, పర్వత ప్రాంతములలో, నదీతీరంలో తిరుగుతూ ఉంటాము. మనం నగరాలకు కానీ, పట్టణములము కానీ వెళ్లము. నగర జీవనం మనకు క్షేమకరం కాదు. కాబట్టి మనము గోవులను, బ్రాహ్మణులను, వృక్షసంపదను, అడవులను, పర్వతములను, నదులను రక్షించుకోవాలి. వాటి కోసరం యజ్ఞాలు చేయాలి కానీ ఎక్కడో ఉన్న ఇంద్రుడి కోసరం యజ్ఞాలు ఎందుకు చెయ్యాలి. కాబట్టి మీరందరూ ఆ ఇంద్రుడి యజ్ఞం కోసరం సంపాదించిన వస్తువులతో ప్రకృతిని ఆరాధించండి. రకరకాల

ఆహార పదార్థములను తయారు చేసి ప్రకృతి మాతకు నివేదన
 చేయండి . బ్రాహ్మణులు హోమం చేస్తారు. ఆ బ్రాహ్మణులు
 జీవించడానికి గోదానములు, ఆహారపదార్థములు, ధనమును దక్షిణల
 రూపంలో ఇవ్వండి. తరువాత మన వద్ద పనిచేసే వారికి, కడజాతి
 వారికి, చండాలురకు, పతితులకు, వారు ఏ కులంలో పుట్టిన వారైనా
 సరే, వారికి కడుపునిండా ఆహారం పెట్టండి. వారికి వస్త్రములను,
 ధనమును దానం చెయ్యండి. పెంపుడు జంతువులకు, ఆవులకు,
 పశువులకు పచ్చిగడ్డిని, ఇతర ఆహారాన్ని సమృద్ధిగా పెట్టండి. మనకు
 కాయలను, పండ్లను ఇచ్చే గోవర్ధన పర్వతమునకు పూజలు చేయండి.
 మీరందరూ మంచి వస్త్రములు ధరించండి. చిన్న, పెద్ద, కులము తేడా
 లేకుండా, పెంపుడు జంతువులు, ఆవులు, పశువులతో సహా, మనం
 అందరం ఈ గోవర్ధన పర్వతము చుట్టు తిరిగి ప్రదక్షిణం చేద్దాము.
 అంతేకానీ, ఎక్కడో ఉన్న ఇంద్రుడికి పూజలు చేయడం, నైవేద్యాలు
 పెట్టడం అనవసరం. తండ్రీ! ఇదీ నా అభిప్రాయము. మీకు ఇష్టమైతే
 నేను చెప్పినట్లు చేయండి. గోవులను, బ్రాహ్మణులను, ప్రకృతిని పూజిస్తే
 మనకుమంచి ఫలితములు లభిస్తాయి.

(ఈ నాటికి కూడా కొండ దేవరను, అడవి తల్లిని పూజించే
 గిరిజనులు ఎంతో మందిఉన్నారు. కాని నాగరికుల మైన మనం
 పాలు ఇచ్చినన్నాళ్లు గోవుల పాలు తాగి, పాలు వట్టిపోగానే వధశాలకు
 అమ్మేస్తున్నాము. ఇంతకన్నా దారుణం ఉంటుందా! బ్రాహ్మణులు అంటే
 కులం బట్టి బ్రాహ్మణులు కాదు. మంచి మార్గము, నీతి మార్గము
 బోధించేవాళ్లు. నీతి బోధ చేసేవాళ్లు లేకనే ఈ నాడు మానవులు
 మృగాలుగా మారుతున్నారు. రోజుకో స్త్రీని మానభంగం చేస్తున్నారు.

ప్రకృతిని యథాశక్తి నాశనం చేస్తూ వేసవి కాలంలో 50 డిగ్రీల ఉష్ణోగ్రతను, వానాకాలంలో ముంచెత్తే వరదలకు కారణం అవుతున్నారు. అందుకే గోవులను, బ్రాహ్మణులను, ప్రకృతిని పూజించమని కృష్ణుడు చెప్పాడు.).

తండ్రీ! ఈ యాగము గోబ్రాహ్మణులకు, ఈ గోవర్ధన పర్వతమునకు, నాకు ప్రియమైనది.” అని కృష్ణుడు తన అభిప్రాయాన్ని చెప్పాడు.

ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! ఈ ప్రకారంగా కృష్ణుడు ఇంద్రునికి యాగము చేయవద్దంటూ, ప్రకృతి పూజ చేయమని తన తండ్రికి, నందవ్రజములోని ప్రజలకు బోధించాడు. ఇదేదో చాలా బాగుందని అందరూ కృష్ణుడి మాటలకు అంగీకరించారు. కృష్ణుడు చెప్పినట్టు ఇంద్రుడి పూజ మాని ప్రకృతి పూజ మొదలుపెట్టారు.

బ్రాహ్మణులను పిలిపించి పుణ్యాహవాచనము చేయించారు. ఇంద్రుడి యజ్ఞమునకు తెచ్చిన వస్తువులను ఉపయోగించి గోవర్ధన పర్వతమునకు పూజలు నిర్వహించారు. బ్రాహ్మణులకు దక్షిణలు ఇచ్చారు. ఆవులకు లేత పచ్చిగడ్డిని పలహారంగా సమర్పించుకున్నారు. గోవులు ముందు నడుస్తూ ఉండగా, గోవర్ధన పర్వతము చుట్టు ప్రదక్షిణం చేసారు. గోపికలు, గోపాలురు చక్కగా అలంకరించుకొని, ఎద్దు బండ్లు ఎక్కి పర్వతం చుట్టు పోటీలు వేసుకొని ప్రదక్షిణం చేసారు.

ఆసమయంలో కృష్ణుడు తన మాయతో, ఒక భారీ
కాయంతో పర్వతము మాదిరి ఉన్న మనిషిగా మారాడు. వారి మధ్య
చేరి “నేనే గోవర్ధన పర్వతాన్ని నాకు పూజలు చేయండి” అంటూ
పర్వతము మాదిరి కదలక మెదలకవారి మధ్య నిలబడ్డాడు. అందరూ
నవ్వుతూ కేరింతలు కొట్టుకుంటూ ఆ మహాకాయునికి పూజలు
చేసారు. విచిత్రం ఏమిటంటే, కృష్ణుడు కూడా ఆ పూజలలో పాల్గొన్నాడు.
ఆ మహాకాయునికి తను కూడా నమస్కరించాడు.

గోవర్ధన పర్వతమునకు పూజలు చేసిన తరువాత కృష్ణుడు
నందవ్రజములో ఉన్న వ్రజలతో ఇలా అన్నాడు. “చూడండి. గోవర్ధన
పర్వతము మనమీద తన అనుగ్రహమును చూపి మనలను
కాపాడుతుంది. మనందరము ఈ గోవర్ధన పర్వతమునకు భక్తితో
నమస్కారం చేద్దాము.” అని అన్నాడు. కృష్ణుని మాటలను
శిరసావహించిన వ్రజవాసులు గోవర్ధన పర్వతమునకు భక్తితో
నమస్కరించి ఎవరి ఇండ్లకు వారు వెళ్లిపోయారు” అని శుక మహర్షి
పరీక్షిత్ మహారాజుకు గోవర్ధన పర్వతమును వ్రజవాసులు ఎలా
పూజించింది వివరించాడు.

(ఈ అధ్యాయములో కృష్ణుడు తన తండ్రి నందునికి
చిన్నపాటి గీతోపదేశము చేసాడు. ఇందులో రెండు ముఖ్యవిషయాలను
చెప్పాడు కృష్ణుడు. మొదటిది కర్మయోగము. రెండవది ప్రకృతి
సంపదను రక్షించుకోవడం. ఈరెండూ మనకు ఈ నాటికీ వర్తించే
అంశాలే. మానవులు తాముచేసిన కర్మలను బట్టి భగవంతుడు

ఫలితాలను ఇస్తుంటాడు. అంతే గానీ భగవంతుడు తనకు
ఇష్టమైనవారికి సుఖాలు, తనకు ఇష్టం లేని వారికి దుఃఖాలు
కలిగించడు.

“భగవంతుడు, దేవుడు, విభి (ఏదైనా కానీ) నా మీద
పగబట్టింది. అందుకే నాకు ఇన్ని కష్టాలు దాపురించాయి” అని చాలా
మంది అనుకోవడం మనం వింటూ ఉంటాము. అది ఉత్త భ్రమ అని
కృష్ణుడు స్పష్టం చేసాడు. మానవుడు మంచి కర్మలు చేస్తే మంచి
ఫలితాలు ఇస్తాడు భగవంతుడు. చెడు కర్మలు చేస్తే చెడ్డ ఫలితాలు
ఇస్తాడు. ఏ కర్మా చెయ్యకపోతే ఎటువంటి ఫలితమూ రాదు.

కర్మలు రెండు రకాలు. ఈ జన్మలో చేసిన కర్మలు. ఇంతకు
ముందు జన్మలో చేసిన కర్మలు. ఈ జన్మలో మనం మంచి ప్రవర్తనతో
ఉన్నా కొన్ని కష్టాలు చుట్టుముడుతుంటాయి. అవి పోయిన జన్మలలో
చేసిన కర్మల తాలూకు ఫలితాలు అనుకుంటే ఏచిక్కూ ఉండదు.
ఏరోజు చెప్పిన పాఠం ఆరోజు చదువుకుంటూ ఉంటే, భగవంతుడు ఆ
విద్యార్థిని తప్పకుండా ఉత్తీర్ణుడిని చేసాడు. అంతే కాకుండా సంవత్సరం
అంతా చెడ్డ పనులు చేస్తూ, పుస్తకం చేత పట్టుకోకపోతే, చెడ్డ
ఫలితాలే వస్తాయి. తుదకు ఆత్మహత్యలే మిగులుతాయి.

అంతే కాకుండా కృష్ణుడు మరొక విషయాన్ని కూడా
బోధించాడు. ఎవరి పని వారు చెయ్యాలి. విద్యార్థి పని విద్యార్థి
చెయ్యాలి. అధ్యాపకుడి పని అధ్యాపకుడు చెయ్యాలి. విద్యార్థులు,
అధ్యాపకులు రాజకీయాలలో దిగి, తమతమ విధులు విస్మరిస్తే, తుదకు

మిగిలేది దుఃఖమే. ఈ సత్యాన్ని మనకు ఈ అధ్యాయంలో బోధించాడు కృష్ణుడు. తరువాతి అంశము ప్రకృతి రక్షణ. మానవులు ప్రకృతి సంపదలు అయిన పర్వతములు, అడవులు, చెట్లు, వన్యమృగములను రక్షించుకోవాలి. ఈ నాడు సెజ్ ల పేరుతో పంటభూముల్ని వ్యాపార వేత్తలకు కట్టబెడుతున్నారు. వారు వాటిని బీడు పెడుతున్నారు. కలప కోసరం అడవులు నరుకుతున్నారు. నదిలో ఉన్న ఇసుకను తవ్విపోస్తున్నారు. చెరువులు ఆక్రమించి భవనాలు కడుతున్నారు. నగరములు పట్టణములు చుట్టుపక్కల భూములను ఇళ్ల స్థలాలుగా మార్చి అమ్ముకుంటున్నారు. ఖనిజాల కోసరం భూమిని తవ్వి డొల్ల చేస్తున్నారు.

ఈ ప్రకారంగా మానవుడు ప్రకృతిని శాయశక్తులా ధ్వంసం చేస్తున్నాడు. ఫలితంగా ఆహారధాన్యాల ధరలు, కూరగాయల ధరలు ఆకాశంలో ఉన్నాయి. వేసవి కాలంలో 50 డిగ్రీలు, వర్షాకాలంలో ముంచెత్తే వరదలు. ప్రకృతి సమతుల్యం దెబ్బతింటూ ఉంది. ఇందుడు కోపగించి ముంచెత్తు వర్షాలు కురిపిస్తే, కృష్ణుడు గోవర్ధన పర్వతం ఎత్తి వారిని కాపాడాడు. అలాగే మనం పర్వతములను, కొండలను, గుట్టలను, అడవులను, కాపాడుకుంటే ఎంతటి వర్షం కురిసినా అవి మనలను కాపాడతాయి. అలాగే మంచి పనులుచేస్తే మంచి ఫలితాలు వస్తాయి. చెడు పనులు చేస్తే చెడు ఫలితాలు వస్తాయి. ఏపనీ చెయ్యకపోతే ఏ ఫలితమూ రాదు. మనం చేసే పనే మన దేవుడు.

ఈ సందర్భంలో చిన్న ఉదాహరణ చెప్పుకొని ముందుకు సాగుదాం. ఒక వృక్తి శివభక్తుడు. ప్రతిరోజూ శివార్చన చేస్తాడు.

శ్రీవేంకటేశ్వరునికి కోట్లుపెట్టి కిరీటం చేయించాడు. కాని ప్రజాధనాన్ని దోచుకొని చెడ్డపనులు చేసాడు. తాను చేసిన చెడ్డ పనికి చెడు ఫలితం లభించింది. కారాగారవాసం తప్పలేదు. అంతేకానీ నాకు ప్రతిరోజూ పూజలు చేసాడని శివుడు, వజ్రకిరీటం చేయించాడనీ వేంకటేశ్వరుడు ఆయనను కాపాడలేదు. ఆయన చేసిన చెడ్డ పనులకు చెడు ఫలితం లభించింది. కాబట్టి దేవుడికి ఇష్టుడు అయిష్టుడు అనే భేదం లేదు. మనం చేసిన పనులకు తగిన ఫలితాలు ఇవ్వడమే దేవుని పని అని అర్థం చేసుకోవడమే ఈ కృష్ణసందేశం సారాంశం.)

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము ఇరువది నాలుగవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము

ఇరువది ఐదవ అధ్యాయము.

“పరీక్షిత్ మహారాజా! గోకులంలో జరిగేదంతా పైనుండి ఇంద్రుడు గమనిస్తున్నాడు. గోకులంలో ఉన్న గోపకులు తనకు పూజలు, యజ్ఞాలు చేయాలని సంకల్పిస్తే, వాటిని చేయవద్దని కృష్ణుడు అడ్డుతగులుతున్నాడని గమనించాడు. ఇంద్రుడికి నందవ్రజములో ఉన్న వారి మీద పట్టరాని కోపం వచ్చింది. వెంటనే తన అభీనములో ఉన్న మేఘములను పిలిచి వారితో ఇలా అన్నాడు.

“ఓ మేఘములారా! ఇప్పటి దాకా భూలోక వాసులు, వ్రజములో ఉన్న వారు మనకు యజ్ఞములు, పూజలు నిర్వహించేవారు. ఇప్పుడు కృష్ణుడి మాటలు విని వారు యజ్ఞములు చేసి మనకు ఆహుతులు సమర్పించడం లేదు. వారికి గర్వం తలకెక్కింది. కృష్ణుని మాటలను విని వారు కర్తను నమ్ముకుంటున్నారు. వారి వారి కర్తఫలములే వారికి సుఖసంతోషాలు తెచ్చిపెడతాయని, భగవంతుని ప్రమేయం ఏమీ లేదనీ నమ్ముతున్నారు.

వారు కర్తసిద్ధాంతాన్ని నమ్మితే, ఇంక మా వంటి లోకపాలకులను వారు లక్ష్మపెట్టరు. పూజలు అసలే చేయరు! అసలు ఈ కృష్ణుడు ఎవరు? కేవలం ఒక బాలుడు. ఊరికే వాగుతుంటాడు. వీడికి నీతి అవినీతికి భేదం తెలియదు. అసలు వీడికి జ్ఞానమే లేదు. కేవలం మానవమాత్రుడు. అటువంటి కృష్ణుడు లోకపాలకుడైన నన్ను ఎదిరిస్తాడా! ఆ బాలుని నమ్ముకొని నందవ్రజములో ఉన్న వ్రజలునాకు యజ్ఞములు చేయకుండా, నాకు ఆహుతులు సమర్పించకుండా, వారి కర్తలను నమ్ముకుంటారా!

వీరికి పశుధనము బాగా ఉంది. ఐశ్వర్యం పెరిగింది. అందువలన గర్వం తలకెక్కింది. పైగా ఈ కృష్ణుడు వారిని రెచ్చగొడుతున్నాడు. కాబట్టి వీరి గర్వాన్ని అణచాలి. వీరి మదాన్ని దించాలి. మీరు వెంటనే వెళ్లి భూమి ఆకాశం ఏకమయిందా అన్నట్టు వర్షం కురవండి. జలప్రళయం సృష్టించండి. ఆ జల ప్రళయంలో వ్రజవాసులు, వారి పశువులు సర్వనాశనం కావాలి. అప్పటికి కానీ వారి

మదం అణగదు. నేను కూడా మీ వెంట వస్తాను. మీరు సృష్టించే విలయాన్ని కళ్లారా చూస్తాను. పదండి.” అని మేఘాలను ఆదేశించాడు ఇంద్రుడు.

ఇంద్రుని ఆదేశంతో మేఘాలు రెచ్చిపోయాయి.

నందవ్రజములో కుంభవృష్టిని కురిపించాయి. నల్లని మేఘములు వ్రజమును చుట్టుముట్టాయి. ఉరుములు, మెరుపులు, పిడుగులు, గర్జనలతో నందవ్రజము మార్మోగిపోయింది. పెద్ద పెద్ద బండల మాదిరి వడగళ్లు పడుతున్నాయి. దానికి తోడు ప్రచండమైన గాలి తోడయింది. ఆ గాలివాన నందవ్రజములో భయంకర భీభత్సాన్ని సృష్టించింది. భూమి అంతా జలమయం అయింది. ఎక్కడా భూమి కనిపించడం లేదు. అంతా నీటిమయం. వ్రజములో ఉన్న ప్రజలు పశువులు విలవిలలాడిపోయారు. అందరూ బాలుడైన కృష్ణుని వద్దకు పోయి మొరపెట్టుకున్నారు.

“ఓ కృష్ణా! మహాభాగా! మనము ఇంద్రునికి యాగం చేయలేదని, ఉపాహారములు సమర్పించలేదనీ ఇంద్రుడు మన మీద పగబట్టినట్టున్నాడు. అందుకే గాలివాన కురిపిస్తున్నాడు. నీవే మమ్ములను రక్షించాలి. నీవే మాకు దిక్క.” అని వేడుకున్నారు. తన మీద కోపంతో ఇంద్రుడు ఈ జలప్రళయాన్ని సృష్టించాడని తెలుసుకున్నాడు కృష్ణుడు.

“ఈ ప్రజలు ఇంద్రుని గురించి యజ్ఞం చేస్తుంటే నేను అడ్డుకున్నానని కోపించి ఈ వ్రజమును నాశనం చేయడానికి ఈ

గాలివాన సృష్టించాడు ఇంద్రుడు. ఇంద్రుడికి తగిన ప్రతీకారం చెయ్యాలి. లేకపోతే ఇంద్రుడి గర్వానికి హద్దు ఉండదు. తాను లోకపాలకుడననీ, తాను ఏమి చేసినా చెల్లుతుందనీ ఈ ఇంద్రుడికి గర్వం తలకెక్కింది. వీడి గర్వాన్ని అణచకపోతే వీడు ఇంకా రెచ్చిపోతాడు. దేవతలు సత్వగుణ సంపన్నులు. దేవతలకు అధిపతి ఇంద్రుడు. లోకపాలకులే ఇలా చేస్తే, ఇంక దేవతలు కూడా రెచ్చిపోతారు. లోకంలో శాంతి కలగాలంటే వెంటనే ఈ ఇంద్రుని గర్వం అణచాలి. వీడికి బుద్ధిచెప్పాలి. ఈ గ్రామము నాది. ఈ గ్రామములో ఉన్న ప్రజలు, ఆవులు, పశువులు నా వాళ్లు. వీళ్లను రక్షించవలసిన బాధ్యత నాది. వీళ్లను నేనురక్షిస్తాను.” అని మనసులో అనుకున్నాడు కృష్ణుడు.

వెంటనే కృష్ణుడు గోవర్ధన పర్వతమును పెకలించాడు. పైకెత్తాడు. పూలగుత్తిని పట్టుకున్నట్టు గోవర్ధన పర్వతమును ఒక చేత్తో ఎత్తి పట్టుకున్నాడు. వెంటనే అందరినీ పిలిచాడు. “అమ్మా! నాన్నా! అందరూ రండి. ఈ గోవర్ధన పర్వతము కిందికిరండి. గోవులను, పశువులను ఇక్కడకు తీసుకురండి. అమ్మా! నేను బాలుడిని ఈ పర్వతాన్ని మోయలేను. మీమీద పడేస్తాను అని మీరు భయపడకండి. మీకేమీ భయం లేదు. ఈ పర్వతములు, సముద్రములు, అడవులు, కొండలతో నిండిన ఈ భూమి అంతా మీదపడ్డా నా చెయ్యి వణకదు. ఈ పర్వతం కింద ఉంటే ఈ గాలి వాన ఉరుములు, మెరుపులు మిమ్ములను ఏమీచెయ్యవు. నా మాట నమ్మండి. మీ అందరినీ రక్షించడానికే ఈ ఏర్పాటుచేసాను.

కం॥రా తల్లి రమ్మ తండ్రి వేతలు గోపకులు రండు వినుడీగర్త
క్లాతలమున నుండుడు గోవ్రాతముతో మీరు మీకు వలసిన యెడలన్॥

శా॥బాలుండీతడు కొండ దొడ్డది మహాభారంబు సైరింపగా
జాలండో యని దీని క్రింద నిలువన్ శంకింపగా బోల దీ
శైలాంభోనిధి జంతుసంయుతధరాచక్రంబు పైబడ్డ నా
కే లల్లాడదు బంధులారా నిలుడీక్రిందం బ్రమోదంబునన్॥

కృష్ణుని మాటలు విన్న నందుడు అతని పరివారము,
బంధుజనము, వ్రజవాసులు బిల బిలలాడుతూ కొండకిందికి చేరారు.
వారితో పాటు ఆవులు, దూడలు, పశువులు చిన్ని చిన్ని జంతువులు
అంబా అని అరుస్తూ కొండకిందికి చేరాయి.

ఇది చూచాడు ఇంద్రుడు. ఇలా ఎన్నాళ్లు కొండను పట్టుకొని
నిలబడతాడు ఈ కృష్ణుడు అని అనుకున్నాడు. ఏడు దినముల పాటు
ఏకధాటిగా గాలి, వాన కురిపించాడు. ఆకలి, దష్టిక అనేది ఎరగకుండా
కృష్ణుడు తన చేతి మీద కొండను పట్టుకొని నిలబడ్డాడు. తాను
నిలబడ్డ చోటునుండి ఒక అంగుళం కూడా కదలలేదు. చేతిని
కదపలేదు. నందుడు, గోపకులు, వ్రజములో ఉన్న ప్రజలు ఆశ్చర్యంతో
కృష్ణుని వంక చూస్తూ తమ ఆకలిదప్పులు మరిచిపోయారు.

వారంరోజులపాటు అలుపు అనేది ఎరగకుండా కొండను ఎత్తి
పట్టుకొని నిలబడ్డ కృష్ణుని మహిమను తెలుసుకున్నాడు ఇంద్రుడు.

ఇందుడి గర్వం, మదం అణిగిపోయింది. వెంటనే మేఘములను
వెనక్కు రమ్మన్నాడు. గాలి వాన ఆగిపోయింది. ఆకాశం నిర్మలంగా
ఉంది. సూర్యోదయం అయింది. కృష్ణుడు వ్రజవాసులను చూచి ఇలా
అన్నాడు.

“గోపాలకులారా! ఇంక మనకు ఏమీ భయం లేదు.
మీరందరూ, స్త్రీలు, పురుషులు, పిల్లలు, ఆవులు, పశువులు అందరూ
మీమీ గృహములకు వెళ్లండి. ఈగాలి వాన వలన మనకు ఇంక
ఎలాంటి భయం లేదు. వరదలు కూడా తగ్గుముఖం పట్టాయి.

కం॥ ఉడిగెను వానయు గాలియు వడిచెడి నదులెల్ల బొలిచె వఱద లిగిరె గొం
దడుగున నుండక వెడలుడు కొడుకులు గోడండ్లు సతులు గోవులు మీరున్.

కృష్ణుడి మాటలు విన్న గోపాలకులు తమ తమ భార్యలు,
పిల్లలు, బంధువులతో గోవులను, పశువులను, బండ్లను తోలుకొని
గ్రామంలోకి వెళ్లారు. ఎవరి ఇళ్లకు వారు వెళ్లిపోయారు. అందరూ
పర్వతము కిందినుండి బయటకు వెళ్లారు అని నిర్ధారించుకున్న
తరువాత కృష్ణుడు మెల్లి మెల్లిగా గోవర్ధన పర్వతమును తన చేతి మీది
నుండి నేల మీదకు దించాడు. దానిని తన యధాస్థానములో పెట్టాడు.

నందుడు, యశోద, రోహిణి, బలరాముడు, గోపకాంతలు
చిన్ని కృష్ణుని గట్టిగా కౌగలించుకొని ఆనంద భాష్టాలు రాల్చారు.
అక్షితలు, లాజలు మొదలగు వాటితో అభిషేకించి కృష్ణుని
ఆశీర్వదించారు. స్వర్గమునుండి దేవతలు, సిద్ధులు, సాధ్యులు,

గంధర్వులు చారణులు మొదలగు దేవతాగణములు కృష్ణుని మీద పూలవానకురిపించారు. నారదుడు, తుంబురు కృష్ణుని మహిమను గానం చేసారు. కృష్ణుడు వ్రజవాసుల మన్ననలు అందుకుంటూ అందరితో కలిసి వ్రజమునకు వెళ్లాడు.” అని శుకమహర్షి పరీక్షిత్ మహారాజుకు కృష్ణుడు గోవర్ధన పర్వతము ఎత్తి వ్రజవాసులను రక్షించడం గురించి వివరించాడు.

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము ఇరువది ఐదవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము

ఇరువది ఆరవ అధ్యాయము.

“ఓపరీక్షిత్ మహారాజా! నందుడు, వ్రజవాసులు కృష్ణుని మహాత్మాము తెలియని వారు అవడం చేత, వారికి గోవర్ధన పర్వతమును కృష్ణుడు ఎత్తడం ఆశ్చర్యంగా కనిపించింది. వారందరూ నందుని వద్దకు పోయి ఇలా అన్నారు.

“నంద రాజా! నీ కుమారుడు కృష్ణుడు కేవలం ఏడేళ్ల పసిబాలుడు. కాని ఆ బాలుడు చేసే పనులు అద్భుతంగా ఉన్నాయి. అతడు ఎవరో మహాత్ముడు. మన పూర్వపుణ్యవశాత్తు, మన కులంలో పుట్టాడు. లేకపోతే ఏడేళ్ల బాలుడు, పెద్ద ఏనుగు తామర పూవును తన

తొండముతో ఎత్తి పట్టుకున్నట్టు, గోవర్ధన పర్వతమును తన చేతితో
 ఎత్తిపట్టుకోవడం ఏమిటి? పొత్తిళ్లలో ఉన్న చిన్ని బాలుడు, పూతన
 స్తన్యము నుండి పాలతో సహా దాని ప్రాణములను హరించడం
 ఏమిటి? ఈ చిన్ని బాలుడు మూడు నెలల వయసులో తన చిట్టి
 పాదములతో బండిని తన్ని విరగొట్టడం ఏమిటి? సంవత్సరం
 వయసులో తృణావర్తుడు అనే రాక్షసుని చంపడం ఏమిటి? వెన్న
 దొంగిలిస్తున్నాడని తల్లి యశోద రోటికి కట్టేస్తే, రెండు పెద్ద పెద్ద
 మట్టిచెట్లను కూకటి వేళ్లతో పెకలించడం ఏమిటి? బకాసురుని శరీరం
 రెండుగా చీల్చడం ఏమిటి? ఆవుదూడ రూపంలో వచ్చిన రాక్షసుని
 వధించడం ఏమిటి? గాడిద రూపంలో ఉన్న రాక్షసుని దాని
 బంధువులను చంపడం ఏమిటి? కృష్ణుని అన్నగారైన బలరాముడు
 ప్రలంబాసురుని చంపడం ఏమిటి? కృష్ణుడు విషం కక్కుతున్న
 కాళీయుని లొంగదీసుకొని, అతడిని యమున నుండి
 వెళ్లగొట్టడం ఏమిటి? యమునా నదీ జలాలను కాలుష్యరహితంగా
 చేయడం ఏమిటి? గోవర్ధన పర్వతమును ఎత్తడం సరేసరి. మనం
 కళ్లారా చూచాము. దీనికి కారణం ఏమై ఉంటుంది.

మా అందరికీ ఈ బాలుని మీద ఎంతో అనురాగము
 కలిగాయి. మామీద కూడా కృష్ణునికి ఎంతో ప్రేమ అనురాగము
 ఉంది. అయినా ఈ బాలుడు సామాన్యుడు కాడు అని మాకు
 అనిపిస్తూ ఉంది. లేకపోతే, ఏడుసంవత్సరముల సాధారణ
 బాలుడెక్కడ? గోవర్ధన పర్వతమును ఎత్తడం ఏమిటి? అసలు ఈ
 బాలుడు నీ కుమారుడేనా అని మాకు కొంచెం సందేహంగా ఉంది.”
 అని అన్నారు.

వారి మాటలు విన్న నందుడు వారితో ఇలా అన్నాడు.

“వ్రజవాసులారా! కృష్ణుడి గురించి నాకు ఎటువంటి సందేహములు కలగలేదు. నేను చెప్పేది వింటే మీ సందేహములు కూడా వెంటనే తొలగి పోతాయి. ఎందుచేతనంటే కృష్ణుడికి నామ కరణం చెయ్యడానికి వచ్చిన గర్గుడు అనే మహాత్ముడు నాకు కొన్ని విషయాలు చెప్పాడు. అప్పుడు కంసుని భయం చేత నేను కృష్ణుని నామకరణం అతి రహస్యంగా జరిపించాను. అందుకని మీకు ఈ విషయాలు ఏమీ తెలియవు.

మధుర నుండి గర్గుడు అనే బ్రాహ్మణుడు ఇక్కడకు వచ్చి, బలరామ కృష్ణులకు నామకరణం జరిపించాడు. గర్గుడు గొప్ప జ్యోతిష శాస్త్ర వేత్త. ఆయన కృష్ణుని జాతకం చూసి నాకు కొన్ని విషయాలు చెప్పాడు. ఆ విషయములు మీకు ఆయన మాటలలోనే చెబుతాను.

“కృష్ణుడు పరమాత్మ స్వరూపుడు. ప్రతి యుగంలోనూ వివిధ రూపములలో అవతరిస్తున్నాడు. ఈ ద్వాపర యుగంలో కృష్ణుడిగా నీ ఇంట్లో అవతరించాడు. నిజానికి కృష్ణుడు మీ ఇంట్లో పుట్టలేదు. మధురలో ఉన్న వసుదేవుడి ఇంట్లో పుట్టాడు. ఇతడు వసుదేవుని కుమారుడు. అందుకే వాసుదేవుడు అని కూడా పిలుస్తారు.

కృష్ణుడు చేసే పనులనుబట్టి, కృష్ణుని గుణములను బట్టి కృష్ణుడికి అనేక పేర్లు ఉన్నాయి. అవి నాకు మాత్రమే తెలుసు. కాబట్టి

కృష్ణుడు మనకు శుభములు చేకూర్చేవాడే కానీ, అశుభములు చేకూర్చడు. కృష్ణుని సాయంతో మీరందరూ అన్ని విఘ్నములను దాటి సుఖమైనజీవితాన్ని గడుపుతారు. కృష్ణుడు ఇంతకు ముందు అవతారములలో కూడా రాక్షసులను సంహరించి, మునులను, ఋషులను, సత్పురుషులను కాపాడాడు.

ఈ లోకములో ఉన్న మానవులందరూ కృష్ణుని మీద భక్తి కలిగిఉంటే, వారిని ఎటువంటి రాక్షస శక్తులు ఏమీ చేయలేవు. ఎందుకంటే కృష్ణుడు తన గుణములయందు, కర్మల యందు సాక్షాత్తు శ్రీమన్నారాయణునితో సమానుడు. కాబట్టి మీకు ఆశ్చర్యముగా కనిపించే కృష్ణలీలలు, కృష్ణునికి అతి సామాన్యమైనవి. వీటి గురించి మీరు సందేహించనవసరం లేదు.” అని గర్గుడు నాతో చెప్పాడు. ఆ విషయములు అన్నీ మీకు చెప్పాను. కాబట్టి మనం అందరం కృష్ణుని శ్రీమన్నారాయణుని అవతారమనే భావించాలి కానీ సామాన్యబాలునిగా భావించరాదు.” అని అన్నాడు.

నందుని మాటలు విన్న వ్రజవాసులు ఆశ్చర్యపోయారు. సాక్షాత్తు శ్రీమన్నారాయణుడు తమ గ్రామములో అవతరించాడనీ, తమ మధ్య సామాన్యబాలకునిగా తిరుగుతున్నాడనీ తెలిసి పొంగిపోయారు. అప్పటి నుండి వ్రజవాసులు కృష్ణుని దైవాంశ సంభూతునిగా పూజించారు. వ్రజవాసులందరూ కృష్ణుని ఈ విధంగా ప్రార్థించారు.

“ ఓ దేవా! ఇంద్రుడు గాలితోనూ, వడగండ్రతోనూ కూడిన వానను కురిపిస్తే, దానికి ప్రతిగా నీవు గోవర్ధనపర్వతమును ఎత్తి దాని కింద వ్రజవాసులను చేర్చి ఆ భయంకరమైన గాలి వాననుండి

రక్షించావు. ఇందుని గర్వమును అణచి, వ్రజవాసులను, గోవులను
రక్షించిన నీవు మా అందరినీ ఎల్లప్పుడూ కాపాడుగాక!” అని
ప్రార్థించారు.” అని శుక మహర్షి పరీక్షిత్ మహారాజుకు
కృష్ణమహాత్మ్యమును వినిపించాడు.

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము ఇరువదిఆరవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము

ఇరువదిఏడవ అధ్యాయము.

“ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! కృష్ణుని చేతిలో భంగపడ్డ ఇందుడు,
కామధేనువును వెంటబెట్టుకొని స్వర్గలోకము నుండి కృష్ణుడు
నివసించే నందవ్రజమునకు వచ్చాడు. ఇందుడు అవమాన భారంతో
తలవంచుకొని నిలబడ్డాడు. కృష్ణుని వద్దకు వచ్చి కృష్ణుని పాదములు
పట్టుకొని క్షమించమని వేడుకున్నాడు.

“కృష్ణా! నీ మహిమ గురించి, ప్రభావము గురించి బ్రహ్మగారి
నోటి వెంట ఇదివరకే విని ఉన్నాను. కాని అధికార మదంతో కన్నుమిన్ను
గానక నిన్ను ధిక్కరించాను. ఫలితం అనుభవించాను. ఇప్పుడు నా
గర్వం, మదము పూర్తిగా నశించిపోయింది. నన్ను క్షమించు.

ఓ దేవా! నీవు సాక్షాత్తు విష్ణుస్వరూపుడవు. నీకు రూపం లేదు. మార్పులేదు. ఆది అంతము లేవు. నీవు అనంతమైన జ్ఞానమయుడవు. నిన్ను రజస్సు,తమోగుణములు అంటవు. నీవు శుద్ధసత్త్వగుణ స్వరూపుడవు. అజ్ఞానముతో, అవిద్యతో కూడిన ఈ సంసార బంధనములు నిన్ను అంటవు.

ఓ దేవా! నీకు అజ్ఞానము, దానికి సంబంధించిన దేహధారణ లేనపుడు, దేహమునకు సంబంధించిన మానవునిలోని అజ్ఞానము లోనుండి పుట్టిన లోభము, మోహము, మొదలగు దుర్గుణములు నీలో ఎలా ఉంటాయి? నీవు దుష్టులను శిక్షించడానికి మాత్రమే మానవుడిగా అవతరించావు.

ఓ దేవా! నీవు ఈ జగత్తుకు తండ్రి లాంటివాడివి. ఈ జగత్తును శాసించేవాడివి. నీవే కాలస్వరూపుడవు. తామే ఈ జగత్తుకు ఈశ్వరులమని భావించే గర్వాంధుల గర్వమును అణిచి, వారికి జ్ఞానోదయము కలిగించడానికే నీవు అవతరించి నీ లీలలను ప్రకటిస్తున్నావు.

ఓ దేవా! నీ ఆజ్ఞానుసారము లోకమును పరిపాలించవలసిన వాళ్లము మేము. అటువంటి మేము గర్వించి నీకు ఎదురు తిరిగితే, మా గర్వమును పోగొట్టి మాకు జ్ఞానోదయము కలిగిస్తుంటావు. కేవలము మా వంటి అజ్ఞానులకు, అవివేకులకు జ్ఞానోదయము కలిగించుటకొరకే నీవు అవతారములను ఎత్తుతుంటావు. లేకపోతే నీకు

ఇన్ని అవతారములు ఎత్తవలసిన అవసరము లేదు కదా!

ఓ దేవా! నేనే కాదు. నా వంటి మూఢులు, మూర్ఖులు చాలా మంది ఉన్నాము. మేము అప్పుడప్పుడు రజస్తమోగుణములకు లోబడి, మా కంటే గొప్పవారు లేరని అహంకరిస్తుంటాము. నీకు మా వలన ఎటువంటి భయము లేదు. లీలామాత్రంగా మమ్ములను ఎదుర్కొంటావు. మాకు జ్ఞానోదయము కలిగిస్తుంటావు. మాకందరికీ నీ మీద భక్తి కలిగేటట్లు చేస్తుంటావు. ఈ గోవర్ధనపర్వతమును ఎత్తి గోపకులను రక్షించడము, నాకు గర్వభంగము కలిగించడం నీ లీలలో భాగమే.

ఓ దేవా! నేను దేవతలకు అధిపతిని, లోకపాలకుడను అయి ఉండి కూడా, గర్వము తలకెక్కడం వలన నీ గురించి, నీ మహిమా విశేషములను గురించి తెలుసుకోలేకపోయాను. నీ పట్ల, ఈ గోపకుల పట్ల తీరని అపరాధము చేసాను. నా అజ్ఞానమును క్షమించమని వేడుకుంటున్నాను. మరలా ఇటువంటి గర్వాంధకారము నా కన్నులను కప్పకుండా నన్ను ఆశీర్వదించు.

ఓ దేవదేవా! దైత్యుల, రాక్షసుల అంశలలో పుట్టిన క్షత్రియులు అధర్మాన్ని ఆచరిస్తూ భూమికి భారంగా పరిణమించారు. వారి వలన కలిగిన భూభారము తొలగించడానికి నీవు కృష్ణుడిగా ఈ గోకులంలో అవతరించావు. నేను కూడా నీ సేవకుడినే.

ఓ దేవా! నీవు సర్వాంతర్యామివి. ఈ జగత్తు అంతా వ్యాపించి ఉన్నవాడివి. శుద్ధ సత్వగుణసంపన్నుడవు. అట్టి నీకు నమస్కరిస్తున్నాను. నన్ను క్షమించు. మేమందరము నిన్ను ప్రార్థిస్తేనే కదా నీవు

భూలోకములో కృష్ణుడిగా అవతరించావు. ఆ విషయము మరిచి పోయి బ్రహ్మగారు, నేను నీ మీద మా మహిమలు ప్రయోగించబోయి విఫలమయ్యాము.

ఓ దేవా! నీవు విశుద్ధమైన జ్ఞానము మూర్తీభవించిన వాడివి. ఈ జగత్తుకు నీవే కారణము. ఈ జగత్తు అంతా నీవేనిండి ఉన్నావు. నీవు సర్వవ్యాపకుడవు. సకల చరాచర భూతములలో ఆత్మస్వరూపుడుగా వెలుగుతున్నావు. అట్టి నీకు నమస్కారము.

వ్రజవాసులు ఆనవాయితీగా ఆచరించే నా యజ్ఞమును ఆపు చేసావనే కారణంతో కోపంతెచ్చుకొని, తాత్కాలిక అహంకారమునకు లోనై, అధికార మదంతో కళ్లు మూసుకుపోయి, మేఘములను పేరేపించి వ్రజమును వర్షధారలతో ముంచెత్తాను. తీవ్రమైన గాలివానతో ఈ నందవ్రజమును నామరూపాలు లేకుండా చేయాలని అనుకున్నాను. కానీ నీ అసాధారణమైన మహిమతో గోవర్ధన పర్వతమును ఎత్తి, ఈ వ్రజవాసులను, పశువులను రక్షించావు. నా గర్వము అణిచావు. నా మదమును దించావు. ఆ ప్రకారం చేయడం నన్ను అనుగ్రహించడమే అవుతుంది. ఇప్పుడు నేను నీకు శరణాగతుడను. నన్ను క్షమించు.” అని వేయివిధముల ప్రార్థించాడు ఇంద్రుడు.

ఇంద్రుని మాటలను విన్న కృష్ణుడు నవ్వి ఇంద్రునితో ఇలా అన్నాడు. “నీకు స్వర్గాధిపత్యమును ఇచ్చాను. లోకపాలకుడిగా నియమించాను. లోకములను సక్రమంగా పాలించడంపోయి,

గర్వింఁచావు. నీ కన్నా గొప్పవాడు లేడనుకున్నావు. ప్రజలు నీకు ఇలా
యజ్ఞాలు యాగాలు చేస్తూ పోతే, నీ గర్వం ఇంకా పెరుగుతుంది.
అందుకే నీకు యజ్ఞము చేయవద్దని ప్రజవాసులకు చెప్పాను.
కేవలము నీకు యజ్ఞం చేయనందుకే ఈ ప్రజవాసులను నాశనం
చేయాలని అనుకున్నావు. నీ ప్రతాపం అంతా అమాయకులైన ఈ పల్లె
ప్రజల మీద చూపింఁచావు. అది తప్పు. ఒక లోకపాలకుడు చేయతగ్గ
పని కాదు. నీ గర్వమును పోగొట్టడానికి, నీ అజ్ఞానమును
నశించజేయడానికి, నీవు కల్పించిన గాలివానకు ప్రతి క్రియ చేసాను
కానీ, ప్రకృతి సిద్ధంగా కురిసే వానలను నేను ఎందుకు అడ్డుకుంటాను.

ఇంద్రా! నాకు ఎవరి మీద ఇష్టము అయిష్టము లేవు. నాకు
అందరూ సమానులే. అధికార మదంతో గానీ, ఐశ్వర్య గర్వంతో గాని
కళ్లుమూసుకు పోయిన వాడు, నా గురించి తెలుసుకోలేడు. వారి
మీద నా అనుగ్రహమును చూపదలచి, వారి ఐశ్వర్యమును
లాగేసుకుంటాను. నీకు కూడా అదే చేసాను. నీవు నీ స్వర్గపురికి వెళ్లు.
నీకు శుభం కలుగుతుంది. మీరు లోకపాలకులు. మీకు గర్వం
పనికిరాదు. ఎటువంటి గర్వమునకు లోనుకాకుండా లోకాలను
పాలించండి.” అని అన్నాడు కృష్ణుడు.

అప్పుడు కామధేనువు కృష్ణునికి నమస్కరించి ఇలా అంది.
“హే కృష్ణా! విశ్వాత్మా! విశ్వసంభవా! లోకనాథా! నీవు మా
వంశమువారైన గోవులను రక్షింఁచావు. నీకు నా నమస్కారము. నీవు
పరమ దైవము. నీవు జగత్పతివి. సాధుజనులకు, గోవులకు,
బ్రాహ్మణులకు దేవతలకు నీవు అధిపతివి. మూడులోకములకు

అభిపతిగా నిన్ను అభిషేకించమని నన్ను బ్రహ్మదేవుడు ఆదేశించాడు. విశ్వాత్మకుడైన నిన్ను అభిషేకించడానికి మాకు అనుమతి ఇవ్వండి.” అని ప్రార్థించింది కామధేనువు.

కృష్ణుడుదానికి అంగీకరించాడు. దేవేంద్రుడు కృష్ణుని అభిషేకమునకు ఏర్పాట్లు చేసాడు. ఐరావతము (తెల్ల ఏనుగు) మందాకినీ నదీ జలములను తీసుకొని వచ్చి కృష్ణుడికి అభిషేకము చేసింది. కృష్ణుని గోవిందుడు అనే నామముతో కీర్తించింది. తుంబురుడు, నారదుడు, గంధర్వులు, దేవ ఋషులు, విద్యాధరులు, సిద్ధులు, చారణులు అందరూ వచ్చి శ్రీహరి కీర్తిని గానం చేసారు. అష్టరసలు నాట్యం చేసారు. దేవతలు కృష్ణుని మీద పారిజాత పుష్పములను వర్షము మాదిరి కురిపించారు. మూడులోకములు ఆనందంతో పులకించి పోయాయి.

ఆవులు తమ పాలను సమృద్ధిగా వర్షించాయి. వృక్షములు తమ పూలను తేనెతో నింపాయి. భూమి ఆహార పదార్థములను పుష్కలంగాపండించింది. పర్వతములు తమలో ఉన్న ఖనిజములను వెలువరించాయి. లోకములో ఉన్న ప్రాణులు అన్నీ తమ సహజ శత్రుత్వమును మరిచి ఐకమత్యంతో విహరించాయి. ఈ ప్రకారంగా ఇంద్రుడు గోవులకు అభిపతి అయిన గోవిందునికి అభిషేక మహోత్సవమును నిర్వహించాడు. తరువాత అందరూ స్వర్గమునకు వెళ్లిపోయారు. కృష్ణుడు మరలా యశోదాకృష్ణుడు అయ్యాడు.

ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! ఈ విధంగా ఇంద్రగర్వభంగము,

శ్రీకృష్ణునికి గోవిందుడు అనే నామము ప్రసిద్ధము అయ్యాయి”
అని శుక మహర్షి పరీక్షిత్ మహారాజుకు ఇంద్రుని పశ్చాత్తాపము,
కామధేనువు కృష్ణుని అభిషేకించడం, గోవిందుడు అనే నామముతో
కీర్తించడం మొదలగు విషయములను వినిపించాడు.

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము ఇరువది ఏడవ భాగము సంపూర్ణము

ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము

ఇరువది ఎనిమిదవ భాగము

“ ఓ పరీక్షిత్ మహారాజా! ఆ ప్రకారంగా కాలం గడుస్తూ ఉంది.
గోకులంలో కృష్ణుడు పెరుగుతున్నాడు. ఒక ఏకాదశి రోజున నందుడు
ఉపవాసము చేసాడు. మరునాడు ద్వాదశి రోజున ఉదయమే స్నానం
చేయడానికి యమునా నదికి వెళ్లాడు. అప్పటికి ఇంకాసూర్యోదయము
కాలేదు. చీకటిగా ఉంది. వరుణుని సేవకుడు అయిన ఒక రాక్షసుడు
అకాలంలో యమునలో స్నానానికి వచ్చిన నందుని పట్టుకున్నాడు.
వరుణుని వద్దకు తీసుకొని పోయి నిలబెట్టాడు.

నందుని తో పాటు వచ్చి గోపకులు, హటాత్తుగా తమ రాజు
నందుడు కనిపించక పోయేటప్పటికి కంగారుపడ్డారు. వెంటనే
“రామా!కృష్ణా!” అంటూ గట్టిగా కేకలు వేసారు. కృష్ణునికి అసలు

విషయం అర్థం అయింది. తన తండ్రి నందుని వరుణుని సేవకులు తీసుకొని పోయారు అని గ్రహించాడు. వెంటనే వరుణుని వద్దకు వెళ్లాడు.

లోకపాలకుడైన వరుణుడు కృష్ణుని రాకను గమనించి, ఆయనకు ఎదురు వచ్చి, కృష్ణుని సాదరంగా తన లోకమునకు ఆహ్వానించాడు. ఆయనకు ఆసనము సమర్పించాడు. కృష్ణునితో వరుణుడు ఇలా అన్నాడు. “ఓ దేవా! తమరి రాకతో నేను, నా లోకము ధన్యులము అయ్యాము. నా ఐశ్వర్యములు అన్నీ ఒక ఎత్తు, తమరి దర్శన భాగ్యము ఒక ఎత్తు. ఎందరో మహా ఋషులు తమరి యొక్క పాదపద్మములను సేవించి మోక్షమును పొందారు. నాకు కూడా అట్టి భాగ్యమును అనుగ్రహించు.

ఓ దేవా! ఈ లోకములో ఉన్న సకల ఐశ్వర్యములు నీ అధీనములు. నీవు మూడులోకములను శాసిస్తుంటావు. మానవులను ఆవహించే మాయ నిన్ను తాకను కూడా తాకలేదు. మాయా రహితుడవైన నీకు నమస్కారము. నా సేవకులు తెలియక, అజ్ఞానంతో నీ తండ్రిని పట్టుకొని నా వద్దకు తీసుకొని వచ్చారు. నా సేవకులు చేసిన అపరాధమును నా అపరాధముగా భావించి క్షమించమని వేడుకుంటున్నాను. నా మీద దయ చూపించమని అర్థిస్తున్నాను. తమరి తండ్రి నందుడు క్షేమంగా ఉన్నాడు. మీ తండ్రిగారిని మీవెంట తీసుకొని వెళ్లవచ్చు.” అని వినయంగా పలికాడు వరుణుడు.

కృష్ణుడు మారు మాటాడకుండా తన తండ్రి నందుని

తీసుకొని నందగోకులమునకు వచ్చాడు. నందునికి ఇదంతా ఆశ్చర్యంగా ఉంది. వరుణుని ఐశ్వర్యమును చూచి నందుడు ఆశ్చర్యపోయాడు. అంతటి ఐశ్వర్యవంతుడు, మహిమాన్వితుడు, లోకపాలకుడు అయిన వరుణుడు తన కుమారుడు కృష్ణుని చూచి భయపడటం, శరణు వేడటం, క్షమించమని కోరడం చూచి ఇంకా ఆశ్చర్యపోయాడు. తాను చూసిన విషయములను తోటి గోపకులకు కథలు కథలుగా వర్ణించి చెబుతున్నాడు.

నందుడు చెప్పిన వృత్తాంతములను విన్న గోపకులు తమలో తాము ఇలా అనుకున్నారు.

“సందేహము లేదు. నంద కుమారుడు సామాన్యుడు కాడు. సాక్షాత్తు పరమాత్మ స్వరూపుడు. మన అదృష్టము కొద్దీ మన మధ్య తిరుగుతున్నాడు. ఈ కృష్ణుని సేవిస్తే మనకు కూడా ఊర్ధ్వలోక ప్రాప్తి కలుగుతుంది.” అని అనుకున్నారు. గోపకుల మనోభావములను పసికట్టాడు కృష్ణుడు. “ఈ అమాయక గోపకులు నా వాళ్లు. నన్ను నమ్ముకున్న వాళ్లు. నాకోసరం అవతరించిన దేవగణములు, కానీ మానవులకు సహజమైన అజ్ఞానము వలన తాము ఎవరో తాము తెలుసుకోలేకపోతున్నారు. తాము కూడా సామాన్య మానవులము అని అనుకుంటున్నారు. అందుకని తాము ఊర్ధ్వలోకమునకు వెళ్లాలని అనుకుంటున్నారు. వీరికి ఒక సారి ఊర్ధ్వలోకములు చూపించాలి.” అని అనుకున్నాడు.

అనుకున్నదే తడవుగా గోపకులకు ప్రకృతికి అతీతమైనది,

మహావిష్ణువుకు నిలయమైన వైకుంఠము గోచరమయింది. అదొక చిన్నయ స్వరూపము. దానికి ఆది, అంతము లేదు. సత్యమైనది. నాశము లేనిది. తనకు తానుగా ప్రకాశించేది. అదే బ్రహ్మస్వరూపము. మహా మునులు సత్యరజస్తమోగుణములను విడిచిపెట్టి సమాధిదశలో ఉండి ఆ లోకమును చూడగలరు. అటువంటి విష్ణుపదమును గోపకులు చూచారు.

తరువాత కృష్ణుడు వారిని మరలా మామూలు స్థితికి తీసుకొని వచ్చాడు. విష్ణులోక అనుభవమును పొందిన గోపకులు ఆశ్చర్యచకితులయ్యారు. ఒక్కసారిగా తమను తాము మరిచిపోయి అలౌకికానందమును పొందారు.” అని శుకమహర్షి పరీక్షిత్ మహారాజుకు నందుడు వరుణలోకమును తీసుకొనిపోబడటం, నందగోకులము లోని గోపకులు విష్ణులోకమును దర్శించడం గురించి వివరించాడు.

శ్రీమద్భాగవతము

దశమస్కంధము ఇరువది ఎనిమిదవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్

దశమస్కంధము భాగవతపురాణములో నాలుగవ వంతు ఉంది. మొత్తము 90 అధ్యాయములు. సౌలభ్యం కోసరం దానిని మూడు భాగములుగా విభజించి తమకు అందజేస్తున్నాను. మొదటి 28 అధ్యాయములతో దశమస్కంధము మొదటి భాగము పూర్తి అయింది. శ్రీకృష్ణుని రాసలీలా వర్ణనతో దశమస్కంధము రెండవ భాగము మొదలవుతుంది. ఓంతత్సత్ ఓం తత్సత్ ఓం తత్సత్